

Cố Tích

Trong Mưa

Cổ Tích Trong Mưa

Lâm Hạ

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Đoạn kết](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

Mở đầu

Ngày 10 tháng 7 năm 1971. Sài Gòn. Đêm.

... Xử tử hình TH1 về tội phản bội. Trở ra gấp. A8.

Cô gái ngồi chết lặng khi đọc xong dòng chữ vừa hiện lên dưới lớp mực hóa học. Chợt cô giật mình nhìn quanh như sợ có ai bắt gặp mình với mẫu chỉ thị kia. Căn nhà vẫn yên tĩnh, chỉ có đốm sáng từ chiếc đèn bấm trên tay cô. Thật khó nhọc, cô đứng dậy thu dọn bình mực hóa học...

Bóp chặt mẫu giấy, cô bước nhẹ lên phòng khách. Vẫn vắng lặng, ông chủ nhà chắc hẳn còn đang bù khú với đám bạn sĩ quan và như thường lệ, chắc sẽ không về nhà trước 2 giờ sáng. Hiện giờ, tính mạng cô đang ngàn cân treo sợi tóc. TH1 phản bội, người hãn khai ra đầu tiên chắc chắn phải là cô. Địch muốn bắt cô lúc nào chẳng được nhưng chúng để cô được tự do hòng theo dõi và “phăng” ra toàn bộ đường dây. Mà theo dõi cô thì có khó khăn gì. Với vỏ bọc là quản gia cho ông chủ - một sĩ quan biệt động quân - ngoài việc đi chợ buổi sáng và đi thu tiền hụi của các hụi viên trong dây hụi mà cô làm chủ ra, sẽ chẳng có giờ nào để cô ra đường. Quy luật ấy chắc địch đã nắm được. Nếu có một chút khác biệt, cô sẽ bị bắt ngay. Giờ đây, cái vỏ bọc chắc chắn ngay giữa cư xá sĩ quan này lại hóa cái nhà tù vô hình giam chân cô. Nhưng chuyện TH1 phản bội có chính xác hay không? Vẫn biết TH1 có lối sống phóng túng, vô kỷ luật nhưng điều ấy thích hợp với cái lối mà anh ấy đang mang khi ở trong lòng địch. Không ít lần, nhờ nó mà anh đã giải vây cho đồng đội trong những phút giây nguy hiểm cận kề. Suốt hai năm cùng hoạt động, cô tin TH1 như chính bản thân mình, nhưng cô không thể không tin vào chỉ thị của A8. TH1 lại do chính A8 đào tạo và giao công tác...

Cô mở mẫu giấy ra lần nữa, sẫm soi dưới chiếc đèn bàn. Đúng là chữ của A8. Bật diêm đốt mẫu giấy, cô cay đắng thầm nghĩ: “Con người ta thay đổi mau chóng quá”. Có thể TH1 đã phản bội vì chính điều kiện hoạt động của anh ta. Vậy thì cô không thể ở lại nội thành được nữa, nhưng trước khi đi phải xử tử hình TH1 ư? Còn khó hơn cả việc vượt thoát ra căn cứ. Về quyền thuật, xạ kích, cô biết mình không phải là đối thủ của anh ta. Giờ đây, hẳn TH1 cũng đã đề phòng rất kỹ. Làm sao đây? Xử anh ta ở các chỗ vui chơi thì tiện nhất nhưng phải mất thời gian chuẩn bị, mà cô lại không có thời gian. Làm tại nhà riêng của anh ta thì cô khó lòng thoát thân. Hay là... Có lẽ chỉ còn cách đó.

Tự dưng, cô thấy mắt mình cay cay...

Một

Thành phố Hồ Chí Minh, tháng 6 năm 2002. Ngày thứ nhất.

- Tit... Ti... Tit... Ti...

Bằng một phản xạ y hệt biệt kích Delta khi có báo động vẫn thường thấy trên phim, Nhất Anh chớp lấy điện thoại ngay sau khi tiếng chuông dừng được 10 giây. Hai tiếng chuông, đó là tín hiệu của bác Kiên dành cho cô bé...

- Nghe rõ! - Nhất Anh nói vào máy.

- Trời mưa. Bác đưa con đi học. Chiều, bố sẽ đến đón! - Vẫn cái giọng đầy mệnh lệnh của bác Kiên vang lên trong ống nghe.

- Dạ! Con chuẩn bị ngay! - Nhất Anh luôn cố làm cho sự phục tùng của mình mềm mại hơn, tình cảm hơn thay vì chữ “rõ” mà bác Kiên vẫn quen nghe từ miệng cấp dưới.

“Cũng còn may vì bé Anh là gái, chứ nếu là trai, chắc nhà này thành trại huấn luyện tân binh rồi” - Bố vẫn hay nửa đùa nửa thật như vậy trong bữa ăn. Mẹ và Nhất Anh luôn khúc khích cười, còn bác Kiên thì lâu lâu: “Sống có trật tự, có chương trình mục tiêu hẳn hoi thì có gì xấu chứ?”. Thực ra, Nhất Anh không hề thấy mình bị bó buộc khi phải sống theo một thời gian biểu chính xác - nhất là khi người hướng dẫn cô bé lập thời gian biểu và điều chỉnh hoạt động theo thời gian biểu của mình chính là bác Kiên.

Bác Kiên sống với gia đình Nhất Anh 17 năm. Từ khi Nhất Anh được sinh ra, cả gia đình cô bé mới về ở với bác Kiên trong căn nhà 16F của cư xá này. Nghe mẹ kể lại, hồi đó, Nhất Anh rất sợ ông vì nửa khuôn mặt trái gồ ghề biến dạng và dáng đi khập khiễng của ông. Theo ngày tháng, bé Anh quen dần, bác Kiên đã trở thành người được cô yêu quý nhất nhà. Ngược lại, bác Kiên cũng đem đến cho cô bé một thế giới mới với những kiến thức về kỹ năng đầy thú vị, hấp dẫn. Hai bác cháu trở thành một đôi bạn vong niên ăn ý đến mức bố phải phê bình: “Con bé Anh nó hư là tại anh đó nghe, anh Kiên!”. Bác Kiên đổ quạu: “Nó hư cái gì, mà nói thử tao nghe”. Bố dấm dấm: “Em nói phòng xa vậy thôi, ai đời con gái gì mà học cách sử dụng dao, dò tìm dấu vết, xác định phương hướng, truyền tin, nút dây... Ba cái trò đó chỉ có đi hoang mới thích hợp. Học hành thì...”. Nghe bố nói mà Nhất Anh ức phát khóc, nhưng thật may khi bác Kiên lật ra quyển lịch để bàn ghi chi chít thời gian biểu mà bác lập cho cô bé. Bác bảo: “Xem đi. Chuyện học chiếm 2/3 số giờ. Còn lại là nghỉ ngơi giải trí. Học kỹ năng chỉ chiếm 1/3 giờ giải trí. Vợ chồng bây vẫn chưa vừa ý sao? Bất cứ thanh thiếu niên nào cũng phải hiểu biết những kỹ năng này để mạnh mẽ lên, tự tin mà tồn tại trong cuộc sống. Hồi trước, mà cũng tham gia hướng đạo đó thôi?”. Bố càu nhàu: “Nhưng Nhất Anh là con gái mà”. Bác Kiên đốp luôn: “Thử thách đến với người ta có phân biệt nam hay nữ không? Tao hết muốn nói lý lẽ với mày rồi nhé”. Bố xụ mặt ngồi im khe. Đến tối, bố và mẹ đều phải xin lỗi bác Kiên. Từ lần đó, Nhất Anh thấy bên trong ông bác xấu xí, đi đứng khập khiễng của mình một uy lực thật đáng sợ. Hồi lớp bảy, khi làm bài văn về người mà mình yêu quý nhất, chẳng phải Nhất Anh đã chọn bác Kiên để thể hiện trong bài viết đó sao?

Chải tóc xong, Nhất Anh ôm cặp chạy xuống phòng khách. Ông Kiên buông tờ báo, vừa tháo kính, vừa nhếch mép cười sau khi liếc đồng hồ:

- Hơi sớm đó. Mới chỉ hết 7 phút.

Nhất Anh nheo mắt tinh nghịch:

- Con sợ bác phải đợi lâu chứ vẫn biết mình còn 2 phút rưỡi để nghe một bài hát.

Ông Kiên bật cười ha hả. Ông thường lấy nhân vật Fogg trong tiểu thuyết *80 ngày vòng quanh thế giới* của Jules Verne để làm tấm gương và kể chuyện hoạt động bí mật thời xưa của mình với yêu cầu “Không được đến sớm hay muộn hơn giờ hẹn quá nửa phút”. Con bé này lém thật! Ông Kiên với tay nắm lấy chiếc gậy rồi chậm rãi đứng lên. Nhất Anh cũng bước đến, khoác cánh tay kia của ông:

- Để con đỡ bác.

Ông Kiên khôi hài:

- Trước khi con được sinh ra để giúp đỡ bác thì bác vẫn tự đứng dậy một mình đó thôi!

- Tại bác không chịu cưới vợ chứ bộ.

- Bác mà cưới vợ, có con thì giờ này vợ bác đã già, chắc gì đỡ nổi bác? Còn con bác, chắc nó cũng đã đi lấy chồng...

- Đó là con gái, biết đâu bác có con trai?

- Nếu là con trai, chắc nó cũng đi lính mất rồi. Bố mày chẳng đã bảo nhà này là trại huấn luyện tân binh sao? - Ông Kiên chắc lưỡi.

Nhất Anh lặng khe rồi lại cười khúc khích và buông tay ông Kiên ra. Ông Kiên xòe ô lên che cho cả hai bác cháu rồi chậm rãi bước ra sân, nơi chiếc ô tô vẫn đang chờ sẵn từ nãy giờ.

- Nhờ trời mưa mới được đi xe con với bác, sướng thật! - Ngồi vào xe, Nhất Anh đùa tiếp.

Ông Kiên cười:

- Nếu hôm nay bác không có cuộc họp chiều thì dù có bão, con cũng phải đạp xe đi học thôi. Đừng cảm ơn ông trời mà hãy cảm ơn nhà nước.

Cả xe cười vang. Chú lái xe nổ máy. Mưa hôm nay thật lạ, không nặng hạt nhưng dai dẳng. Nhất Anh nghe bác Kiên khẽ thở dài nhìn qua khung cửa. Người, xe trên phố như một bức tranh lúc mờ lúc tỏ trong màn mưa...

- Bác buồn chuyện gì à? - Nhất Anh e dè.

- Buồn thì không nhưng cứ nao lòng. Con xem, bao nhiêu người buôn gánh bán bưng đang phải vất vả khổ sở vì mưa. Bác rất ghét những cơn mưa ban ngày thế này.

- Bác ghét mưa vì mấy người buôn bán hay vì bác? - Nhất Anh hỏi vặn.

- Vì cả hai! - Ông Kiên đáp rồi mau chóng chuyển đề tài - Nhà Huyền Linh ở số mấy vậy?

- Dạ, nó ở 215U/8.

- Chà! - Bác Kiên chắc lười - Khu nhà đó thuộc loại sang trọng trước ngày giải phóng đấy.

- Vậy bác biết chuyện của bố con và mẹ Huyền Linh?

- Chuyện hai người là bạn học chung phổ thông đến mẹ con cũng biết, đừng nói gì bác - Ông Kiên cười, đáp.

- Con hỏi chuyện... xa hơn cơ mà.

- Thế nào là xa hơn, nói bác nghe thử coi!

- Tại sao bố con không cưới mẹ Huyền Linh?

Ông Kiên cười sặc sụa:

- Bố mày cưới mẹ Huyền Linh thì làm sao có mày để mà hỏi bác mấy chuyện ấm ớ ấy chứ, hả?

- Nhưng con có hỏi vì sao có con đâu? - Nhất Anh quyết không nhường.

Mặt bác Kiên chợt nghiêm lại. Bác gật đầu:

- Bố con không cưới mẹ của Huyền Linh bởi vì chuyện... quá khứ. Lớn lên, con sẽ hiểu...

- Nhưng con đã 17 tuổi, nhỏ nhít gì đâu?

- Đồng ý, nhưng con sẽ còn lớn hơn nữa, tới khi hiểu.

Tới đây thì Nhất Anh “tắt đài”. Cô bé phụng phịu dẩu môi nguyền rủa bác mình, còn ông Kiên thì chợt thở dài. Ánh mắt ông nhìn cháu gái vừa như có lỗi, vừa có vẻ răn đe. Chợt ông lên tiếng:

- Lố^[1] rồi Nam. Đã là số 219 rồi...

- Nhưng em đâu thể băng ngang bên kia đường được! - Chú lái xe cười khế.

Ông Kiên ngượng ngùng:

- Xin lỗi, tao quên. Cứ tưởng như xưa. Cũng tại vậy mà...

- Mà sao hả thủ trưởng? - Chú lái xe tò mò.

Ông Kiên ngậm ngùi:

- Tại vậy mà tao không được lái xe nữa.

Cả xe im lặng. Chú lái xe và Nhất Anh đều hiểu là giờ thì ông Kiên mới thật sự buồn. Xe đi vòng qua ngã tư Phú Nhuận rồi quay ngược lại đường Phan Đăng Lưu, rẽ vào hẻm 215.

- Đây rồi chú!

Nhất Anh nhào người chỉ cho chú lái xe một nhánh hẻm cắt ngang. Xe lướt theo hướng ngón tay của cô bé rồi dừng trước một căn nhà cổng sơn xanh đóng kín. Ông Kiên với tay lấy chiếc dù, vừa nói với chú lái xe, vừa mở cửa:

- Mà y cứ nổ máy. Anh đưa con bé vào rồi trở ra ngay.

Nép dưới chiếc dù, Nhất Anh chợt thấy ớn lạnh. Chắc tại hồi nãy tắm gấp, không chịu lau tóc cho khô - cô bé thăm nghĩ rồi vươn tay nhấn chuông cửa. Chuông reo. Tiếng con Kodak ăng ẳng rồi sau đó là tiếng dép lệt sệt. Cửa mở. Khuôn mặt dài ngoằng đầy tàn nhang với cặp kính cận to tổ bố hiện ra. Cậu ta - Huyền Linh chính là tên của một gã con trai 17 tuổi - reo lên:

- Nhất Anh! Trời mưa mà đúng giờ ghê há?

- Chứ sao? - Nhất Anh vỗ ngực tự hào - Bồn cô nương đây làm gì cũng có chương trình mục tiêu, chính xác đến từng... micrô phút.

Hai cô cậu cười ha hả. Chợt Huyền Linh nhận ra rằng lúc này không chỉ có họ với nhau. Cậu ta vội khoanh tay cúi đầu:

- Con chào bác ạ. Bác vào nhà chơi.

- Không cần đâu! - Ông Kiên cười mỉm - Bác sắp phải đi họp. Con mượn mẹ máy sấy tóc cho Nhất Anh nhé. Nó ớn lạnh đấy.

- Bác này... - Nhất Anh giật ống tay ông Kiên rồi nhảy phóc qua cánh cổng, va cả vào Huyền Linh khiến cậu bé chúi nhủi.

- Coi chừng đó cháu! - Ông Kiên vội tập tễnh bước tới giữ lấy tay Huyền Linh.

- Nhất Anh đến rồi sao không vào ngay mà còn nhằng cuội gì ngoài ấy thế?

Một giọng phụ nữ ôn tồn phía sau đôi bạn trẻ. Nhất Anh giật mình quay lại, khoanh tay cúi đầu chào người phụ nữ đang bước ra:

- Con chào cô ạ!

Đang giữ tay Huyền Linh, ông Kiên chợt buông tay cậu bé ra và nín chặt mấp cồng khi trông thấy người phụ nữ kia. Hai mắt ông Kiên tròn xoe, mở to như muốn rách mi. Ông lắp bắp:

- Xin lỗi... Có phải...

- Dạ, cô Ngọc dạy kèm Anh văn tụi con...

Người phụ nữ vừa bước ra cũng giật mình, nhìn ông Kiên như không tin mắt mình:

- Ông... Ông đây là...

Nhất Anh có vẻ ngạc nhiên:

- Dạ, đâu phải ông nào đâu? Đây là bác Hai, sẵn xe đi họp nên đưa con đến học luôn ạ.

Người phụ nữ dường như không nghe thấy lời Nhất Anh. Mắt cô Ngọc như nhìn đến một hướng nào đó xa xăm lắm. Cô lẩm bẩm: “Anh Toàn...”. Ông Kiên cũng lắp bắp: “Cô Út, Út Hồng...”. Cả hai người chợt rướn lên dợm bước tới nhưng ông Kiên chợt khựng lại. Ông nặng nề chống cây gậy, xoay ngang rồi nói với cô Ngọc bằng một giọng lạnh lùng mà ngay cả Nhất Anh cũng chưa nghe thấy bao giờ:

- Xin lỗi. Tôi đến giờ đi họp.

Cô giáo Ngọc chợt như bừng tỉnh:

- Hai con vào học đi!

Nhất Anh, Huyền Linh ngơ ngác nhìn nhau. Chợt Nhất Anh nháy mắt cho bạn. Vừa bước vào trong, Huyền Linh vừa gãi đầu gãi tai:

- Tui chưa đóng cồng, làm sao mà vô được?

Nhất Anh “xì” rõ dài, lên giọng chị Hai:

- Phải để cho người lớn có chút giây phút riêng tư chứ? Cái đồ thiếu tế nhị!

Chợt, cô bé im khe khi nghe tiếng xe của ông Kiên phóng đi, còn cô Ngọc đang lững thững quay vào. Mắt cô Ngọc hoe hoe đỏ. Giữa hai người lớn chẳng có một tiếng nói nào dù là lời chào xã giao tạm biệt...

Hai

Ngày thứ nhất. Chiều.

Cô Ngọc thờ thẩn ngồi xuống ghế. Một sự lặng im buông xuống căn phòng. Nhất Anh mấy lần định lên tiếng nhưng rồi lại im khe. Huyền Linh ngo nguậy trên ghế, sốt ruột không kém. Cô Ngọc chợt chớp nhẹ mi mắt rồi đứng dậy, trở lại với công việc của mình.

- Good afternoon, class!

Nhất Anh và Huyền Linh giật mình, cùng đứng dậy khi nghe lời chào của cô Ngọc. Cả hai hiểu rằng cô không muốn nói gì hơn về chuyện vừa rồi. Từ giờ đến cuối buổi học, tất cả sẽ không nói một lời nào bằng tiếng Việt.

- Good afternoon, teacher!

- Please give me your homework.

- Yes, teacher.

Nhất Anh, Huyền Linh trao cho cô cuốn băng cassette ghi bài đọc tiếng Anh của mình. Cô Ngọc cầm lấy, mở chiếc máy cassette trên bàn. Nhưng cô chợt đóng nắp hộp băng lại. Cô quay sang Nhất Anh và Huyền Linh, nói bằng giọng mệt mỏi pha chút ngượng ngùng:

- Sorry, I'm sick. I will send last homework to you tomorrow.

- Yes, teacher! - Cả hai đứa học trò đáp như máy dù rất ngạc nhiên.

- Goodbye, class!

- Goodbye, teacher!

Nhất Anh và Huyền Linh cùng đứng dậy chào với tâm trạng bàng hoàng. Cả hai không ngờ giờ học hôm nay lại kết thúc đột ngột vậy. Tuy nhiên, Nhất Anh cũng mừng vì đã có thời cơ tìm

hiếu về “chuyện lạ” vừa rồi. Cô bé nhanh nhẩu dò hỏi để “xác định khoảng an toàn” như cách nói của bác Kiên:

- Vậy là tụi con được nghỉ phải không ạ?

- Người nghỉ là cô. Còn hai con thì... nghỉ tại chỗ. Vẫn còn trong giờ học mà. Hãy luyện nghe bằng âm nhạc! - Cô Ngọc cười gượng gạo.

Nhất Anh xịu mặt, thầm nghĩ “Nếu nghe nhạc nước ngoài để luyện sinh ngữ thì con nằm nhà nghe cũng được chứ việc gì phải đến đây” nhưng không dám lên tiếng. Còn gã Huyền Linh cận thị thì ngoan ngoãn chấp hành lời cô Ngọc một cách dễ ghét.

Bản *Summer kiss, winter tea* réo rất nổi lên...

Cô Ngọc thở nhẹ, nói với hai đứa học trò:

- Giờ cô phải về. Hai con ở lại vui nhé.

- Cô đang mệt, trời lại mưa, để con chở cô về - Huyền Linh đề nghị.

- Không cần đâu. Cô tự về được. Hai đứa cứ yên tâm - Cô Ngọc lắc đầu.

Huyền Linh đưa mắt nhìn bạn. Nhất Anh cũng nhìn lại với cái ý “Đành vậy chứ biết sao”. Cô Ngọc bước ra, khoác áo mưa. Nhất Anh vội đẩy chiếc xe gắn máy của cô theo ra trong lúc Huyền Linh lui cui mở cổng. Mưa vẫn rù rì rơi. Cô Ngọc nổ máy xe. Tiếng động cơ cộc cạch như tiếng ho của người bị suyễn...

- Cô về nhé! - Cô Ngọc quay lại gật đầu với hai đứa.

- Dạ, chào cô!

Cô Ngọc nhích tay ga, chiếc xe loạng choạng giây lát rồi lững thững lướt ra con hẻm lớn. Bất giác, Nhất Anh bật ra tiếng cười. Huyền Linh quạu cộ quay lại:

- Cười cái gì?

- Nhà này cấm cười hả? - Nhất Anh hất mặt.

- Nhưng tui thấy chẳng có gì đáng cười cả.

- Sao biết không có?

- Vậy cái gì đáng cho Nhất Anh cười?

Mắt Nhất Anh hấp háy tinh nghịch:

- Tui đổ Linh con ốc sên nó chạy ra sao?

Huyền Linh nhăn trán, vận dụng tất cả mớ kiến thức sinh vật học còn sót lại từ lớp 7 đến giờ để trộn với tất cả những biện pháp tu từ ẩn dụ, so sánh, hoán dụ... mà nó biết cô bạn mình vẫn hay xài nhằm lý giải vấn đề “ốc sên chạy” nhưng không thành công. Huyền Linh gãi đầu rồi giậm chân đầy sốt ruột.

- Tui chịu thua. Với lại ốc sên đâu có chạy bao giờ?

- Có đó. Vì con ốc sên có gắn động cơ...

Huyền Linh “ơ” lên một tiếng rồi bật cười bò lăn. Hóa ra Nhất Anh đang liên tưởng đến chiếc xe gắn máy cà khố của cô Ngọc. Nói cho công bằng, với một người chủ có tính ngăn nắp, chu đáo như cô Ngọc thì không thể cho rằng chiếc xe ấy là “cà khố” được. Hiềm một nỗi là “chủ nào xe ấy” cho nên chiếc xe của cô dường như không hề biết đến tốc độ trên 20km/giờ. Xe gắn máy với cô chỉ là một loại xe đạp mà khỏi phải gò lưng phí sức đạp, thế thôi! Tuy nhiên, liên hệ chiếc xe với một con ốc sên gắn máy thì Huyền Linh mới nghe lần đầu, làm sao nhin cười được.

Giờ đến phiên Nhất Anh nhăn mặt:

- Cười cái gì?

Huyền Linh ôm bụng nén cười, hỏi lại:

- Hừ, nhà này... cấm cười hả?

- Ha ha... Mẹ cha ời... Đau bụng quá...

Nhất Anh buồn xo:

- Cấm thì không nhưng chỉ chuyện đó thì có gì mà cười hoài?

Như bị dội một gáo nước lạnh, cái miệng đang há ngoác của Huyền Linh đột nhiên cúp lại. Cậu ta vừa khép cổng, vừa cầu nhàu:

- Ai bày ra chuyện đó để cười chứ? Đồ... hai nóng ba lạnh!

Nhất Anh nói với vẻ nghiêm trọng:

- Ý tui là chỉ chuyện đó thì cười vậy là đủ rồi. Giờ ta nói chuyện nghiêm túc.

Huyền Linh sửa gọng kính lại, uốn ngực ra bày tỏ một sự trịnh trọng đầy hài hước:

- Vâng, thưa quý nương! Tệ hại... à không... tại hạ xin thỉnh giáo!

Trái với sự mong đợi của bạn, Nhất Anh dấu môi nguýt một cái rõ dài rồi quay ngoắt vào trong chứ không cười như Huyền Linh tưởng. Gã cận thị vừa khóa cổng vừa lau bầu: “Mưa nắng thất thường. Cái đồ khí hậu... Địa Trung Hải” rồi lật đật bước vào theo...

- Cô Ngọc hôm nay sao thế nhỉ? - Nhất Anh vừa buông mình xuống ghế, vừa như hỏi Huyền Linh, vừa như hỏi chính mình.

- ...

- Ông bị cảm hả? - Nhất Anh lườm bạn.

Huyền Linh vừa nhoài người tắt nhạc, vừa thùng thảng trả lời, giọng tỉnh khô dễ ghét:

- Ông bà mình dạy: “Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe”. Tui dựa ghế mấy phút rồi mà chẳng nghe được gì ngoài tiếng nhạc và sự nghi ngờ về khả năng phát âm của mình. Cũng bởi rằng...

- Thôi, đủ! Nhất Anh rít lên cắt ngang mạch lý sự của bạn rồi nhoài người bật nhạc. Bản *Saving all my love for you* vút cao.

Huyền Linh quạu cọ vươn tay tắt nhạc rồi hằm hừ hỏi:

- Chuyện quan trọng gì thì nói lẹ giùm cho.

- Nếu ông thích! - Nhất Anh nhún vai (một động tác rất cinéma mà cô nàng học được từ phim trinh thám Mỹ) rồi vào đề trực tiếp:

- Cô Ngọc hôm nay rất lạ kỳ.

Huyền Linh ngênh mặt:

- Chẳng có gì để ngạc nhiên điều đó cả.

- Lý do? - Nhất Anh hỏi vặn.

- Vì trước đó cô Ngọc đã gặp một chuyện lạ kỳ, à không, một người kỳ lạ...

Huyền Linh nói thông thả từng tiếng như nói về một nguyên thủ quốc gia đang có vị trí “nóng” ở tầm... quốc tế.

- Không được nói xấu bác Hai tôi à ghen! - Nhất Anh rít lên.

- Kỳ lạ đâu có nghĩa là xấu? - Huyền Linh dấu môi triết lý.

- Vậy thì bình thường cỡ nào là tốt? - Nhất Anh lập tức trả đũa.

- Ai mà biết được! - Huyền Linh lại nhún vai y hệt... Nhất Anh.

- Vậy tui về hỏi bác Hai thì biết!

Nhất Anh sẵn giọng rồi kéo ghế đứng dậy. Huyền Linh chợt nhận ra câu chuyện đã bị đẩy đi quá xa. Cu cậu lấp bắp:

- Nhưng mà nè... Đang là giờ học...

Nhất Anh quàng túi xách vào vai, đáp lạnh tanh:

- Giờ học nghe nhạc. Tui về nhà cũng học được thôi mà.

- Nhưng mà... Nhưng mà...

Huyền Linh vội đứng chắn trước bạn. Nhất Anh cau mày, ném vào mắt bạn một cái nhìn chăm chăm y hệt như rắn thoi miên ếch, đoạn thốt lên một câu bằng đài từ lạnh như nước đá mà Huyền Linh chưa bao giờ nghe thấy từ khi hai đứa quen biết nhau đến giờ:

- Khỏi tiễn! Hết nói chuyện lý lẽ với ông được rồi.

Cụm từ “nói chuyện lý lẽ” của bác Kiên vậy mà hiệu nghiệm dễ sợ. Huyền Linh im khe, đứng chết lặng. Nhất Anh “xì” một tiếng rồi bước ra ngoài, thong thả kéo then cổng. Bước chân cô bé đầy bực dọc đều đặn vang lên, y hệt như muốn trút cơn giận bạn lên trên mặt đất lì lợm. Huyền Linh ngơ ngẩn nhìn cánh cổng mở toang...

Hai đứa biết nhau từ hồi lớp 10, vào buổi học thứ ba. Huyền Linh chuyển về từ trường Phú Nhuận nên vào năm học mới tại trường Võ Thị Sáu này hơi muộn và cô giáo dạy vật lý đã “thuận tay” chỉ luôn vị trí ngồi ở bàn đầu tiên khi nhìn thấy cặp kính dày cộp của cô cậu. Đó cũng là bàn của Nhất Anh, cô ả bị lôi từ bàn chót lên đây vì thành tích nghịch ngợm của mình. Ngày đầu ngồi chung, Huyền Linh ghét và ngán cô bạn này ra mặt, cứ thầm nghĩ: “Mụ bà nấn lộn chứ con nhỏ này mà là con gái được sao”. Ngược lại, Nhất Anh luôn lạnh lùng, khinh khỉnh trước người bạn ngồi cùng bàn mà lại luôn hồ hởi vui tươi với bất cứ bạn học sinh nào khác trong hay ngoài lớp. Cuộc “chiến tranh lạnh” ấy kéo dài hơn một tháng cho đến ngày cuộc họp phụ huynh học sinh trong trường diễn ra.

Thật chẳng ai biết được chữ ngờ, mẹ Huyền Linh gặp lại người bạn học cùng lớp cũ, đó là... bố của Nhất Anh. Kỳ lạ hơn, cả Huyền Linh lẫn Nhất Anh đều đang học lớp A5 mà bố mẹ mình đã học khi xưa, cũng tại trường Võ Thị Sáu này. Buổi chiều hôm đó, một cuộc họp mặt giữa hai gia đình đã diễn ra tại một quán ăn với mong muốn “các con ngồi cạnh nhau thì hãy cố giúp đỡ nhau học cho tốt”. Hừ! Ai cần con nhỏ đó giúp chứ. Huyền Linh ầm ức nhưng phải cố nén vì nhận ra Nhất Anh cũng đang có một tâm trạng tương tự mình, vậy nhưng cô ả vẫn có thể thoải mái đùa giỡn với mọi người một cách dễ ghét... Bữa đó chỉ vắng mặt cậu Minh của Huyền Linh và bác Kiên của Nhất Anh vì “nhị vị phụ lão” (như cách nói hài hước của bố Nhất Anh) đều

không thích chỗ ồn ào... Tất nhiên, Huyền Linh không có lý do gì để chê bai học lực cũng như sự chuyên cần của Nhất Anh sau một tháng “chiến tranh lạnh” vừa qua, nhưng cậu ta nhìn lại, thấy mình cũng đâu hề thua kém. Vậy thì có gì phải nhờ con nhỏ vênh váo ấy giúp đỡ nào? Nghĩ thì nghĩ vậy chứ từ buổi học sau đó, Nhất Anh và Huyền Linh cũng buộc phải nói chuyện với nhau, dù chỉ là những lời xã giao. Qua nửa học kỳ một, hai đứa nhận dần ra sở trường sở đoản của nhau. Nhất Anh trội về ba môn tự nhiên là Toán, Lý, Hóa, còn Huyền Linh tuy không nhạy bén bằng bạn ở ba môn đó nhưng lại có một trí nhớ thần sầu và luôn giành điểm tối đa ở các môn xã hội như Văn, Sử, Địa. Để không thua kém nhau, cả hai đều vừa nhờ nhau hướng dẫn, vừa thách thức lẫn nhau. Ganh nhau từng chút như thế, hai đối thủ đã chuyển “chiến tranh lạnh” sang “hòa bình nóng” hồi nào chẳng biết. Sau hai năm học, cuộc tranh đua vẫn “bất phân thắng bại”, chỉ có điều chắc chắn là tình bạn giữa hai cô cậu đã hình thành. Vì vậy, khi cậu Minh giới thiệu cô Ngọc về dạy kèm sinh ngữ cho mình, Huyền Linh đã không ngại ngần rủ cả Nhất Anh đến học. “Xa mỗi chân, gần mỗi miệng”, mẹ của Huyền Linh vẫn đùa vậy khi nhận xét về sự khác biệt tính cách giữa con trai mình với cô bạn học Nhất Anh của nó. Nhất Anh sôi nổi, hướng ngoại, quyết liệt, còn Huyền Linh lại hơi trầm mặc, suy tư giống y như mẹ mình và cậu Minh. Từ hồi bố mất vì tai nạn giao thông - khi ấy Huyền Linh còn học lớp 8 - hai mẹ con cậu bé về ở với cậu Minh, anh ruột của mẹ. Cậu Minh rất ít nói, ít cười khiến cho mẹ con Huyền Linh cũng trở nên lặng lẽ theo. Chỉ đến khi gặp bố con Nhất Anh, cuộc sống của hai mẹ con mới phần nào vui tươi hơn. Mẹ của Huyền Linh rất yêu Nhất Anh vì những màn pha trò triết lý của cô bé đã khiến cho người lạnh lùng như cậu Minh cũng phải phì cười. Những buổi học sinh ngữ tại nhà Huyền Linh cứ vui như giờ ra chơi. Dù kiểu nói chuyện của Nhất Anh dễ gây “dị ứng” nhưng Huyền Linh đã quen chịu đựng nên chẳng bao giờ mẹ phải “mỗi miệng”. Ấy vậy mà hôm nay...

Huyền Linh thở dài bước ra khóa cổng. Tất cả chỉ vì sự mệt mỏi bất ngờ của cô Ngọc. Thật chả hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao cả. Huyền Linh hiểu rất rõ là Nhất Anh yêu mến cô giáo Ngọc chẳng kém gì mình, nếu không thì chẳng xảy ra chuyện cãi cọ vô duyên như vậy. Nhưng người mù cũng thấy, sự xúc động dẫn đến mệt mỏi của cô Ngọc là do cuộc gặp với bác Hai của Nhất Anh. Thế thì điều mình nói có gì sai nào? Huyền Linh âm ức thầm nghĩ rồi lo đi dọn dẹp mấy tách nước vẫn còn đầy ắp vì chưa ai kịp ghé môi. Cô Ngọc xúc động bởi nguyên nhân nào nhỉ? Chắc vì khuôn mặt biến dạng và dáng đi khập khiễng của bác Kiên? Có lý lắm, đến cả mình lần đầu gặp bác ở nhà Nhất Anh mà còn thấy ớn ớn... Khoan! Khoan! Cô Ngọc chỉ có vẻ bàng hoàng chứ không phải sợ hãi. Vậy cô Ngọc bàng hoàng vì cái gì nhỉ? Ừ, khi người ta gặp một điều mà người ta nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp thì người ta bàng hoàng. Nghĩa là cô Ngọc không bao giờ nghĩ rằng gặp bác Kiên? Đúng rồi! Cô Ngọc gọi bác Kiên là anh Toàn, còn bác Kiên thì gọi cô ấy là Út Hồng. Như vậy, trong quá khứ, hai người ấy có quen biết nhau. Vì nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cho nên cô ấy bàng hoàng, nhất là khi thấy bác Kiên xuất hiện với bộ mặt phát ớn và tướng đi khập khiễng, lại trong tư cách là bác hai của Nhất Anh. Tốt! Tốt! Từ đây ta suy ra rằng bác Kiên và cô Ngọc đã từng quen biết nhau dưới cái tên khác, trong hoàn cảnh khác, ở quá khứ. Vì lý do gì đó, họ đã không gặp được nhau cho đến ngày hôm nay. Hà hà! Lập luận quá thuyết phục, ngày mai mình sẽ cho Nhất Anh biết cái sự lợi hại của óc phân tích nhờ sự tỉnh táo của mình...

Huyền Linh khoan khoái buông mình xuống salon. Chỉ tiếc là trong cơn đắc ý, cậu bé cận thị quên mất rằng mình đã dời chiếc salon dài vào sát tường để có chỗ bày chiếc bàn học cho mình và Nhất Anh khi nãy ở phòng khách. Bịch! Cú ngã đau đặng khiến Huyền Linh muốn chảy nước mắt. Cậu bé cận thị rên ư ử ôm lấy lưng, cố co chân đứng dậy. Cơn đau đột ngột làm Huyền Linh

quên mất chuyện “giảng giải” cho Nhất Anh về “sự lợi hại của đầu óc” mình mà lại khiến cậu ta giật mình về một điều này giờ chưa nghĩ đến: Tại sao cô Ngọc lại khóc kìa? Nếu gặp lại người quen mà mình nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại thì phải mừng mới đúng chứ. Ồ không, biết đâu cô Ngọc mừng quá nên phát khóc? Chưa ổn. Gặp lại bạn cũ hay người quen cũ thì phải tay bắt mặt mừng, hỏi thăm địa chỉ, hẹn đến thăm nhau chứ? Mẹ của mình với bố của Nhất Anh chẳng phải là minh chứng quá rõ ràng sao? Mới gặp nhau buổi sáng là buổi chiều đã kéo ra quán mừng tao ngộ. Còn đằng này chẳng hỏi thăm nhau lấy một lời, không thèm trao đổi địa chỉ hay hẹn gặp lại... Khoan, khoan. Ở đây coi chừng mình suy nghĩ vớ vẩn rồi. Cô Ngọc hay bác Kiên muốn biết địa chỉ của nhau thì có gì là khó, chỉ cần hỏi Nhất Anh là xong. Đúng! Còn về việc hẹn gặp nhau, chẳng lẽ người già lại thích con nít tụi mình biết? Đúng, họ phải kín đáo. Vì sao Bác Kiên lên xe đi ngay? Ô hay, bác ấy phải đi họp kia mà. Nếu hôm nay trời không mưa và dù có mưa mà bác ấy không đi họp thì Nhất Anh cũng phải đạp xe một mình tới đây, làm sao có cuộc gặp mặt này. Xong! Lập luận của mình thế là hoàn chỉnh. Cứ cho là trong quá khứ, bác Kiên và cô Ngọc có gì buồn giận nhau nhưng giờ đã quá xa thời điểm ấy rồi. Bàng hoàng xúc động vậy thôi chứ khi bình tĩnh lại, họ sẽ giải quyết êm thấm với nhau cho mà coi. Cứ như cái phim *Tân dòng sông ly biệt* vừa chiếu thì người già rất trân trọng những mối quan hệ cũ. Ngay cả mình với Nhất Anh cũng vậy thôi, không chừng sáng mai chính cô nàng sẽ “hưu chiến” với mình trước...

Huyền Linh xuống bếp để chuẩn bị bữa ăn chiều cho cả nhà bằng tất cả sự hồ hởi...

Thực ra, cơn giận của Nhất Anh với Huyền Linh đã tan biến ngay từ khi cô bé bước ra đầu hẻm 215. Trong khi lững thững đi bộ về nhà, đoạn đường khá xa đã giúp cô bé hình thành một lối giải thích về chuyện chiều nay cũng y hệt như Huyền Linh, duy chỉ có một điều khác về chuyện cô Ngọc suýt khóc. Nhất Anh rất hiểu bác mình nên câu nói lạnh tanh: “Xin lỗi, tôi đến giờ đi họp” của bác vẫn khiến cô bé nổi gai ốc mỗi lần nghĩ đến. Đó không phải là lời cáo lỗi mà bác Kiên hay nói với tất cả mọi người mỗi khi bận đi họp. Câu nói ấy giống như nói với một người mà bác Kiên không bao giờ muốn gặp. Dường như cô Ngọc nhắc cho bác Kiên một kỷ niệm quá đau buồn. “Về đến nhà, mình phải hỏi cho ra lẽ mới được” - Nhất Anh nhủ thầm và bước nhanh hơn...

Ba

Ngày thứ nhất. Từ chiều đến tối.

Cũng phải “sải chân duyệt binh” hết 45 phút, Nhất Anh mới về đến cổng cư xá Phan Đăng Lưu và bắt gặp bố mình đang phóng xe ra. Nhìn thấy Nhất Anh, ông Ánh tròn mắt và tắt xe lại trước cô bé:

- Sao con về sớm vậy?

- Dạ, cô Ngọc có việc nên cho nghỉ học.

- Thì cứ ngồi chơi đợi bố đến đón, tội gì phải cuốc bộ?

Nhất Anh nhăn mặt:

- Ngồi đó mất công đấu khẩu với gã bốn mắt, chẳng được tích sự gì. Con đi bộ để tranh thủ thời gian và tập tính kiên nhẫn.

Ông Ánh cười khanh khách:

- Vậy sao? Thế thì cứ tiếp tục tập tính kiên nhẫn mà đi bộ vào nhà nhé.

Nhất Anh trề môi:

- Con về tới đây thì đã đạt mục đích rồi. Giờ thì bố chở con vào nhà chứ...

Ông Ánh tắc lưỡi, lắc đầu chịu thua:

- Con gái tôi giỏi lý sự thật. Lên xe đi nào!

Nhất Anh thót lên ghế sau. Ông Ánh tiếp tục ra ngoài.

- Ủa! Bố đi đâu vậy?

- Thì đi chuyện của bố chứ đi đâu?

- Chẳng phải bố đi đón con à?

- Đã đến giờ đâu? Bố định một giờ nữa mới sang rước con. Săn con về sớm, bố con mình đi chơi một thể.

- Bố lại đi nhậu chứ gì? - Nhất Anh hỏi vặn. Ông Ánh tắc lưỡi:

- Ừ thì... cũng phải gặp mấy người bạn.

- Vậy dẫn con theo làm gì?

Ông Ánh rầu rĩ:

- Thì... chẳng nào cũng gặp con rồi. Con mà về sớm thì làm sao bố ra khỏi nhà được nữa.

Nhất Anh vênh mặt:

- Con dễ bị lợi dụng như thế sao?

- Vậy con muốn cái gì nào? - Ông Ánh gắt.

- Bố sẽ chiều ý con chứ?

- Đương nhiên. Không có chuyện này, bố vẫn chiều ý con mà... - Giọng ông Ánh đã trở nên nhẹ nhàng hơn.

- Được! Xem như hôm nay con không về sớm và chẳng biết bố nhậu với ai trước khi đón con.

Ông Ánh cười hì hì:

- Cảm ơn con gái. Vậy con muốn gì nào?

- Bố trả lời con một số câu hỏi, thế thôi!

- Nếu như bố biết câu trả lời, thì bố sẽ không giấu - Ông Ánh đáp dứt khoát.

- Có phải bác Hai tên thật là Toàn không?

Chiếc xe đang lao như tên thì chợt khựng lại. Nhất Anh thấy rõ ràng bố giật mình khi nghe câu hỏi vừa rồi. Ông Ánh cố ghì chặt tay lái nhưng lơ đãng, dường như đang cố nghĩ cách trả lời.

- Tại sao con biết?

- Đó không phải là câu trả lời, thưa bố! - Nhất Anh cố pha trò để làm dịu phần nào suy nghĩ của bố - Con hỏi phải hay không kia mà?

- Phải. Thì sao?

- Thì con ngạc nhiên, thế thôi. Tên Toàn cũng đẹp chán, sao bác Hai lại đổi thành tên Kiên?

- Kiên là tên mà bác Hai con chọn sau này, để thể hiện quyết tâm của mình.

- Quyết tâm?

- Đúng! Kiên là trung kiên. Kiên quyết trung thành với lý tưởng.

- Có phải bác Hai có một bạn gái tên là út Hồng?

- Sao con biết?

- Bố lại thế nữa rồi. Đó đâu phải câu trả lời?

- Đúng! Vì bố không biết câu trả lời chính xác cho điều con vừa hỏi, nên đâu thể nói bừa.

- Bố là em ruột bác Hai kia mà?

- Đồng ý! Nhưng dù là anh em ruột đi nữa thì đâu phải điều gì thuộc về nhau cũng được phép biết.

- Chẳng lẽ bác Hai không bao giờ tâm sự với bố về bạn bè, buồn vui sao?

Ông Ánh cười hề hề:

- Bác Hai lớn hơn bố những 10 tuổi, khoảng cách với bố ngang một thế hệ rồi. Bác ấy lớn lên trong chiến tranh, còn bố thì lại trưởng thành trong hòa bình. Thời gian chiến tranh với bố thì chỉ có một mẫu, nên cũng khó chia sẻ lắm.

- Vậy con sẽ hỏi thẳng bác Hai! - Nhất Anh nói với tất cả sự kiên quyết.

- Con cứ việc, nhưng bố e là chỉ công dã tràng thôi. Bác Hai thuộc tạng người không thích chia sẻ buồn vui với ai hết. Thôi nào con gái, hỏi vậy là nhiều quá rồi đấy nhé.

... Hai bố con lặng im. Chiếc xe gắn máy lao vun vút qua cầu Văn Thánh rồi vòng sang khu Tân Cảng. Nhất Anh vẫn chưa thôi ám ức. Cô bé thầm nghĩ: “Con tất nhiên phải khác với bố. Bác Hai sẽ nói rõ tất cả cho con biết”. Còn ông Ánh cũng không khỏi băn khoăn: “Có chuyện gì mà con bé hôm nay lại hỏi những điều thuộc về quá khứ của anh Hai. Toàn, Út Hồng... hai cái tên nó nêu ra đã có một cái chính xác, nhưng nếu như cái tên thứ hai cũng thế thì... Từ đâu mà nó biết được cả những kỷ niệm thuộc về anh Hai mà chính mình cũng không biết? Tâm lý bọn thanh niên học sinh thế kỷ 21 này rắc rối phức tạp quá, mình đọc bao nhiêu sách giáo khoa tâm lý rồi mà vẫn chẳng biết đường nào mà rờ. Thật chẳng còn hứng thú gì mà vui vẻ nữa. Thôi, đã lỡ sang đây rồi thì uống với bọn bạn một hai chai rồi đưa nó về, kéo trẻ cơm chiều thì lại phải nghe cái “đài phát thanh” ở nhà lên tiếng, còn thêm ông anh nổi tiếng đúng giờ kia nữa. Như ảnh vậy mà sượng, chẳng phải lo lắng gì...

*

Cuộc họp của Hội đồng quản trị Công ty Toàn Minh kết thúc trễ như thường lệ. Ông Minh mệt nhọc đứng dậy bắt tay các thành viên trong hội đồng rồi lặng lẽ rời phòng họp. Thật chán, thay vì xác định phương hướng, chiến lược sản xuất kinh doanh cho định kỳ sắp tới thì cuộc họp nào cũng dành phần lớn thời gian cho các biện pháp chiến thuật, giành đối mặt hàng, phê bình lẫn nhau giữa các nhánh hoạt động và trăm thứ đều trút vào ông để ông phải làm trọng tài phân xử. Mà phải chi ông tham làm người quyết định cũng đỡ tức, đằng này ông có thích thú gì vai trò ấy đâu. Ông đã từng nói với tất cả các thành viên: “Mỗi người trong số quý vị đều có chuyên môn cao hơn hẳn tôi. Tôi chỉ là người tổ chức nhưng lại kém chuyên môn nên phải mời quý vị về Công ty này. Giờ nếu tôi phải giải quyết luôn những công việc thuộc về chuyên môn của quý vị thì hóa ra tôi làm công cho quý vị mất rồi”. Ấy vậy mà đâu vẫn hoàn đấy, ai nói tổ chức quản lý theo mô hình Âu Tây, để các bộ phận giám sát lẫn nhau là hay chứ với ông thì chỉ

tổ nhưc đầu. Nếu không phải vì mấy trăm nhân viên đang phải làm việc vất vả trong Công ty bởi chén cơm manh áo của gia đình họ, hẳn là ông đã giải thể Công ty và tổng đám thành viên Hội đồng quản trị ưa so bì cãi cộ này đi chỗ khác chơi từ khuya.. “Hừ! Kiếm được lợi nhuận ai lại chẳng ham, nhưng ở tuổi của mình, tôi đâu cần phải kiếm lợi nhuận bằng mọi giá để phải vất vả thế này”. Mỗi lần muốn giải thể Công ty, ông đều nghĩ thế nhưng cứ nghĩ đến con số mấy trăm nhân viên phải tạm thất nghiệp thì ông lại dừng câu nói ấy tại đó và cắt cái quyết định của mình vào ngăn kéo...

- Chú Minh ơi! Có người gửi cho chú cái này.

Cô thường trực trao cho ông Minh hai hộp băng cassette được cột với nhau bằng mấy sợi thun và một chiếc phong bì nhỏ. Thấy tên Công ty mình trên đầu phong bì, ông Minh ngạc nhiên:

- Của ai gửi vậy?

- Dạ, của cô kia. Cô ấy xưng là cô giáo dạy sinh ngữ cho Huyền Linh.

Ông Minh cau mày. Xưa đến giờ, ông không bao giờ cho người nhà đến tìm mình ở nơi làm việc. Nếu ở nhà có chuyện gì gấp thì mẹ con Huyền Linh có thể gọi thẳng vào số máy cầm tay cho ông. Đằng này, mẹ con Huyền Linh không gọi điện, cũng không đến, người đến tìm ông lại là cô Ngọc. Kỳ lạ thật! Đã 5 giờ chiều. Hôm nay Huyền Linh có giờ học sinh ngữ và buổi học kết thúc lúc 4 giờ. Ông hỏi cô thường trực:

- Cô ấy đến hồi nào vậy?

- Dạ, lúc 3 giờ rưỡi. Thấy chú kẹt họp nên cô ấy biên luôn cái thư tại đây rồi xin phong bì dán lại và dặn cháu chuyển giúp.

Ông Minh chắc lưỡi. Vậy có nghĩa là cô ấy cần gặp mình để nói gì đó nhưng lại kẹt công việc gì gấp hơn nên mới phải viết thư để lại. Nếu không có chuyện gấp thì cô ấy đã không nghỉ dạy buổi chiều này, vì cô ấy không thể bỏ mặc hai đứa trẻ lại nhà để đến đây được...

Ông Minh bỏ lá thư vào túi áo ngực, cầm hai cuốn băng đi nhanh về phòng làm việc của mình. Vừa sập cửa phòng, ông lập tức giật phăng chiếc áo vét khỏi người, buông mình xuống salon. Đã hết giờ làm việc, ông có quyền thoát khỏi sự gò bó hình thức gắn với chức trách của mình. Bình thường, ông có thói quen nhắm mắt lại, ngồi yên trên salon độ nửa giờ rồi mới ra về, nhưng hôm nay thì... Ông rút lá thư ra, bóc phong bì. Đột nhiên mắt ông mở to. Ông chậm rãi đọc như muốn bóc từng chữ khỏi trang giấy để dò tìm ý nghĩa của nó:

“Kính gửi ông Minh!

Lẽ ra tôi phải trực tiếp gặp ông để thưa chuyện, nhưng vì ông đang có việc phải giải quyết, nên buộc phải mượn thư này để giải bày. Xin ông bỏ quá cho sự phiền toái tôi đã gây ra. Do một lý do hoàn toàn cá nhân, tôi buộc phải chấm dứt việc dạy kèm sinh ngữ cho Huyền Linh và Nhất Anh.

Theo nhận xét riêng của tôi, trình độ hai cháu đều khá, lại có tinh thần tự giác trong việc học, nếu theo học tại các trung tâm thì vẫn có thể tiến bộ, không nhất thiết phải có chế độ dạy kèm tại nhà. Vẫn biết ông có hảo ý giúp đỡ một giáo viên đã lạc hậu về phương pháp sư phạm như tôi qua công việc này, nhưng hiện giờ tôi không thể tiếp tục nó được nữa, xin ông và hai cháu thứ lỗi cho. Nhờ ông chuyển hộ hai cuốn băng ghi âm bài tập về nhà cho hai cháu. Tôi đã nghe xong và cũng đã ghi nhận xét cùng lời từ biệt của mình vào đó. Chúc ông và các cháu sức khỏe!”.

Ông Minh choáng váng. Chuyện gì? Hay là hai đứa học trò ngỗ nghịch làm cô Ngọc bị xúc phạm? Vô lý! Trước giờ, cô Ngọc vẫn khen chúng là chăm ngoan cơ mà? Vả lại, nếu thế, cô Ngọc có quyền tuyên bố không dạy nữa ngay trước mặt bọn trẻ, việc gì phải chọn thư, băng ghi âm như thế này? Hay là cô Ngọc đã biết được nguyên nhân thực sự của việc mình mời cô ấy về dạy kèm cho bọn trẻ? Nghĩ đến đây, ông Minh giật thót người, trán tự nhiên đổ mồ hôi dù nhiệt kế trong phòng hiển thị ở mức 20°C. Không! Cô ấy không thể nào biết được. Cũng chẳng có gì ghi lại. Mình không nên lo hã. Nhưng nếu như không phải vì tất cả lý do ấy thì tại sao xảy đến chuyện này? Hay là mình hỏi bọn trẻ? Nên không? Cô Ngọc đã chọn cách này để chia tay cũng có nghĩa là cô ấy không muốn bọn chúng biết nguyên nhân thực sự. Thế thì có thể bọn trẻ không biết hoặc chỉ biết một cách mơ hồ, chưa khẳng định chắc chắn. Nếu hỏi bọn trẻ thì mình sẽ rơi vào một mớ giả thuyết bùng nhùng không có lối ra. A! Trong thư cô Ngọc nói là đã chuyển lời từ biệt của mình vào băng ghi âm bài tập của Huyền Linh và Nhất Anh. Biết đâu trong lời từ biệt ấy có manh mối gì... Trước tiên, mình hãy kiểm tra hai cuốn băng ghi âm đã. Nghĩ vậy, ông Minh bước nhanh đến bàn làm việc, rút chiếc máy Walkman vẫn thường dùng ra khỏi ngăn kéo. Ông tháo hộp cuốn băng thứ nhất có dán chữ HL trên mặt băng. Băng bài tập của Huyền Linh cháu ông đây mà. Thế là bây giờ ông lại làm cái công việc nghe trộm, xem trộm mà ông ngỡ là đã quên từ lâu... Ông nhún vai, tự chế nhạo mình: “Thật xấu hổ khi phải đọc trộm thư tín của người khác, dù đó là cháu mình. Nhưng đành vậy chứ biết sao. Cháu tha lỗi cho cậu nhé. Cậu làm thế này chỉ vì muốn mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp”. Ông lắp băng vào máy, cho chạy nhanh một đoạn rồi bấm nút *Play*. Vẫn đang là giọng nói của Huyền Linh. Hãy kiên nhẫn. Đây rồi, đoạn này không có tiếng nói. Sắp đến phần nhận xét của cô Ngọc rồi đấy. Khỉ thật! Thế này là sao? Cô ấy chỉ nói ngữ điệu khi hỏi chưa được đúng và rất tiếc vì không thể tiếp tục dạy kèm nó, mong nó cố gắng hơn và chúc nó học thật giỏi. Chẳng lẽ chỉ có thể thôi à? Ông Minh thất vọng khi nghe tiếng rọt rẹt phát ra thay cho lời nói của cô Ngọc. Cuốn băng của Huyền Linh đã kết thúc. Ông tháo băng ra khỏi máy, thầm nghĩ: chắc là cuốn băng của con bé Nhất Anh cũng chẳng có gì khác hơn đâu, có nghe cũng tổ mất thời gian. Vả lại, mình cũng nên phạm lỗi xâm phạm thư tín với cháu mình thôi... Rồi ông phì cười, thầm rủa: mình: Cái thằng cha lắm cạm! Sao ông lại ngốc thế hả ông Minh? Một khi cô Ngọc đã nhờ ông chuyển hai cuốn băng cho bọn trẻ thì tất phải nghĩ đến việc ông có thể nghe nó trước khi bọn trẻ nghe chứ. Như vậy chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ tiết lộ nguyên nhân nghỉ dạy trong lời chào từ biệt của mình với bọn trẻ cả. Tóm lại, nếu muốn rõ ngọn nguồn của vụ này, chẳng còn cách nào khác hơn là tìm cô ấy mà hỏi thẳng. À! Hỏi cả bọn trẻ nữa. Có thể chúng mơ hồ biết được nguyên nhân. Trước tiên, cần hỏi Huyền Linh. Mình chẳng muốn cô ấy ra đi khi chẳng có lý do chính đáng. Nếu cô ấy gặp chuyện gì khó khăn, bốn phận của mình là phải giúp đỡ...

Quyết định như vậy khiến cho ông Minh thấy yên lòng. Ông gói hai cuốn băng lại cùng với lá thư và cho vào cặp, rồi cất chiếc Walkman. Sau khi khóa chặt cửa phòng, ông xách cặp chậm rãi bước ra tiền sảnh...

- Còn xe không cháu?

- Dạ, chiếc số hai đi đón công nhân làm ca đêm sắp chạy - Cô thường trực đáp.

- Được rồi. Chú ra ngay.

Ông Minh xem đi bộ như một bài tập thể dục, vì thế ông thích đến Công ty bằng xe đưa rước công nhân. Với ông, xe con đón tận nhà sẽ làm cho ta sinh ra làm biếng...

Bốn

Ngày thứ nhất. Chiều tối.

Bà Uyên liếc nhìn đồng hồ và nhận xét một lời khó hiểu:

- Hóa ra đồng hồ còn chạy đó chứ?

Ông Ánh cười cười, nửa biết lỗi, nửa không:

- Em nói gì vậy? Đồng hồ hỏng à?

Bà Uyên lại nhìn đồng hồ rồi lắc đầu:

- Đồng hồ bình thường nhưng thời tiết chắc chắn có biến đổi lớn.

Ông Ánh vẫn bông lơn:

- Hóa ra đài khí tượng thủy văn dòi về nhà mình rồi à?

Bà Uyên nhún vai:

- Cần gì dòi! Chỉ cái việc hai cha con về sớm hơn thường lệ 15 phút thì em đủ biết chiều tối nay có mưa giông bão lụt đến nơi rồi...

Cha con Nhất Anh cùng "A" lên một tiếng rồi đồng loạt xịu mặt. Ông Ánh càu nhàu gì đó trong cổ họng, còn Nhất Anh thì lập tức giải bày:

- Biết vậy bố con mình ở lại nhà bác Thanh chơi thêm vài giờ nữa hãy về bố nhĩ? Đằng nào về nhà cũng gặp chuyện buồn thì vui được thêm chút nào hay chút đó.

Bà Uyên phớt tỉnh, nhìn chồng chọc vào mắt chồng, lạnh lùng buông từng tiếng:

- Nhà bác Thanh?

Ông Ánh sượng sùng như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang, lí nhí đáp lại:

- Ờ... à... thì...

Bà Uyên tiếp tục mát mẻ:

- Em nhớ con mình đâu có tiết học nào ở nhà cha thuyền trưởng tàu sông hạng chót đó?

- Bác Thanh là thuyền trưởng hạng nhất mà mẹ! - Nhất Anh nhăn mặt.

Bà Uyên lườm con gái:

- Hạng mấy mặc kệ. Có mỗi cái bằng thuyền trưởng từ đời tám hoánh nào rồi mà mỗi chút mỗi rủ bố mày đến nhà liên hoan.

- Bạn cũ lâu ngày gặp lại, anh chỉ ghé qua một chút rồi đi đón con bé Anh thôi mà. Em không tin anh sao? - Ông Ánh chống chế.

- Tin chứ, chỉ có trình tự trong câu nói của anh là phải đảo ngược để hiểu.

- Em nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng có móc ngoéo nữa! - Ông Ánh nổi quạu.

Bà Uyên hiểu rằng đã đến lúc để mở cho chồng và con gái một "lối thoát thân trong danh dự". Bà xuống giọng dẫu dịu:

- Em có móc ngoéo gì đâu. Chẳng qua dì Tư bán thuốc lá đầu cư xá nói con Nhất Anh về từ sớm nhưng lại đi chơi với anh, nên em...

- Nên em nghĩ anh làm hư con bé chứ gì?

- Không! Em chỉ sợ nó tập tính la cà, đi không đến nơi, về chẳng đến chốn khiến người nhà lo lắng thôi.

Lời phân trần nhẹ nhàng khiến ông Ánh đuối lý. Thôi thì một câu nhin chín câu lành. Ông "hừ" trong cổ họng rồi xuống nước:

- Đúng là lỗi của anh. Lẽ ra anh phải đưa nó về nhà rồi mới đi.

- Không phải lỗi bố đâu mẹ ạ. Tại con đòi bố chở đi chơi đấy! - Nhất Anh lên tiếng dàn hòa như trong những lần cãi vã trước đây giữa bố với mẹ. Bà Uyên lắc đầu lia lịa:

- Rồi! Rồi! Không ai có lỗi hết. Chỉ tại mẹ hay lo. Vào nhà tắm rửa đi, để còn ăn cơm.

Ông Ánh quay sang, nháy mắt một cái với con gái tỏ vẻ biết ơn. Nhất Anh cũng đáp trả bằng một cái nháy mắt đầy vẻ đồng lõa.

- Bác Hai về chưa mẹ?

- Về rồi. Bác Hai nói bị mệt nên bảo cả nhà cứ ăn cơm trước, đừng chờ.

- Anh Hai bị sao vậy? - Ông Ánh nhăn trán.

- Làm sao em biết được. Anh Hai chỉ nói thế rồi lên phòng nằm nghỉ luôn.

- Tại vì em đang bận khoản xem anh với con bé Nhất Anh đi đâu chứ gì? Để anh lên phòng anh Hai xem sao.

- Nhắc luôn bác Hai là có giờ luyện mật mã và giải mã với con tối nay nhá bố! - Nhất Anh gọi với theo khi thấy ông Ánh bước lên thang lầu.

- Ừ!

Ông Ánh gật đầu, thầm nghĩ: Mật với chẳng mã. Nó không chịu hiểu là một khi bác Hai nó đóng cửa nằm nghỉ và bảo cả nhà cứ ăn cơm trước đồng nghĩa với việc ông ấy không muốn rời khỏi phòng hay sao mà còn đòi dạy với học? Dù sao thì chính anh Hai đã đầu tên cho nó trò này...

Dừng lại trước phòng của anh mình ở tầng một, ông Ánh rụt rè gõ ba tiếng liền (dấu hiệu ông Kiên quy định cho em trai mình), vừa gõ vừa cười thầm: “Nhà này thành trại huấn luyện rồi. Vào phòng anh mình mà cứ tưởng như vào phòng Mister M trong tiểu thuyết 007”.

Có tiếng động trong phòng rồi tiếng ông Kiên vang lên bên kia cửa:

- Vào đi chú Năm.

Ông Ánh đẩy cửa vào. Trước mắt ông, căn phòng luôn được sắp xếp hết sức ngăn nắp của anh mình đã biến đâu mất. Cửa tủ mở toang, ngăn kéo bàn làm việc bị khiêng hết ra ngoài, dưới sàn đầy những quyển sách tư liệu, album hình ảnh và đủ thứ giấy tờ đã ố vàng mà chỉ nhìn sơ qua cũng biết là tuổi của các văn bản này lớn hơn tuổi tờ giấy khai sinh của Nhất Anh. Ông Kiên đứng bên chiếc ghế mây đang lật tìm gì đó trong một cuốn sổ dày, nói với em trai mình mà mắt vẫn không rời những trang giấy:

- Xin lỗi chú. Phòng anh bề bộn quá. Có việc gì vậy?

- Dạ... - Ông Ánh hơi bối rối - Em nghe nói anh mệt, lên thăm thôi.

Ông Kiên quay lại, cười nhếch mép. Một nửa khuôn mặt méo mó hẳn lên nỗi đau khổ khó hiểu. Ông Kiên nói rất nhẹ nhàng nhưng đủ để đưa em trai nhận ra sức nặng đang đè lên tâm trí mình lúc này.

- Thì anh mệt thật đó chứ...

- Sao anh không nằm nghỉ mà... - Ông Ánh ái ngại nhìn căn phòng của anh mình.

- Anh đang mệt và buồn nên muốn tìm lại một kỷ niệm quá khứ - Ông Kiên thú thật.

- Nhưng anh tìm cái gì? - Ông Ánh gặng.

- À..., mấy tấm ảnh hồi anh còn trong biệt động quân đó mà.

- Vậy thì anh khỏi tìm mất công. Trong phòng này không có đâu.

- Sao chú biết? - Ông Kiên ngạc nhiên.

- Từ giải phóng đến giờ, có khi nào anh nhớ đến hình ảnh thời đó đâu. Nếu em nhớ không lầm thì ảnh anh hồi trong biệt động quân nhiều lắm, gần chục quyển album chứ không ít.

- Vậy bây giờ nó ở đâu? - Ông Kiên sốt ruột.

- Hồi 71 anh bị tù, má sợ, bảo em đốt hết rồi.

- Trời ạ! - Ông Kiên ngao ngán thốt lên kèm theo một cái cười gượng. Đột nhiên, ông Ánh nhận thấy mắt anh trai mình ươn ướt.

- Anh Hai sao vậy? - Ông Ánh lo âu.

- Không! Không sao! Tự dưng chú nhắc tới, anh thấy thương má quá!

Ông Ánh đẩy chiếc ghế mây cho anh trai:

- Anh ngồi nghỉ tí đã. Đằng nào thì má cũng không thể ở lại mãi với chúng ta. Đằng nào chúng ta cũng sẽ về với ba má. Buồn mấy cũng chẳng níu kéo được thời gian đã mất.

- Chú bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? - Ông Kiên hỏi, vẻ suy tư. Ông Ánh bật cười:

- Sao tự nhiên anh hỏi điều đó?

- Xin lỗi, vì anh thấy chú quá chừng chạc!

Ông Ánh nhăn mặt:

- Tất nhiên là em chấp nhận chuyện anh cứ xem em là thằng nhóc chỉ biết đánh bi, câu cá trộm, bắn giàn thun như từ trước đến giờ, nhưng đến cả tuổi của em mà anh cũng quên thì... Thưa ông anh, thực tế là chúng ta đã già đi. Em hơn bốn mươi tuổi lâu rồi đấy.

- Tuổi chú, chắc biết chiến tranh rồi chứ nhỉ?

Ông Ánh nhún vai:

- Biết theo cách nghĩ của anh là phải cầm súng thì chưa. Em chỉ biết em có một tuổi thơ biết vui mỗi lần có lệnh giới nghiêm 24/24 vì sẽ khỏi phải đi học, biết cái không khí e sợ khi phải đi ngang qua chỗ nào có nhiều lính ngụy hay cảnh sát vì rất dễ ăn lựu đạn, biết buồn khi thấy má ngồi niệm mỗi đêm, cầu bình an cho anh mỗi lần anh hành quân, biết khóc khi má khóc lúc anh bị an ninh bắt về tội “che giấu Việt Cộng”...

- Và biết tự hào khi anh trở về trong màu áo của người chiến thắng? - Ông Kiên thêm.

Ông Ánh chua chát:

- Đó lại là một tình cảm thuộc về hòa bình mất rồi. Anh làm cán bộ cách mạng nhưng em và má không hề dựa vào điều ấy để sống. Ngược lại, má và em đã phải gánh chịu nhiều nỗi buồn...

- Buồn? - Ông Kiên cau mày.

- Sau giải phóng, nhà ông Tư cảnh sát đi kinh tế mới, anh nhớ không?

- Nhớ. Rồi sao?

- Họ bán đi những đồ đạc không tiện mang theo, má muốn mua lại cái tủ thờ để có chỗ thờ ông bà. Anh không cho, còn nói: sau này có thiếu gì, mua chi đồ của ngụy quân cho mang tiếng?

- Đằng nào nhà mình sau này cũng đã có tủ khác thờ rồi đó thôi!

- Đúng, nhưng với cái giá bằng 180 kg đậu xanh mà má thu hoạch được trong cả vụ mùa.

- Rồi má trách anh à?

- Không, nhưng má buồn thì em biết chứ.

- Đó là má, còn chú?

- Thôi quên đi! Đằng nào thì giờ đây ai cũng yên bề rồi - Ông Ánh thở dài.

- Chuyện của chú với cô Dương?

- Thời ấy, có thể tụi em đã tiến xa hơn tình bạn, nhưng...

- Chú đừng có đổ thừa cho anh - Ông Ánh sáng giọng - Lúc đó, anh lo là lo cho tương lai của chú. Anh của cô Dương là sĩ quan phủ Đặc ủy Trung ương tình báo Ngụy. Nhưng ông ấy đang học tập cải tạo tốt. Bây giờ ông ấy vẫn ở lại quê hương. Còn lúc đó thì cô Dương khó lòng đậu đại học, mà dù có tốt nghiệp đại học thì lý lịch ấy cũng khó xin việc làm.

- Thì bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học cũng thất nghiệp đầy ra đấy! - Ông Ánh cười khẩy - Năng lực cá nhân đâu dễ được đánh giá cao bằng đồng tiền.

- Chú không có quyền trách cứ này khác bất kỳ ai và cũng đừng so sánh nọ kia nữa. Hãy trách chính sự hèn nhát của bản thân mình.

- Anh nói rõ hơn đi!

- Nếu lúc ấy chú thực sự yêu thương cô Dương thì anh có cấm cũng không được. Sự ngăn cản của anh đã chứng minh một điều là chú chưa thực sự nghiêm túc với tình cảm của mình nên chú mau chóng lánh xa nó để có anh đảm bảo mà đi vào đại học với nhóm điểm ưu tiên, để yên phận sống trong cái vỏ là anh, để mà...

- Kìa anh... - Ông Ánh vội chạy đến bình lọc, rót nước vào ly rồi trao cho anh trai mình.

- Không cần, mặc tao! - Ông Kiên giằng ly nước lên bàn, ôm ngực ho sặc sụa.

- Thôi mà. Cho em xin lỗi. Em đã nói là anh quên chuyện ấy đi. Sao anh còn khơi ra?

- Vậy sao chú lại tiếp nối? - Ông Kiên cố nén cơn ho - vừa hằm hừ hỏi vừa cầm lấy ly nước nhấp một ngụm. Ông Ánh cười héo hắt:

- Cho nên em mới xin lỗi anh. Em là một thằng hèn nhưng buồn anh thì em không giấu.

- Buồn anh? Chỉ vì anh lo cho chú?

- Đúng, nhưng anh chỉ thương mỗi em ruột mình mà không thể thương hết cả một lứa tuổi.

Câu chuyện đến đó tự nhiên ngắt quãng. Hai anh em yên lặng nhìn nhau rồi tự nhiên họ cùng thở dài. Ông Ánh lên tiếng trước:

- Em vô duyên quá. Nghe anh mệt nên lên thăm, ai ngờ lại làm cho anh buồn thêm.

Ông Kiên lắc đầu:

- Không! Ngược lại, chú làm cho anh cảm thấy mình phải suy nghĩ ở một tầm mức khác. Có lẽ trong quá khứ, anh có nhiều sai sót nhưng đối với đám trẻ bây giờ, chúng ta không thể để xảy ra việc chúng ngồi chất vấn ta trong tương lai như chú đã chất vấn anh trong hôm nay.

- Bây giờ em đứng chứ có ngồi đâu? - Ông Ánh bông đùa. Ông Kiên cười giễu:

- Anh cũng đang tập lo xa như chú đó thôi. Chú chất vấn anh thì chú còn đứng chứ Nhất Anh thì chắc chắn sẽ ngồi để tra hỏi bố nó đấy.

Ông Ánh nhăn trán, gõ vào đầu mình:

- À, nhắc đến nó là em lại thấy đau đầu. Nó cũng đang tra hỏi em đó chứ.

- Tra hỏi chuyện gì? Chuyện bố nó với mẹ của Huyền Linh hả? - Ông Kiên nheo mắt, hóm hỉnh - Hồi trưa nó cũng tò mò hỏi anh đấy.

Ông Ánh le lưỡi:

- Chuyện đó thì... em sẽ nhờ mẹ nó nói cho nó nghe sau. Vả lại, đó là chuyện hồi trưa.

- Chẳng lẽ lại có chuyện hồi tối nữa sao? - Ông Kiên cau mày, vẻ khó hiểu.

- Chính xác hơn là chuyện hồi chiều. Và là chuyện của anh với cô Út Hồng nào đó - Ông Ánh bất chợt nhìn xoáy vào mắt anh mình.

Ông Kiên chợt bật dậy như một chiếc lò xo:

- Út Hồng? Sao Nhất Anh nó biết?

- Làm sao em biết được? - Ông Ánh xòe hai tay ra như phân bua - Hình như là anh vô tình cho nó biết.

Ông Kiên lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Ông hơi mím môi lại, nhẹ nhàng gạt đầu:

- Có lẽ thế... À, mà chú đã nói gì với nó?

Ông Ánh cười thầm trong bụng: xem ra con gái mình chộp đúng một đề tài lý tưởng rồi đây, chỉ tiếc là mình không thể khai thác gì hơn, vì mình có biết gì đâu để mà hù cấu thêm tình tiết quanh sự kiện này. Đành phải tiếp tục gợi ý cho anh ấy thôi. Ông Ánh dè dặt đáp:

- Em nói là nó nên hỏi thẳng anh.

Ông Kiên lắc đầu:

- Đúng là phiền phức. Nó còn hỏi thêm gì nữa không?

- Không! À mà có, nó hỏi anh có phải tên Toàn không?

Mắt ông Kiên chỉ hơi nheo lại. Ông chậm rãi ngồi xuống, nâng ly nước lên uống cạn phần còn lại rồi đáp bằng giọng dừng dừng:

- Nó đã biết được Út Hồng thì cái tên Toàn của anh ngày xưa cũng không phải là bí mật.

- Vậy anh xác nhận à?

- Chuyện gì?

Về mối quan hệ giữa anh và cô Út Hồng trong quá khứ. Và em đoán rằng, đó là thời trước 30-4, lúc anh còn hoạt động trong biệt động quân.

- Đúng vậy! Cần nói luôn để kết thúc cuộc điều tra của chú rằng đó không phải là mối quan hệ nam nữ như người ta thường nghĩ. Xin lỗi, giờ thì anh thật sự muốn nghỉ ngơi một mình.

- Anh Hai cứ ngồi, em tự khép cửa được. À! suýt nữa quên. Con bé Nhất Anh nhờ em nhắc tối nay anh với nó có giờ học mật mã.

- Khỉ thật! - Ông Kiên bật miệng rửa rồi bật cười - Chú cứ nói với nó là anh mệt, cho anh xin lỗi. Nếu có hứng thú, nó có thể giải trí với bài toán suy luận này.

Đoạn, ông nhào người xé tờ lịch để bàn, ghi nguệch ngoạc lên đó vài dòng, trao lại cho em trai mình. Ông Ánh cầm lấy liếc qua rồi lắc đầu:

- Em chẳng hiểu gì cả.

- Không phải việc dành cho chú. Nhất Anh sẽ phải giải quyết. Cũng là một cách trả lời những sự cố rắc rối con bé gây ra cho chúng ta.

- Nếu là nó, em cũng thắc mắc như thế. Sao anh lại cho là rắc rối?

Ông Kiên nhìn em trai bằng cái nhìn nửa chấp nhận, nửa thương hại rồi lắc đầu:

- Rắc rối là ở phía anh. Bởi vì đó là một chuyện đau đầu.

- Chuyện ấy là gì? Em biết được không?

- Biết làm gì khi chính anh còn muốn quên?

- Nhưng giữa anh và cô Út Hồng nào đó không phải quan hệ nam nữ như người ta thường nghĩ cơ mà?

- Phải! Đó là một quan hệ nguy hiểm! - Ông Kiên búng ngón tay cái về phía nửa gương mặt biến dạng của mình, như muốn trưng ra một bằng chứng đau thương cho những mối quan hệ mà ông muốn quên. Dứt lời, ông Kiên khép cửa phòng lại. Ông Ánh tần ngần hồi lâu rồi lẩm bẩm: “Hết hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Mà thôi! Anh Hai đã muốn quên thì mình việc gì phải khơi gợi lại cho rách việc”. Vừa bước xuống nhà, ông Ánh đã hỏi ngay:

- Nhất Anh đâu rồi?

- Nó lên phòng trên này giờ. Chắc đang tắm?

- Em giữ tờ giấy này cho nó - Ông Ánh trao tờ giấy cho vợ. Bà Uyên đón lấy, liếc nhìn rồi khúc khích cười:

- Chắc anh Hai muốn đùa nó cho vui chứ bài toán này ai mà giải nổi.

- Vậy mà nó giải nổi chưa biết chừng - Ông Ánh nhận xét với một vẻ thờ ơ...

Giá như anh em ông Kiên biết rằng này giờ câu chuyện của họ đã lọt vào tai Nhất Anh, hẳn ông Ánh đã có dịp cười ngất ngư vì ông anh của mình lại phạm một sai lầm lớn đối với người hoạt động bí mật là mở cửa sổ phòng. Không thể trách ông Kiên vì giờ đang là thời bình và ông thì muốn có chút gió trời. Lại càng không thể trách Nhất Anh vì lúc đó cô bé có mặt ở ngoài ban công với ý tốt là muốn xem sức khỏe bác Hai mình thế nào nhưng không dám vào do sợ quấy rầy người lớn. Giờ đây, Nhất Anh đã tót vào phòng và tiếp tục xử lý mớ thắc mắc mà nó đã đem từ nhà Huyền Linh về: Thế thì có hỏi thẳng bác Hai về cô Ngọc cũng vô ích. Nhưng cô Ngọc trong quá khứ là như thế nào để đến nỗi bác Hai khẳng định mối quan hệ với cô ấy là “mối quan hệ nguy hiểm” và bác đang muốn quên? Khổ, mình có biết thời chiến tranh là thế nào đâu? Hay là tìm hỏi trong sổ bạn bè cựu chiến binh của bác Hai? Ít nhiều gì cũng có tí manh mối chứ! Thôi, lo tắm lệ rồi xuống ăn cơm, để xem bác Hai hồi này nhờ bố đưa cho mình cái gì. Hì hì! Coi mời bố đã tiết kiệm giúp mình không ít thời gian. Con cảm ơn bố nhiều. Bác Hai không nói nhiều với ai như khi này trò chuyện với bố đâu. Con biết nghe lén là xấu nhưng bố và bác Hai đừng trách con nhé. Ít ra nhờ vậy mà con biết là bác Hai chẳng bệnh hoạn chi cả, chỉ mệt và buồn thôi. Hì hì! Chín mươi phần trăm nguyên nhân chắc là do cuộc gặp mặt hồi trưa với cô Ngọc...

Năm

Ngày thứ nhất. Chiều tối.

Huyền Linh buông lá thư của cô Ngọc, tay run run. Cậu vừa bàng hoàng trước sự việc xảy đến quá bất ngờ, vừa e sợ cái nhìn nghiêm khắc của ông Minh. Chàng cận thị lắp bắp:

- Cháu... không biết... không hiểu gì hết.

Ánh mắt của ông Minh cũng dịu lại phần nào. Ông gật đầu nhẹ, nói rất ôn tồn:

- Cậu không quy trách nhiệm cho cháu nhưng cậu nghĩ có thể cháu biết nguyên nhân.

Huyền Linh gãi đầu. Cậu thử đặt ra nhiều giả thuyết rồi loại trừ dần như mấy vị đại thám tử trong truyện trinh thám. Tất nhiên Huyền Linh cũng có nghĩ đến cuộc gặp hồi trưa giữa ông Kiên và cô Ngọc, song theo lý giải của cậu ta thì quan hệ giữa hai người trước kia không thể ảnh hưởng đến quyết định kỳ lạ mà cô Ngọc thể hiện trong lá thư vừa rồi. Cuối cùng, Huyền Linh đành nêu đại một lý do mà cậu ta “không hề tin dù cho đó là sự thật”:

- Chắc cô Ngọc mệt hoặc bận việc gia đình.

Ông Minh ngao ngán lắc đầu. Chút hy vọng cuối cùng của ông là thông qua thằng cháu mình để biết nguyên nhân cô Ngọc nghỉ dạy đã tan như bong bóng xà phòng. Dù vậy, ông Minh vẫn quyết tâm dùng cháu mình làm người dẫn đường để tiếp cận sự thật. Ông nhẹ nhàng gõ hai ngón tay đánh nhịp lên mặt bàn. Huyền Linh nhìn như bị thôi miên vào hai ngón tay của cậu với vẻ mặt đầy căng thẳng khiến cho ông Minh phì cười:

- Cháu ngồi xuống đi. Đừng có quan trọng hóa vấn đề như vậy. Phải để đầu óc thư giãn thì mới tỉnh táo mà tìm ra lời giải chứ.

Huyền Linh riu riu ngồi xuống. Ông Minh ra lệnh:

- Đặt tay trái lên trán, tay phải vào ngực trái. Nhắm mắt lại, hít thật sâu. Giữ khí trong buồng phổi rồi dùng cơ bụng để đẩy khí từ từ thoát ra.

- Chi vậy cậu? - Huyền Linh ngơ ngác.

- Đó là Yoga. Đừng hỏi nữa. Làm đi!

Hai cậu cháu cùng nhắm mắt thực hiện một động tác. Sau một phút, ông Minh lên tiếng:

- Đủ rồi. Giờ cậu cháu mình nói chuyện. Cô Ngọc có hay bệnh không cháu? Có bao giờ cô Ngọc nghỉ dạy bất ngờ vì việc gia đình không?

- Dạ không, dù có bệnh, đến giờ cô ấy vẫn dạy theo đúng lịch học. À, mà cháu không chắc. Cô Ngọc chẳng bao giờ nói về gia đình. Nếu có nghỉ dạy đột xuất thì cô Ngọc luôn báo trước một ngày và chỉ định ngày học bù giờ.

- Thế đấy! - Ông Minh kết luận - Nghĩa là nếu vì chuyện sức khỏe hoặc chuyện gia đình, cô Ngọc không việc gì phải nghỉ dạy hẳn, trừ khi cô ấy gặp một biến cố bất ngờ.

- Biến cố bất ngờ? - Huyền Linh thốt lên.

- Cháu biết à?

- Dạ, nhưng mà... cũng chưa chắc. Gặp lại bạn cũ có phải là biến cố không vậy cậu?

- Cái gì? Bạn cũ? – Ông Minh giật mình – Sao cháu biết điều đó? Gặp ở đâu? Hồi nào?

- Dạ, hồi trưa... Ở nhà này nè!

- Sao bạn cũ của cô Ngọc lại biết cô ấy đang dạy ở đây mà tìm đến?

- Dạ, tình cờ thôi. Tại bạn cũ của cô ấy là bác Hai của Nhất Anh.

Ông Minh cau mày. Ông cũng từng nghe Nhất Anh, Huyền Linh giới thiệu về ông bác Hai nổi tiếng “kỷ luật quân đội” nhưng chẳng mấy chú ý. Theo ông, bác Hai nào đó của Nhất Anh vì sống trong quân ngũ quá lâu nên mới có ý định tổ chức một kiểu sống theo kiểu trại huấn luyện, thế thôi. Nhưng giờ ông mới thấy lo lo. “Không! - Ông tự trấn an mình - Bạn cũ cũng có rất nhiều loại, chưa chắc đã là...”.

Cố làm ra vẻ thờ ơ, ông Minh hỏi tiếp:

- Nhưng bạn cũ là bạn cũ thế nào?

- Dạ, cháu không biết. Chắc là bạn hồi nhỏ.

- Sao cháu nghĩ vậy?

- Bởi vì bác Hai của Nhất Anh gọi cô Ngọc là Út Hồng...

Như bị một nhát búa đánh vào đầu, ông Minh kinh hoàng, mắt mở to, môi cắn chặt. Huyền Linh hốt hoảng bật dậy, lao đến nắm lấy vai, xoa ngực cậu mình:

- Cậu! Cậu làm sao vậy? Cậu ơi!

Ông Minh khó nhọc hé môi, thều thào:

- Không sao! Tự nhiên cậu bị choáng...

- Để con lấy thuốc cho cậu nhé!

Huyền Linh hối hả chạy đến bàn viết của ông Minh, nơi mà ông vẫn cất giữ lọ thuốc giọt trị bệnh tim mạch:

- Bao nhiêu giọt hả cậu?

Ông Minh gượng cười rầu rĩ:

- Cậu đâu có lên cơn đau tim. Cứ để đó đi! Chỉ vì quá bất ngờ đó thôi. Hóa ra cô Ngọc còn có tên là Út Hồng?

Huyền Linh nhìn cậu mình, nửa âu lo, nửa tò mò. Nãy giờ, cậu mình chỉ toàn hỏi thăm dò, hoàn toàn khác với phong thái bình thường của ông là hỏi thẳng vấn đề nào cần giải quyết. Huyền Linh quyết định xài bài tử: không trả lời thẳng mà quyết định thăm dò ngược lại:

- Cháu không biết nữa. Cậu biết không?

Ông Minh hơi xoay người để tránh cái nhìn của đứa cháu rồi đáp:

- Không! Cậu không biết.

Cái cách giấu xúc động của cậu Minh không thể làm cho Huyền Linh tin tưởng.

- Cả cháu cũng mới biết hồi trưa nay.

Huyền Linh đáp tỉnh bơ nhưng trong âm sắc của giọng nói chứng tỏ cậu ta không tin rằng ông Minh mãi đến giờ này mới biết.

- Rồi sao nữa? – Ông Minh quyết định “truy” đến nơi đến chốn.

- Gì ạ? - Huyền Linh ra vẻ ngờ ngác hỏi lại.

Ông Minh cười khì:

- Thôi đi! Cháu đừng có giả ngốc nữa. Cậu muốn biết chuyện sau đó thế nào.

Huyền Linh lại bối rối. Cậu ta đáp lí nhí:

- Dạ, thế nào thì cháu với Nhất Anh đâu có biết. Bác Hai của Nhất Anh chỉ nói là xin lỗi cô Ngọc vì bác ấy đến giờ đi họp rồi lên xe đi thẳng.

- Lạ thật! - Ông Minh buột miệng - Bạn cũ gặp nhau, dù là bận rộn cũng phải thăm hỏi vài câu rồi hỏi nhà, cho cái hẹn để thăm viếng nhau sau chứ?

Huyền Linh đắc ý:

- Cháu cũng nghĩ vậy.

Ông Minh liếc nhìn cháu như không mấy quan tâm đến việc Huyền Linh nghĩ gì, hỏi tiếp:

- Sau đó thì thế nào?

- Dạ, cô Ngọc bảo bị mệt nên nghỉ buổi học chiều nay.

- Lúc ấy mấy giờ?

- Dạ, khoảng hai giờ rưỡi.

Ông Minh tiếp tục gõ hai ngón tay xuống tay ghế salon. Vậy nghĩa là cô Ngọc đã quyết định chấm dứt việc dạy kèm hai đứa nhỏ này ngay từ giờ phút đó. Cô ấy đã về nhà nghe lại băng bài tập của chúng, ghi lời nhận xét và lời chào tạm biệt vào đó rồi đến Công ty tìm mình. Phải chi đừng vướng cuộc họp nọ thì mình đã có thể gặp trực tiếp cô ấy để biết nguyên nhân, đâu đến nỗi phải vòng vèo mò mẫm thế này. Nhưng cô Ngọc việc gì mà chỉ gặp một người quen cũ đã phải đi đến quyết định đó? Mình không tin trong quá khứ cô ấy làm việc gì xấu, trù mỗi... việc ấy. Chẳng lẽ bác Hai của Nhất Anh chính là...

Ông Minh chợt rung mình. Ông lắc đầu như cố chối bỏ nỗi lo sợ cứ chực đổ xuống tâm hồn mình. Cố trấn tĩnh, ông hỏi Huyền Linh:

- Bác Hai của Nhất Anh tên gì vậy?

- Dạ, tên bác ấy là Kiên.

Ông Minh thở nhẹ. Hóa ra là mình lầm. Chắc cô Ngọc còn một lý do nào khác. Nét mặt ông Minh tươi hẳn lên.

- Nhà ông ấy ở đâu vậy?

- Dạ, bác ấy ở chung với Nhất Anh, trong cư xá Phan Đăng Lưu. Số 16F...

- Cư xá Phan Đăng Lưu?

- Dạ, sau chi nhánh Điện lực Gia Định đó.

Mắt ông Minh lại mở to, thẳng thốt. Ông lẩm bẩm: “Lạy chúa, có thể trùng hợp đến thế sao?”. Rồi cố nén xúc động, ông hỏi tiếp:

- Có phải hồi xưa đó là cư xá sĩ quan Lê Văn Duyệt không cháu?

- Dạ, không biết ạ - Huyền Linh ngơ ngác.

Ông Minh thì thầm nói như nói với chính mình: “Ừ! Tuổi cháu với Nhất Anh làm sao biết được”. Ông đứng dậy nắm vai cháu trai, giọng âu yếm, Huyền Linh chưa bao giờ nghe thấy:

- Cháu có bao giờ nghĩ cậu là người xấu không?

Huyền Linh giật mình, thẳng thốt:

- Không đâu ạ. Không bao giờ...

- Nghĩa là dù có gì xảy ra, cháu vẫn sẽ yêu thương cậu chứ?

- Cháu luôn tôn kính cậu. Chúa dạy cháu phải như thế.

- Đừng vì ý Chúa, hãy vì tình cảm chân thật tự đáy lòng mình – Ông Minh nghẹn ngào.

- Vâng! Tự đáy lòng, cháu yêu kính cậu.

- Cảm ơn cháu! - Ông Minh ôm chặt Huyền Linh rồi nhẹ nhàng quay lại ghế ngồi.

- Cậu làm sao vậy? - Huyền Linh đã bắt đầu cảm thấy lo âu - Cậu thì can hệ gì đến bác Kiên cơ chứ? Mà chuyện đã xảy ra đó là chuyện gì?

Ông Minh lắc đầu, nói bằng cái giọng trầm trầm đầy vẻ dứt khoát:

- Chẳng sao cả. Cậu đang dự định làm một việc và lời của cháu giúp cậu quyết định.

- Quyết định gì ạ?

- Rồi cháu sẽ biết. À mà này, cháu gửi trả cuốn băng bài tập của Nhất Anh lại cho nó nhé.

- Vâng ạ! - Huyền Linh cúi xuống bàn, cầm lấy hai băng cassette rồi hỏi lại với vẻ băn khoăn - Nhưng cháu sẽ nói với Nhất Anh thế nào?

- Hãy báo với Nhất Anh là cứ yên lòng, cô Ngọc sẽ tiếp tục việc dạy kèm hai cháu.

- Cậu nói thật chứ? - Huyền Linh reo lên.

- Tin cậu đi!

Huyền Linh lao đến ôm cổ cậu mình:

- Mẹ cháu đang đợi cậu cùng ăn cơm ạ.

- Khỏi! - Ông Minh khoát tay - Có nhiều việc đang chờ cậu giải quyết. Hai mẹ con cứ ăn trước. À, cho cậu hỏi điều này. Nhà của Nhất Anh trong cư xá Lê... à không, cư xá Phan Đăng Lưu đó là mua lại hay được nhà nước cấp vậy?

Huyền Linh nhăn trán:

- Cậu muốn mua nhà trong cư xá ấy ă?

Ông Minh cười cười:

- Ủ, hồi xưa cậu cũng muốn mua một căn trong ấy. Giờ nghe nói nhà trong đó có giá lắm. Chỉ sợ mình không có nhiều tiền...

Huyền Linh thao thao:

- Cậu đúng là thương gia. Nhà ở trong đó giờ toàn là của chủ mới. Chủ cũ đa phần đã bán nhà dời lên Gò Vấp ở cả rồi...

- Vậy nhà Nhất Anh trong đó là mua lại sau này à? - Ông Minh khéo léo trở lại đề tài chính.

- Dạ không. Nhà đó bác Hai của Nhất Anh đã mua từ trước giải phóng nên bác ấy không bao giờ muốn bán vì muốn giữ kỷ niệm xưa.

- Chắc, vợ chồng thằng Ánh cộng thêm con bé Anh mà về ở chung với gia đình ông Kiên ấy thì... - Ông Minh phác ra một cử chỉ ái ngại.

- Chẳng phiền gì đâu ă. Con cũng đến đó chơi hoài mà. Bác Kiên đến giờ vẫn độc thân mà.

- Chắc ổng cũng béo ụ xấu xí như cậu, chẳng bà nào mê nổi chứ gì? - Ông Minh khôì hài.

Huyền Linh cười hì hì:

- Cậu kén vợ thì có, còn bác Hai của Nhất Anh thì khó có vợ để mà kén.

- Tại sao vậy?

- Một bên mặt bác ấy méo mó đầy sẹo, chân bên kia thì khập khiễng. Cháu là con trai, nhìn lần đầu còn thấy... ớn, nói gì đến cô Ngọc.

- Cô Ngọc làm sao?

- Hồi trưa, vừa thấy bác ấy là cô Ngọc đứng chết sững. Chắc tại vì quá kinh hoàng.

- Có lẽ thế thật! - Ông Minh gật gù - Nghĩa là cô Ngọc quen biết ông Kiên ấy đã lâu, trước khi ông ta mang hình dạng đáng sợ nọ?

- Cháu cũng nghĩ vậy đấy ă. Bởi vì, cô ấy vừa gặp bác ấy thì lại không gọi tên Kiên.

- Vậy chứ gọi bằng tên gì? Ông Minh sốt ruột.

- Dạ, cô Ngọc gọi bác ấy là “anh Toàn “.

Dù đã chuẩn bị tinh thần rất sẵn sàng nhưng hai tiếng “anh Toàn” từ miệng Huyền Linh vẫn hệt như một lưỡi dao cắm thẳng vào ngực ông Minh. Ông ngồi chết lặng trong vài giây rồi với tay lấy lọ thuốc trợ tim đang để trên bàn, nhẹ nhàng xoay nắp...

- Cậu sao ạ? - Huyền Linh luống cuống.

- Giờ thì cậu đã đến giờ uống thuốc. Cháu cứ xuống nhà dùng cơm với mẹ đi.

- Vâng ạ! - Huyền Linh tiu nghỉu quay ra khép cửa lại. Cậu ta thất vọng và không thể “dò” được gì thêm. Trong thâm tâm, cậu ta chắc chắn rằng cậu Minh biết khá nhiều điều về cô Ngọc nhưng đó là những điều chi thì một khi cậu Minh không tự nói ra có lẽ là vô phương. Tuy keo này thất bại nhưng Huyền Linh lại thấy hết sức lạc quan “để xem phen này cô nàng Nhất Anh còn vênh váo được về sự thông minh của hẳn không cho biết. Ít nhất mình cũng có thể từ cậu Minh để hỏi thẳng cô Ngọc. Đúng, việc cần làm là đi tìm cô Ngọc càng sớm càng tốt”.

Còn lại một mình, ông Minh lặng lẽ đếm đủ số giọt thuốc theo toa bác sĩ rồi đóng nắp lọ và đứng dậy, với tay lên tủ kệ lấy chai rượu mạnh xuống. Ông dốc những giọt thuốc trợ tim vào chiếc cốc rồi đổ đầy rượu vào. Rượu sẽ làm vô hiệu hóa thuốc, mà ông lúc này lại không cần có thuốc mà chỉ cần có rượu. Ông nốc cạn cốc rượu và ngồi phịch xuống. Hơi men bốc lên làm cho ông nóng ran người. Ông lẩm bẩm: “Thế là điều mình e sợ đã đến. Thật chẳng lường trước chữ ngờ. Nhà 16F - cư xá Lê Văn Duyệt - Toàn... Sao lâu nay mình lại vô tâm đến thế? Nhất Anh là cháu của “người ấy”, còn cô giáo dạy kèm của nó lại chính là... Chúa ơi! Xin hãy tha thứ cho con vì điều bí mật mà lâu nay con cứ nghĩ là mình sẽ vĩnh viễn vùi sâu chôn chặt. Đã 31 năm rồi, sao người không cho con cái dũng khí để nói ra sự thật ấy ngay từ lúc con vào trại cải tạo. Chỉ vì con sợ sẽ bị trừng phạt nặng nề thêm, vì con lo cho em Dương còn quá nhỏ, hay là vì con sợ phải nhìn nhận mình đã nhận định sai lầm. Còn bây giờ, phải chăng người muốn thử thách con khi buộc con phải lựa chọn giữa sự thật và tài sản hiện có cùng vị trí của một công dân tốt trong xã hội. Nếu con nói ra sự thật của kế hoạch xâm nhập “Ngọc Hân 6”, mọi người sẽ nhìn con ra sao? Mẹ con Huyền Linh nghĩ gì về người anh, người cậu mà chúng nó yêu quý? Con xưng ra tất cả tội lỗi thì chỉ có lương tâm của con thanh thản nhưng còn chuộc tội thì... Làm sao con đền cho Út Hồng danh dự đã mất, làm sao con đền được cho trung úy Toàn những năm tháng tù tội và những di chứng đau thương trên cơ thể anh ta... Chúa ơi, xin người soi sáng cho con!”.

Ông Minh cắn chặt môi lại rồi nhìn thẳng lên tờ lịch tháng công giáo. “Hay thật, ba tháng 7-8-9 lại là tranh vẽ chúa Giêsu chữa cho người mù sáng mắt vì đức tin. Tin ở Chúa nghĩa là phải tin vào điều tốt đẹp đang ngự trị trong mỗi con người giữa cuộc sống này. Phải rồi! Ta không thể nhắm mắt lại mãi được. Ta cần mở mắt để bước ra ngoài, dưới ánh sáng của niềm tin ý thiện”. Quyết định ấy khiến cho ông thấy mình mạnh mẽ hẳn lên, ông rót thêm rượu vào cốc và thầm phác họa một phương án thực thi một quyết định quan trọng mà khi nãy ông còn do dự chưa trả lời Huyền Linh. Ông lại lẩm bẩm: “Phải rồi. Trước hết là với hai người ấy. Sau đó là quyết định của họ”. Rồi ông nở một nụ cười, nụ cười của vận động viên khi vượt qua vật cản cuối cùng để về đến đích. Dốc cạn ly rượu, ông nhắc điện thoại gọi đến Công ty. Cô thường trực ban chiều vẫn còn trong ca làm việc đã bắt máy:

- Có chiếc xe con nào ở đó không cháu? - Ông hỏi và biết chắc rằng cô ta sẽ ngạc nhiên vì xưa nay có bao giờ ông dùng xe con đâu, và lại là vào buổi tối thế này.

- Dạ có nhưng tài xế thì... - Cô thường trực lúng túng - Chú có cần gấp không ạ?

- Không gấp đâu, trong đêm nay là được.

- Dạ, khi chiếc số 1 đón công nhân ca đêm quay lên, cháu sẽ điều lái xe qua chiếc xe con. Độ khoảng 10 giờ rưỡi.

- Được rồi, chú sẽ chờ. Cảm ơn cháu.

Ông Minh úp máy rồi liếc đồng hồ. Mới 7 giờ tối. Còn hơn 3 giờ đồng hồ để thu xếp những việc cần thiết khi mình vắng mặt...

Sáu

Ngày thứ nhất. Từ tối đến khuya.

Dường như cuộc nói chuyện với bác Kiên đã làm cho bố chuyển sang đề phòng cả mình - Nhất Anh vừa kéo vòi nước tráng mớ chén đĩa đã dùng trong bữa cơm tối, vừa nghĩ thầm. Càng nghĩ càng ức. Vừa mới hỏi bố: “Bác Hai của con hồi xưa làm gì vậy hả bố?” thì đã bị nạt ngang: “Trẻ con đừng có tò mò chuyện của người lớn”. Quả là khác với hồi trước. Bao nhiêu lần Nhất Anh đã hỏi về quá khứ của bác Hai rồi, kể cả chuyện khuôn mặt biến dạng và dáng đi khập khiễng của bác ấy nữa. Lần nào bố cũng chỉ mỉm cười: “Con cứ hỏi bác Hai xem. Bố đâu phải bác ấy mà có câu trả lời chính xác”. Tất nhiên là Nhất Anh chẳng đại gì mà đi hỏi thẳng bác Kiên nhưng dù sao thì bị từ chối như vậy cũng không đến nỗi ê mặt. Vậy mà hôm nay, thật là tức chết đi thôi. Được rồi! Con sẽ cho bố thấy sự lợi hại của “trẻ con”. Điểm đột phá đầu tiên là ở hội cựu chiến binh quận. Ở đó chắc chắn có lưu giữ lý lịch của bác Hai. Mình sẽ tìm cách nào đó để có được câu trả lời đầu tiên. Điểm đột phá thứ hai là mẹ, mình sẽ dò hỏi về những người bạn chiến đấu cũ của bác ấy. Chẳng lẽ từ lúc sinh mình ra và đưa mình về ở nhà này, mẹ chưa từng gặp được người bạn nào của bác ấy hay sao? Có lý lắm! Để làm được điều đó, mình cần phải khéo léo kết hợp với Huyền Linh. Nhìn cái mặt ngô nghê của hấn thì có ai nghi ngờ nổi mục đích thật của mình chứ? Cho rằng đó là một cách giải quyết vấn đề tuyệt vời, Nhất Anh bật cười hí hí khiến cho bà Uyên đang lau nhà phải ngạc nhiên ngoái lại nhìn:

- Cái con này. Không sợ mất duyên hả?

- Mất duyên sao ạ? - Nhất Anh vừa cắt chén đĩa vào tủ vừa hỏi lại mẹ.

- Còn phải hỏi à, chưa nói đã cười, chưa đi đã chạy. Thiên hạ nhìn thấy lại cười cho.

- Thế trước khi cười con, họ đã nói lý do chưa?

Bà Uyên lườm yêu con gái:

- Cứ là liệu hồn đấy!

- Còn hồn bố thì ai liệu ạ? Mẹ hay là...

Nhất Anh vừa mở miệng tiếp tục trêu mẹ thì đã bị một cái cốc đầu rõ đau. Cô nàng “úi” một tiếng rồi nín lặng khi nhận ra bố đã có mặt sau lưng mình từ hồi nào chẳng hay. Thật may, bố đã hết “ngầu” vì chuyện dọa hỏi của Nhất Anh khi nãy. Nhất Anh hiểu được điều đó khi thấy bố cười ha hả và chìa ra một tờ giấy:

- Hồn bố đã có mẹ mày giữ rồi. Lau tay rồi lên phòng mà giải bài toán mật mã này.

Chắc đây là bài đố mà bác Hai khi nãy đã nói với bố nhằm mục đích bắt mình phải nát óc đây! - Nhất Anh nghĩ thầm và nở nụ cười tinh quái rồi giả vờ ngây ngô hỏi lại:

- Bác Hai có nói chừng nào phải có lời giải không ạ?

Ông Ánh cười chế giễu:

- Không, nhưng theo bố thì con sẽ không thể sớm có câu trả lời đâu. Nhà này có thể tạm yên ắng từ giờ cho đến lúc con vào năm học mới đó!

Nhất Anh nhăn mặt:

- Chưa giải mà bố đã nghĩ con thua sao?

Ông Ánh xua tay nhưng nét mặt của ông lại thể hiện suy nghĩ nọ khá lộ liễu. Ông nói bằng một giọng ngọt ngào dễ ghét:

- Con của bố thì làm gì có chuyện chịu thua chứ? Nhưng một khi đã quyết tâm giành chiến thắng thì chúng ta đâu có ngại gì chuyện tốn phí thời gian, phải không nào?

Đang ở thế yếu, Nhất Anh đành hậm hực:

- Bố cứ chờ đó, trong vòng 48 giờ.

Thực ra, dù chưa đọc bài toán mật mã vừa được đưa ra, Nhất Anh cũng biết keo này không phải dễ xơi, vì bác Kiên chẳng đã nói rằng: “Đây là cách trả lại cho Nhất Anh những gì mà nó đưa

ra khiến chúng ta phải đau đầu” sao? Chẳng qua ức quá nên mới nói thế, ai ngờ bố vẫn không tha:

- Ha ha ha! Hoan hô! Cố gắng lên con gái, nhưng hãy nhớ là thời gian biểu các môn học vẫn cần được đảm bảo chính xác đấy nhé!

Thật đúng là một gáo nước lạnh dội xuống. Nhất Anh nghiến răng nuốt giận trước “nguyên tắc kỷ luật” mà mình học được lâu nay giờ lại trở thành sợi dây trói buộc chính mình. Cô nàng đáp một cách rành-rọt-dễ-sợ:

- Vâng! Con-không-quên-chuyện-đó-đâu!

Dứt lời, Nhất Anh ngúng nguẩy quay ra, mặc kệ chuỗi cười giòn giã như kèn thủng trận của bố đằng sau. Bà Uyên lườm ông Ánh:

- Người lớn gì mà lại đi hơn thua với trẻ con.

Ông Ánh nháy mắt với vợ:

- Em chẳng hiểu tâm lý giới trẻ ngày nay chút nào. Phải “khích tướng” chút đỉnh mới có thể giúp bọn nó trưởng thành. Về điều này thì ông Ánh hoàn toàn đúng bởi vì Nhất Anh bực mình về ông thì ít mà tò mò nôn nóng giải “bài toán khó” nọ ở trên tay thì nhiều. Vì lẽ đó nên cô nàng vừa ngồi xuống salon phòng khách đã vội mở tờ giấy ra xem. Trên tờ lịch để bàn, những dòng chữ bác Kiên viết tháu đang nhảy múa với nội dung kỳ cục như sau:

*“Bixmac - công danh đến tột cùng
Chọn cho mình một ánh sao chung
Năm giữa Batoong và Thập Tự
Kẻ đường Vận Mệnh thẳng muôn trùng
Chuỗi dài suy nghĩ xuyên triều đại
Cùng với Vinhem phút lâm chung*

Ghi chú: Đây là bài toán mã khóa để tìm chuỗi chữ số mở khóa két sắt chứa vàng của Đức Quốc Xã tại Thụy Sĩ trong Chiến tranh thế giới thứ 2. Tự do tham khảo tài liệu vì tình báo của Đồng Minh phải mất 9 năm trời mới giải được mật mã này”.

Chết con rồi! Nhất Anh kêu lên thảng thốt. Cô bé không ngờ bác Kiên lại nở “hạ đao chẳng thương tình” như vậy. Rõ ràng chính bác Kiên mà đụng vào mật mã này cũng thua chứ chẳng đùa. Chắc chắn bác Kiên có một cuốn sách nào nói về điệp vụ này và biết trước kết quả nên mới đưa kiểu “đề bài tử” như vậy. Giờ thì mọi thứ đã lỡ cả rồi, cho dù lục tung cả thư viện Khoa học Xã hội lên để tìm sách thì cũng phải mất vài tháng. Bác Kiên chơi ác thật! Hẳn là bác Kiên đoán được trước sau gì mình cũng tìm hiểu chuyện quá khứ giữa bác ấy và cô Ngọc nên dùng bài toán này để cảnh báo mình rằng “Việc của cháu lo chưa xong thì đừng tò mò việc riêng người khác”. Trời hỡi, giờ biết phải làm sao? Chẳng lẽ lại chịu thua sớm? Làm thế thì mình trở thành trò cười. À! Mà bác Hai không hạn định thời gian có nghĩa là mình có tỷ thời gian để nghĩ đến

việc giải mã bài toán. Tập trung tìm hiểu theo hướng ban đầu mình đã tính là hơn, chỉ cần đừng để lộ ra cho ai biết là ổn cả thôi...

Tiếng chuông cửa cắt đứt mạch suy nghĩ của Nhất Anh. Cô nàng vội bước ra cổng:

- A! Huyền Linh! - Nhất Anh reo lên khi thấy gã cận thị thập thò ngoài rào - Có việc gì mà đến đây giờ này vậy?

Huyền Linh vẫn ngồi trên chiếc xe đạp leo núi, rầu rĩ:

- Rắc rối rồi! Cô Ngọc nghỉ dạy...

Huyền Linh vẫn tắt kể lại chuyện cô Ngọc gửi lá thư xin nghỉ cùng hai cuốn băng bài tập và cả giả thiết của mình về quan hệ giữa ông Kiên với cô Ngọc trong quá khứ. Cậu chàng cứ ngỡ Nhất Anh sẽ tròn xoe mắt thán phục, ai ngờ cô bạn mình lại nghe vói về thờ ơ rồi phán:

- Hết rồi chứ?

Huyền Linh chột dạ. Tất nhiên là cậu ta còn giấu lại trong lòng mối hồ nghi rằng cậu Minh biết về cô Ngọc nhiều hơn những gì cậu ấy nói. Chẳng lẽ Nhất Anh biết được điều đó? Gã cận thị đang ngắc ngứ tìm cách chống chế thì thời may, Nhất Anh đã lên tiếng bằng giọng chị Hai:

- Những suy luận của các hạ thật ra chẳng có gì mới mẻ với bốn cô nương cả. Nhất Anh ta đây đã biết điều đó từ... chiều. Vấn đề là phải giải quyết câu hỏi: chuyện trông thấy bác Hai liên hệ như thế nào với chuyện cô Ngọc nghỉ dạy?

- Nhất Anh thử giải quyết xem! - Huyền Linh thách thức - chứ làm sao bọn mình biết được trừ khi một trong hai người tự... nói ra?

- Tui sẽ giải quyết được! Với điều kiện là Huyền Linh giúp tui.

- Giúp gì cơ? - Huyền Linh ra vẻ ngô nghê.

Nhất Anh lờm bặt:

- Tất nhiên tui không dám nhờ ông làm việc khó, bởi vì ông sẽ làm không xong. Tui chỉ nhờ ông chở tui đến một số nơi bằng xe gắn máy.

- Sao Nhất Anh không lấy xe đạp của mình mà đi?

- Nếu đến được những chỗ đó bằng xe đạp thì tui nhờ ông làm gì? - Nhất Anh rít lên.

- Vậy chỗ đó ở đâu? - Huyền Linh hỏi vặn.

- Cái đó thì... - Nhất Anh lúng túng - Mai, ông sẽ biết.

Huyền Linh lại gãi đầu gãi tai:

- Mình có nên nhúng vô vụ này không?

- Cậu Minh đã nói là giải quyết được mà. Cô Ngọc sẽ trở lại dạy kèm. Cậu Minh mà hứa thì...

- Ông thích tự mình giải quyết vấn đề hay là nhờ người khác? - Nhất Anh nhăn mặt.

Huyền Linh im lặng, không phải vì thiếu lý lẽ để cự cãi với Nhất Anh mà là vì cậu ta chợt nhận thấy mình cũng đang mang tâm lý y hệt bạn. Nếu không, Huyền Linh đã chẳng giữ lại cho mình mối ngờ vực về sự hiểu biết của cậu Minh với quá khứ của cô Ngọc làm gì. Nhưng bây giờ có nên nói cho Nhất Anh biết điều đó không? Có lẽ khoan đã. Chỉ mối quan hệ cô Ngọc - bác Kiên thôi cũng quá đủ mất thời gian tìm hiểu rồi, nếu kéo theo cậu Minh vào thì cả hai sẽ trong một mớ vấn đề rối rắm. Nghĩ cũng buồn cười, chuyện gì giữa họ với nhau trong quá khứ thì đến bố mẹ Nhất Anh lẫn mẹ mình còn không biết, vậy mà bọn mình lại mất công tìm hiểu. Nhưng Nhất Anh có lý, mình thích tự tìm ra đáp số hơn là để thầy cô giáo bảo cho kết quả. Chỉ e là giả thiết của bài toán này quá ít mà thôi...

Nghĩ vậy, Huyền Linh gật đầu, hỏi:

- Chương trình của Nhất Anh thế nào?

- Tìm trong sổ bạn bè cũ của bác Hai, thế nào cũng có người biết chuyện này.

- Cách đó hơi lộ liễu đấy! - Huyền Linh nói.

- Thì đã sao? Ông tưởng mình là thám tử hay điệp viên gì để mà có thể dùng những phương pháp điều tra bí mật? - Nhất Anh tỉnh queo.

- Tui e là chỉ công dã tràng thôi! - Huyền Linh “phản pháo”.

Nhất Anh cười hì hì:

- Vậy là ông còn non tay nghề lắm. Tui cố ý làm như vậy mà.

- Tại sao?

- Tại vì đó là cách tốt nhất để dồn người lớn đến con đường tự nói ra sự thật.

Huyền Linh xoa xoa sống mũi, suy nghĩ với vẻ dăm chiêu rất thích hợp với bề ngoài của những người đeo kính cận. Trong truyện trinh thám gọi phương pháp này là “đánh động” hay “khua cỏ cho rắn chạy” gì đó thì phải.

- Vậy hé? Mai ông đến đây lúc 8 giờ sáng.

- Ừ, tui về. Chào hai bác giùm tui nhá...

Huyền Linh đẩy chiếc xe đạp leo núi của mình ra ngoài, gò lưng đạp. Nhất Anh nhìn theo thăm khoái trá vì đã làm được “một công đôi việc”. Chẳng ai phải xin lỗi ai mà vẫn làm hòa được với nhau đồng thời đạt được thỏa thuận hợp tác để giải quyết điều khó hiểu chung của hai đứa. Còn Huyền Linh thì đang mải bần khoăn về chiến thuật vừa rồi của bạn. Về lý thuyết thì Nhất Anh nói không sai nhưng chẳng biết khi thực hành sẽ có kết quả thế nào. Đánh cỏ cho rắn chạy? Nghe thì hay đấy nhưng gặp rắn lì quá thì phải đánh cỏ đến bao giờ?

Trời đen kịt, gió ù ù. Cơn áp thấp nhiệt đới đài khí tượng dự báo chắc sắp vào đến Cần Giờ. Mới gần 10 giờ tối mà đường vắng hẵn...

*

Trở lại quá khứ – Ngày 11 tháng 7 năm 1971. Sài Gòn. 6 giờ 30 phút sáng.

Trung úy Trần Trọng Toàn - sĩ quan Liên đoàn 3 biệt động quân bị mất lái ngay khi chiếc *Jeep* của anh quẹo khỏi cổng cư xá sĩ quan Lê Văn Duyệt. Dưới ảnh hưởng của gia tốc hướng tâm, chiếc *Jeep* lao sang bên lề phải, Toàn đạp thắng gấp nhưng vô ích. Ống dẫn dầu thắng^[2] đã bị cắt. Có tiếng rú lên. Toàn nhìn thấy những nam sinh trường trung học Lê Quang Định đang chết cồng chân tay vì kinh hãi trước mũi xe. Bằng một cố gắng đến tuyệt vọng, Toàn bẻ ngoặt tay lái sang trái. Một tiếng “bục” khô khốc từ gầm xe nhắc cho anh hiểu là tay lái đã hỏng hoàn toàn sau cú bẻ lái vừa rồi. Chiếc xe *Jeep* quay ngược một vòng trên trục đứng của nó rồi lật nghiêng lên dãy chương ngại phân cách ngã ba Lê Văn Duyệt - Đinh Tiên Hoàng với dinh tỉnh trưởng Gia Định. Toàn chỉ kịp nghe một tiếng “rầm” rất lớn và cái gì đó nện vào mặt mình. Trước khi ngất đi, anh chỉ còn kịp nhớ: ốc tay lái đã bị tháo, ống dẫn dầu thắng bị cắt...

Ông Kiên giật mình bừng tỉnh và nhận ra mình đang ngủ gục trên chiếc ghế mây. Ông liếc nhìn đồng hồ: 10 giờ 30 phút. Lạ thật, sau hơn 30 năm, giờ đây quá khứ khủng khiếp ấy lại hiện về. Rõ ràng mình chỉ mới nhắm mắt thư giãn trước đây vài phút thôi mà. Hay là tại vì gặp lại cô ta trong một hoàn cảnh mình không thể nào ngờ đến. Út Hồng... Mình không thể nào lý giải được hành động của cô ta? Tại sao cô ta lại làm như vậy? Nếu như cô ta phản bội đầu hàng địch thì sao cô ta lại khử mình? Cô ta có thể giao mình cho cơ quan an ninh địch, điều đó với cô ta và chúng rõ ràng có lợi hơn mà. Nếu cô ta phản bội, sao cô ta không ra tòa án binh làm chứng để buộc tội mình? Và nếu cô ta phản bội, sao cô ta lại bị chúng quy kết là Việt cộng để có cơ ký án mình 5 năm cầm cố về tội che giấu cô ta? Ôi, mình đã cố quên cô ta lần quá khứ, thế mà giờ đây định mệnh lại đẩy đưa cả mình lẫn Út Hồng gặp lại nhau. Mình phải làm sao bây giờ? Im lặng ư? Nếu cả mình và cô ta mãi mãi im lặng được thì còn gì tuyệt vời hơn. Nhưng còn trước mặt bọn trẻ? Chẳng lẽ mình lại tiếp tục diễn kịch? Không! Vai kịch của mình trong chiến tranh đã quá đau thương rồi. Mình không thể tiếp tục đóng trò với những người thân trong cảnh yên bình. Còn nói ra tất cả thì... Út Hồng sẽ ra sao khi hai đứa học trò, à không, dù chỉ một đứa là Nhất Anh biết được sự thật thì cũng đã quá nặng nề cho cô ấy. Những giọt nước được gió cuốn vào phòng đã cắt đứt dòng suy nghĩ của ông Kiên. Ông vội chạy đến kéo cánh cửa sổ. Mưa rồi. Những hạt mưa nặng nề rơi rào rào như tiếng vỗ tay của khán giả trong rạp xiếc trước một pha biểu diễn thành công. Mưa như trút gọi nhớ về một thời thơ ấu nơi thị xã Vĩnh Long bên sông Tiền rì rầm sóng vỗ. Ông cùng mấy đứa em kéo nhau ra cầu cái cá, soi ếch, bắt tôm. Đến khuya

về gối đầu lên đùi mẹ nằm tréo nguẩy nghe chuyện cây đa Cửa Hữu linh thiêng tụ hội hồn ma bóng quế về bẻ cổ mấy thằng Tây. Nhớ những con đường vòng vèo ngang dọc cắt chia một thị xã bé xinh như bàn tay con trẻ... Chợt ông Kiên cười nhẹ khi nghĩ đến vẻ mặt của Nhất Anh lúc đọc bài tập mật mã của ông thảo ra. Kể cũng tội con bé. Nó đâu có lỗi gì khi muốn biết quá khứ. Chỉ tiếc là quá khứ ấy là chiến tranh và cuộc chiến tranh đã qua không chỉ có những huyền thoại hào hùng mà còn có những đau thương không thể đưa vào cổ tích. Ông thầm nghĩ, đối phó với nó còn khó hơn là đối phó với địch để giữ bí mật công tác nhiều. Địch tra tấn mình bằng những trận đòn độc ác. Còn nó lung lạc mình bởi sự trong sáng hồn nhiên và tình cảm yêu thương chân thật. Rõ khổ. Biết vậy thà hồi trưa cứ để nó tự đạp xe đi học cho xong. Không gặp Út Hồng thì mình đâu có để lộ...

Chuông điện thoại réo. Ông Kiên cau mày. Theo quy định của gia đình này, nếu có điện thoại đến sau 10 giờ khuya thì ông sẽ phải là người nghe đầu tiên vì nói hài hước theo bố Nhất Anh “người già khó ngủ”, còn với ông thì chỉ có bạn đồng sự cần liên hệ gấp mới gọi vào giờ này. Ông liếc nhìn hộp lưu trữ số. Một số điện thoại di động lạ. Cứ nghe xem sao! Ông nhắc máy:

- A lô, Kiên đây!

Một giọng ông chưa từng nghe thấy:

- Xin lỗi, ông có còn nhớ con số này không?

Người bên kia máy đọc một chuỗi số. Ông Kiên giật mình vì đó chính là số quân của ông trong lực lượng biệt động quân ngày trước. Ông Kiên vội bấm nút hộp chống nghe trộm điện thoại gần nơi bàn rồi đáp:

- Tôi nhớ. Còn con số của ông?

Người bên kia đọc một chuỗi số kèm hai chữ cái. Ông Kiên gật gù. Ông đã xác định được người đang gọi điện thoại là của ban A4 phủ Đặc ủy Trung ương tình báo chế độ cũ. Ông hỏi tiếp:

- Ông cần gặp tôi có việc gì?

Giọng bên kia máy tỏ ra rất hồi hộp:

- Về nguyên nhân thật sự của tai nạn xảy đến với ông ngày 11-7-1971.

Ông Kiên suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Vâng! Tôi có thể gặp ông vào lúc nào?

- Ngay bây giờ. Xe tôi đang đậu ở góc lô A cư xá. Nếu ông không ngại...

Ông Kiên mỉm cười:

- Có gì đâu mà ngại. Tôi sẽ ra ngay. Xin chờ vài phút.

Dứt lời, ông cúp máy và suy nghĩ rất nhanh: Mình vừa gặp Út Hồng hồi chiều thì buổi tối đã có người gọi lại. Như vậy Út Hồng có liên hệ với người này. Sĩ quan ban A4 phủ Đặc ủy Trung Ương tình báo à? Lạ thật! Ông anh của cô Dương - mẹ Huyền Linh cũng nguyên là sĩ quan ban A4 phủ Đặc ủy Trung ương tình báo và hình như có lần Nhất Anh bảo rằng cô giáo Ngọc (giờ thì mình biết là Út Hồng) được cậu của Huyền Linh mời về dạy kèm Anh Văn cho chúng nó. Vậy thì người vừa gọi điện thoại cho mình chín mươi phần trăm là ông ta. Cú điện thoại này là cái bẫy hay mở đầu một âm mưu? Vô lý! Bây giờ mình chỉ là một anh chuyên viên, có gì quan trọng để mà gài bẫy khai thác? Lý lịch của mình cũng chẳng có tí vết gì để đe dọa khống chế. Giọng ông ta lại tỏ ra rất hồi hộp. Phải chăng ông ta muốn cho mình biết sự thật về một âm mưu mà Út Hồng có liên quan? Âm mưu gì chứ vụ ám sát mình thì khỏi cần ông ta nói mình cũng biết. Cái trò phá hoại đó là do mình dạy Út Hồng chứ ai? Thôi, dù gì thì người ta cũng đã có thiện chí tìm đến mình. Cứ gặp người ta rồi liệu. Đồng thời mình nên nhờ con bé Nhất Anh tò mò giúp mình một phép thử để đảm bảo cho lời giải bài toán.

Ông Kiên gật gù đứng dậy xé tờ lịch để bàn rồi viết gấp lên đó mấy chữ:

"Nhất Anh! Bác có điện thoại phải đi gấp. Cần gì thì gọi cho bác theo số điện thoại di động đang lưu trong hộp tiếp nhận. 10 giờ 35 phút. Bác Hai".

Ông bấm nút lưu số điện thoại vừa gọi đến rồi tập tễnh bước ra ngoài. Sau khi gài mảnh giấy lại ở khe cửa phòng, ông xuống nhà, nhẹ nhàng mở cửa bằng chùm chìa khóa riêng của mình. Đáng tiếc là dù rất cố gắng, ông vẫn làm cho cửa sắt rít nhẹ và ổ khóa cồng kềnh canh cách. Càng đáng tiếc hơn là Nhất Anh vẫn chưa ngủ, kịp mở cửa phòng chạy xuống phòng ông Kiên ngay sau khi ông rời nhà vài phút. Cầm mẫu giấy trong tay, Nhất Anh lẩm bẩm: việc gì gấp mà bác Hai lại phải đi vào lúc đêm hôm mưa gió thế này?

Thuận tay, Nhất Anh đẩy cửa phòng ông Kiên. Vẫn bộn bề sách vở, hình ảnh. Rõ ràng bác Kiên chưa có ý đi ngủ. Nhất Anh đến bên bàn, thò tay toan ấn phím truy xuất số máy điện thoại vừa gọi thì chợt giật mình khi trông thấy nút *ON* trên thiết bị chống nghe trộm. Tại sao bác Hai lại phải dùng thiết bị này trong cuộc đàm thoại vừa rồi? Ngay bên cạnh chiếc hộp chống nghe trộm, không biết vô tình hay hữu ý mà ông Kiên lại đặt một tấm ảnh đen trắng khổ 9 x 12cm đã ố vàng. Trong ảnh, bác Kiên đang ẵm một cô bé kháu khỉnh đứng bên cạnh một người đàn ông mặc bà ba quần khăn rằn trước một vườn cau. Nhất Anh nhận ra ngay cô bé trong ảnh chính là... mình lúc hơn 1 tuổi. Phía sau tấm ảnh là dòng chữ trang trọng của bác Kiên:

"Cả nhà về thăm anh Tám Tâm - đồng đội cũ - tháng 2 năm 1986".

Ngày thứ hai. Rạng sáng.

Một bầu không khí im ắng nặng nề bao trùm cả ba người. Câu chuyện ông Minh kể đã kết thúc từ lâu nhưng chẳng ai lên tiếng như ông chờ đợi. Không một lời day nghiến, một ánh mắt trách phỉ. Cơn mưa khuya vừa tạm dứt, giờ lại ào ạt tuôn. Lúc này, đôi vai cô Ngọc mới run lên nhẹ nhẹ theo từng đoạn sụt sùi. Có tiếng tắc lưỡi của ông Kiên, cùng một câu hỏi: “Vậy bây giờ anh tính thế nào?”.

Tiếng “anh” từ miệng ông Kiên khiến ông Minh bối rối. Ông Kiên gõ nhẹ chiếc gậy lên sàn nhà: “Anh cứ xưng hô anh tôi cho đỡ xa cách. Chúng ta già cả rồi mà, chúng ta cần có bạn”. Ông Minh tròn mắt nhìn ông Kiên, lạ lẫm như thuở còn là học sinh trường dòng tò mò trước một bức tranh thánh rồi đáp rất dứt khoát:

- Tôi thuộc quyền của hai người.

- Tại sao chỉ là chúng tôi? - Ông Kiên không hài lòng.

- Tại vì tôi đã gây cho hai người quá nhiều đau khổ, nhất là cô Út Hồng đây.

- Cô Út nghĩ sao? - Ông Kiên hỏi như người anh hỏi chuyện đứa em gái - Chúng ta nên làm gì với anh ta?

Cô Ngọc vẫn sụt sùi. Ông Kiên cau mày, trách:

- Tôi vẫn còn sống sờ sờ chứ đã chết đâu mà cô đưa đám? Xét đến cùng, cô là người chịu đau khổ nhiều nhất trong cái kế hoạch “Ngọc Hân 6” ác ôn này. Vậy thì cô quyết định đi chứ...

Cô Ngọc gục mặt hồi lâu vào cánh tay. Khi ngẩng lên, khuôn mặt cô buồn rười rượi và đôi mắt hoe đỏ không hề gợn ngấn nước mắt. Giọng cô Ngọc không giấu sự xúc động:

- Chỉ cần anh Toàn hiểu cho rằng em không phản bội, vậy là em hãnh diện rồi, chẳng cần phục hồi chính sách gì cả, bởi đảng nào em cũng đã bỏ cuộc giữa chừng. Bao nhiêu người có công với kháng chiến còn chưa có điều kiện công nhận, tổn thất nhỏ bé của em có đáng gì...

Ông Minh ứa nước mắt, sụp xuống:

- Tôi thật xấu hổ. Cô cao thượng quá...

Cô Ngọc nắm vai ông Minh, lay mạnh:

- Anh đừng tự giày vò mình nữa. Chiến tranh lùi lại xa lắm rồi. Bây giờ anh đã là một người tốt, một doanh nhân thành đạt và lương thiện. Hãy dành những năm tháng còn lại của đời mình

để chuộc lỗi với tương lai. Không phải chỉ với em hay anh Toàn mà còn với bao nhiêu người bất hạnh đang chờ được giúp đỡ kia.

- Cảm ơn cô. Tôi hiểu! - Ông Minh nắm chặt tay cô Ngọc, nói như trong cơn mê.

- Chuyện Ngọc tha thứ cho anh coi như xong nhưng chuyện này thì coi như chưa xong đâu! - Ông Kiên gần từng tiếng. Ông Minh ngoái lại rồi đứng lên, mỉm cười tự tin:

- Tôi đã sẵn sàng. Ông tùy nghi quyết định.

- Cái gì? Tôi hả? - Mặt ông Kiên hấp háy đầy tinh nghịch. Ông Minh hơi sững sờ:

- Vậy tôi phải đến gặp ai?

Ông Kiên lắc nhẹ đầu:

- Thông minh như anh mà không biết à?

Ông Minh cau mày, cố suy nghĩ. Cuối cùng, ông cũng đành chào thua:

- Thú thật, tôi đến đây với các vị là để chịu tội. Sau đó các vị muốn đưa đi đâu, làm gì, tôi cũng chịu.

- Nếu tôi yêu cầu anh nói cho hai đứa cháu của chúng ta biết sự thật về “Ngọc Hân 6” thì anh nghĩ sao?

Ông Minh lặng lẽ cúi đầu rồi ông ngẩng mặt đón nhận tia nhìn của ông Kiên và nói bằng giọng rành rọt, dứt khoát:

- Tôi chấp nhận. Đã dám nói về “Ngọc Hân 6” với hai người thì còn sợ gì mà không nói điều đó với bọn trẻ chứ?

- Ấy! không được! - Cô Ngọc thốt lên - Em xin các anh.

- Tại sao không được? Ông Kiên hỏi.

- Không được là không được. Thế thôi!

Cô Ngọc kiên quyết. Ông Kiên cau mày:

- Ít ra cô phải giải thích được lý do cô ngăn cản anh Minh làm việc ấy chứ!

Cô Ngọc không giấu sự bực mình:

- Anh muốn bọn trẻ hiểu rằng chúng có cái quyền phán xét phụ huynh chúng sao? Sự thật của “Ngọc Hân 6” quá tàn nhẫn đối với chúng.

- Vậy là cô không thực tình tha thứ cho anh Minh rồi, cô Út ơi! - Ông Kiên dài giọng.

Cô Ngọc không nén được cơn giận:

- Sao anh lại nói vậy?

Ông Kiên gõ nhẹ gậy xuống sàn rồi nói bằng giọng nghiêm khắc của cấp trên:

- Cô không nói rồi bọn trẻ cũng bắt chúng ta phải nói. Tôi biết chúng đang quyết truy đến cùng quan hệ của chúng ta. Vả lại, nếu chúng ta cứ đóng kịch với nhau, điều đó không công bằng với anh Minh. Về mặt tâm lý, anh ấy chỉ mới được tự do một nửa. Tôi biết sự thật này rất đau lòng nhưng hãy tin ở bọn trẻ. Chúng ta tha thứ được cho nhau, sao không thể tin bọn trẻ sẽ tha thứ cho chúng ta?

- Anh nói vậy chỉ vì anh có lợi thế thôi!

Cô Ngọc bật khóc. Ông Minh nhẹ nhàng bước lại, nắm chặt tay cô:

- Đừng khóc nữa mà. Anh Toàn nói đúng đấy! Đã đến lúc chúng ta phải chịu đựng cơn đau cuối cùng, còn hơn cứ ôm nỗi đau âm thầm khi gặp nhau trước mặt bọn trẻ.

- Em cũng biết vậy nhưng bọn trẻ dễ thay đổi lắm. Chúng chỉ tò mò chứ chắc gì...

Ông Kiên gật gù:

- Về điều này thì cô nói đúng, cho nên...

Ông Minh ngạc nhiên:

- Vậy là mình lại im lặng à?

Ông Kiên xua tay:

- Không phải thế! Chúng ta sẽ thay đổi cách nói cho bọn chúng biết. Nghĩa là không trực tiếp.

- Một trò chơi lớn kiểu nhỏ? Có phải ý anh là thế không? - Ông Minh bật cười. Ông Kiên cũng cười theo:

- Ông sĩ quan phản gián thông minh quá. Khi rời nhà, tôi đã cố ý để lại cho Nhất Anh hai dấu vết. Một trong hai dấu vết ấy là số điện thoại di động mà anh đã gọi cho tôi.

Ông Minh lắc đầu nguầy nguậy:

- Vậy là tôi chạy không thoát rồi. Được, tôi đồng ý tham gia. Còn dấu vết thứ hai?

- Cô Út nè - Ông Kiên nói với cô Ngọc - Cô còn nhớ anh Tám Tâm không? Tâm lé đó...

- Ảnh còn sống sao? - Cô Ngọc kinh ngạc - Em nghe nói chiếc M48 của ảnh...

- Đúng là nó có trúng mìn của quân giải phóng, nhưng chỉ mất một chân thôi. Tội nghiệp, đến giờ ảnh vẫn không đủ thủ tục để công nhận thương binh, ảnh vẫn ở Chợ Cầu...

Ông Minh tò mò:

- Tám Tâm? Có phải là anh chàng chuẩn úy biệt động quân vào Tổng Y viện Cộng hòa thăm anh sau vụ đổ xe rồi mất tích luôn phải không?

- Đúng chóc! - Ông Kiên khoái chí - Ảnh lặn mấy tháng rồi lại vào lính thiết giáp. Ảnh biết về vụ đổ xe và cả vụ kiểm điểm cô Ngọc ngoài khu. Chắc Nhất Anh, Huyền Linh sẽ lần theo dấu vết đó ngay hôm nay. Con bé thông minh lắm mà!

- Nếu tụi nó biết chuyện đó chắc em chết quá! Sao bây giờ? - Cô Ngọc bối rối:

Ông Kiên trấn an:

- Đến giờ chỉ có tôi biết ai đã tặng... tai nạn cho mình thôi. Việc ấy do cô làm thì chính cô sẽ nói cho bọn trẻ biết.

- Em tự nói sao? - Cô Ngọc nói như khóc.

- Cô không chịu nói ra thì làm sao chúng hiểu rằng cô vô tội, làm sao chúng biết nỗi đau khổ mà cô gánh chịu trong ngần ấy năm? - Ông Kiên nhẹ nhàng thuyết phục.

- Còn về nguyên nhân thật sự của vụ đổ xe và kế hoạch “Ngọc Hân 6”? - Ông Minh hỏi.

Ông Kiên nở một nụ cười tinh quái:

- Từ hôm qua đến giờ, chúng ta im lặng nhưng giờ thì chúng ta sẽ nói. Ta sẽ cho hai đứa cháu một bài toán với đầy đủ dữ kiện, giải được hay không là do khả năng của chúng.

Ngày thứ hai. Buổi sáng. Lúc 8 giờ 30.

Vất vả lắm, Nhất Anh mới “dụ” được mẹ nói ra nơi ở của bác Tám Tâm, một nơi không địa chỉ, chẳng sổ nhà, chỉ có dấu hiệu là một xe thuốc lá đầu ngõ đi vào đến chừng nào gặp một quán cháo vịt hỏi thì người ta sẽ chỉ dẫn tiếp. Cơ khổ, ngay đến mẹ cũng mới đến nhà bác Tám Tâm ấy một lần cách đây... 16 năm- cái lần mà bác Kiên đã ghi lại đằng sau tấm ảnh. Từ đó đến giờ,

chẳng biết nơi ấy thay đổi đến mức độ nào nữa. Nhưng không sao, Nhất Anh luôn tin câu “đường đi ở ngay miệng mình”. Thay vì ghé lại hội chợ chiến binh quận, cô nàng dự định cùng Huyền Linh phiêu lưu về Hóc Môn tìm bác Tám Tâm một chuyến. Sống gần ông Kiên lâu nay, Nhất Anh hiểu rất rõ ràng bác mình không hề làm điều gì mà không có chủ ý. Cô nghĩ, chắc chắn bác muốn mình vào phòng nên mới không khóa cửa và cài giấy lại bảo mình vào ghi số điện thoại vừa gọi đến. Kể cả việc không tắt nút chống nghe trộm điện thoại và đặt tấm ảnh trên bàn phím nữa... Bác Hai rõ ràng muốn nhắc mình một điều gì đó chứ. Cái gã Huyền Linh này sao giờ vẫn chưa đến nhỉ?

Có tiếng động cơ xe máy. Đích thị gã bốn mắt rồi. Nhất Anh vội chào mẹ rồi tót ra. Huyền Linh đang chờ trên chiếc xe 100 phân khối. Thật lạ, cậu chàng nhìn Nhất Anh với vẻ hoang mang.

- Có chuyện gì vậy?

Huyền Linh ngần ngại:

- Xin lỗi, tui... tới trễ.

- Tui muốn biết chuyện gì xảy đến với ông kia. Ông nhìn vô kiếng chiếu hậu coi. Trên đường đến đây gặp tai nạn hả?

- Không phải, mà là cô Ngọc...

- Cái gì? Cô Ngọc làm sao?

Nhất Anh run bắn. Huyền Linh bối rối:

- Làm sao... thì tui đâu có biết?

- Trời ơi! - Nhất Anh rít lên - Ông nói gì tôi chẳng hiểu gì hết vậy? Từ từ kể lại tui nghe nào.

- Trên đường đến đây, tui ghé nhà cô Ngọc...

- Hiểu rồi! Ông định mượn tốc độ xe 100 phân khối để tìm ra sự thật trước tui. Không sao cả! Vấn đề là kết quả thế nào chứ nhìn mặt ông thì tui đoán là... thất bại.

- Ừ thì... - Huyền Linh chống chế - nhưng tui có được gặp cô Ngọc đâu? Cô Ngọc đã ra khỏi nhà từ mờ sáng. Hàng xóm nói vậy.

- Cô ấy đi chợ hay đi công việc gì đó thôi!

Nhất Anh kết luận. Huyền Linh nhìn bạn bằng ánh mắt chế giễu:

- Đi chợ hay đi công việc gì mà lại gửi chìa khóa cho nhà bên nhờ trông nhà hộ vài tuần sao?

- Hả? Đi cả mấy tuần? - Nhất Anh sửng sốt.

Huyền Linh gãi đầu gãi tai:

- Mà chuyện này cũng... lạ lắm.

- Chuyện gì nữa? - Nhất Anh hỏi.

- Cậu Minh cũng nói với mẹ tui cậu ấy có việc phải đi vắng vài tuần, sẽ gọi về nhà sau...

- Hay cậu Minh của ông đi công tác?

Huyền Linh lắc đầu:

- Đi công tác sao cậu ấy lại tự lái xe? Tối qua cậu ấy gọi xe con đến nhà rồi cho chú lái xe về công ty ngay. Cậu ấy còn để lại lá thư bảo chúng mình yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, cô Ngọc sẽ tiếp tục dạy kèm tui mình.

- Ủa nhỉ! Lạ thật. Cứ y như là cô Ngọc biến đi cùng cậu ấy. Ô, cả bác Hai tui nữa! - Nhất Anh buột miệng thốt lên.

- Bác Hai của Nhất Anh cũng đi mất rồi sao? - Huyền Linh ngạc nhiên.

- Ủa, cũng tối qua, nhưng có cho tui số điện thoại để liên lạc nè.

Nhất Anh trao cho Huyền Linh tờ giấy có ghi số điện thoại. Huyền Linh mừng quýnh:

- Số máy của cậu Minh!

- Sao ông biết? - Nhất Anh sững sờ.

Huyền Linh bực mình, gắt:

- Tui ở trong nhà cậu ấy mà.

Huyền Linh lẩm bẩm:

- Hèn chi hôm qua cậu ấy... Thì ra là...

Nhất Anh tròn mắt:

- Hôm qua cậu Minh... thế nào?

Huyền Linh không phải là người có khả năng diễn xuất. Biết đã lỡ lời, cậu chàng đành để cho Nhất Anh “kéo lưỡi” mình ra. Thế là điều duy nhất cậu ta còn giấu là sự hồ nghi về vai trò của ông Minh trong mối quan hệ quá khứ giữa ông Kiên và cô Ngọc cuối cùng cũng trôi ra tuốt tuần tuốt. Nhất Anh nghe xong, nhần nhó:

- Sao hôm qua không cho tui hay?

Huyền Linh cũng nhần lại:

- Cho hay thì được tích sự gì? Chẳng phải chỉ làm rối thêm sao? Chính Nhất Anh còn chưa biết phải làm gì trong hôm nay kia mà..

- Ờ hé... - Nhất Anh xuôi xị đáp rồi nói như với một đối thủ vô hình nào đó - Vậy là ta chậm vài bước rồi. Mấy vị người lớn đã ra tay trước.

- Giờ tính sao? - Huyền Linh sốt ruột.

Nhất Anh phẩy tay:

- Lên chợ Cầu! Rồi ông sẽ biết. Có thể phải mất cả buổi sáng đấy. Đi nào!

Nhất Anh tốt lên sau lưng bạn. Dù chưa rõ đầu cua tai nheo ra sao, Huyền Linh vẫn rậm rập “thi hành” lệnh. Chiếc xe lao vút ra ngoài cư xá...

Thật tiếc, nếu không quá gấp rút, hai “thám tử tập sự” đã có thể phát hiện được ông Minh và ông Kiên đang ngồi lẫn trong đám công nhân, cán bộ hưu trí... ngay ở dãy quán cà phê đầu lô A của cư xá Điện lực. Chẳng ai thêm che mặt bằng một tờ báo như... phim trình thám mô tả cả!

- Hai đứa nó đi lâu rồi đấy! - Ông Minh nhắc khi thấy ông Kiên vẫn thông thả uống cà phê bất kể 15 phút đã trôi qua. Ông Kiên cười hà hà:

- Gì phải vội nào. Lâu lắm, tôi mới cất được gánh nặng tâm lý đè lên mình. Phải thông thả tận hưởng một buổi sáng đẹp trời thế này chứ.

Ông Minh thở dài:

- Tôi thì mới chỉ vui được một phần. Cứ nghĩ đến mẹ con Huyền Linh khi biết được sự thật về “Ngọc Hân 6” thì...

- Nè, định đối ý hả? - Ông Kiên cười cười.

- Đâu có? - Ông Minh lắc đầu - Tôi chỉ thấy anh phật kiêu này hơi ác. Thà hồi hôm, anh đánh đập chửi rủa tôi...

Ông Kiên trầm tư:

- Đâu còn thời chiến tranh nữa. Hối thật nhé, sau vụ đó, anh có đi xưng tội không?

Ông Minh phì cười:

- Đâu có dám. Làm vậy lộ ráo bí mật còn gì?

- Cho nên sau khi đi cải tạo về, anh mới âm thầm chuộc tội?

- Ừ, tôi ra kinh doanh, cố sống đúng luật pháp và giúp đỡ người bất hạnh, thật ra là giúp đỡ chính tâm hồn mình.

- Đương nhiên - Ông Minh thẳng thắn.

- Thì đây cũng là cách giúp đỡ tâm hồn mình đấy thôi - Ông Kiên kết luận - Nào, giờ nhờ anh chở tôi ra Ngân hàng Sài Gòn Thương tín. Xong thì chúng ta việc ai người ấy phải lo làm.

Ngày thứ hai. Trưa.

- ... Con nói sao? Cô út Hồng vẫn còn sống? Ở ngay thành phố này? Là cô giáo nữa hả? Ơn trời! Hồi bị kỷ luật, cô ấy cứ như người mất hồn. Sao cô ấy bị kỷ luật hả? Chuyện dài dòng lắm. Hồi đó, bác với bác Hai con nhỏ Nhất Anh này cùng trong một nhóm hoạt động bí mật, cô Ngọc là liên lạc của nhóm. Sau giải phóng, bác mới biết nhóm mình ở trong lưới điệp báo an ninh vũ trang. Hà hà... Tên nghe dài quá hả? Ôi dào, muốn viết về truyền thống thì thiếu gì đơn vị trực tiếp lập chiến công, để ý chi cái nhóm này? Ừ! Thằng nhỏ này nói cũng có lý. Viết về chú bác mình thì dễ có cảm xúc hơn. Bác Hai của nhỏ này mới là nguồn tin chính của nhóm, ông toàn la cà mấy *Snackbar* bù khú với sĩ quan đủ thứ binh chủng: thiết giáp nè, dù nè, thủy quân lục chiến... Cả mấy cha nội ở phòng Phủ Tổng thống, Bộ Tư lệnh biệt khu Thủ đô nữa. Không, nhóm của bác chẳng ai tên Minh hết. Bữa đó là 11 - 7, bác đang trực đơn vị ở Biên Hòa thì hay tin bác Hai của Nhất Anh bị tai nạn khi lái xe ra khỏi nhà, ngay trước dinh tỉnh trưởng Gia Định mà sau này là Trường Đảng Nguyễn Văn Cừ đó. Chậc! Cái tòa nhà to ời là to, chung quanh có mấy khu nhà vây quanh... nhìn xéo qua Lăng Ông Bà Chiểu đó... Ừa! Là Ủy ban Quận rồi hả? Ờ, thì bác xuống Sài Gòn liền, vô Tổng Y viện Cộng hòa, giờ là quân y viện 175 đó... Bác Hai của Nhất Anh bị va mặt vô vật chắn bê tông trước cổng dinh tỉnh trưởng, chân phải còn bị kẹt trong xe nên gãy lìa. Lúc bác vô phòng bệnh thăm thì chung quanh đầy quân cảnh. Bác Hai con Anh mặt quần đầy băng cứ nhìn bác rồi nói như trời: "Tao thêm rượu quá Tâm ơi". Bác cười: "Rượu ai mà không thêm hả cha nội" rồi vờ đi ra ngoài hỏi mua rượu rồi... vọt mất.

- Tại sao vậy ạ? - Huyền Linh ngạc nhiên.

- Ông Tám Tâm - người đàn ông trong tấm ảnh Nhất Anh lấy được trong phòng bác Kiên giờ đây đã già đi rất nhiều - có vẻ hài lòng vì mình làm cho bọn trẻ bất ngờ nên bật cười sảng sặc:

- Tại sao hả? Tại vì bác Hai nhỏ này muốn báo với bác là “Chuồn lẹ đi”... Ông với bác quy định ngầm với nhau vậy mà. Lính tráng thời đó sống bạt mạng lắm nên chẳng mấy ai để ý câu đó cả...

- Còn cô Út Hồng? - Nhất Anh hỏi.

Ông Tám Tâm chột buồn xo:

- Bác cũng có ghé qua nhà bác Hai con để rước cô ấy. Cô ấy đội lốt người giúp việc cho bác Hai của con mà. Nhưng mới đến đầu lô F đã thấy quân cảnh đang khám xét nhà bác Hai con. Bác đành lặn luôn...

- Cô Út Hồng bị bắt sao? - Huyền Linh ái ngại.

- Không! Bác trốn ra khu thì mới biết cô ấy đã thoát ra đó từ trước và đang chờ nhận kỷ luật.

- Tại sao? - Nhất Anh ngơ ngác.

Ông Tám Tâm lại rót cho mình một ly rượu để rồi “ực” một cái sạch trơn, rầu rĩ đáp:

- Cấp trên nghi Út Hồng phản bội vì hộp thư của nhóm bị lộ, giao liên cũng bị bắt trên đường ra khu. Sau đó, bác Hai của con cũng bị bắt và ra tòa án quân sự vì tội “che giấu Việt Cộng”.

- Việt Cộng nào ạ?

- Thì cô Út Hồng chứ ai? Định thông báo truy nã cô ấy.

- Còn bác Tám thì sao?

Ông Tám Tâm cười khẩy:

- Bác thì bị truy nã về tội “đào ngũ”.

- Vậy sao cấp trên còn kỷ luật cô Út Hồng?

Ông Tám Tâm buồn bã, nhè nhẹ lắc đầu:

- Bởi vì cổ không chứng minh được rằng mình vô tội.

- Tại sao lại thế ạ?

- Tại vì cổ khai chính A8 - cấp trên trực tiếp của nhóm bác - lệnh cho cô ấy trở ra khu, còn hoạt động của nhóm và đường dây liên lạc đã bị lộ từ trước, không phải do cô ấy...

- Cái ông A8 nào đó sao không đứng ra làm chứng cho cô ấy?

Ông Tám Tâm thở dài:

- Tối 10-7, nghĩa là đêm hôm trước, A8 đã hy sinh trong một đợt B52...

Huyền Linh và Nhất Anh ngồi chết lặng. Cặp mắt của ông Tám Tâm giờ đây hằn lên những tia đỏ. Giọng ông nghèn nghẹn:

- Tội nghiệp Út Hồng, cô ấy bị cách ly khỏi đồng đội. Có lúc bác tình cờ đi ngang qua nơi cô ấy ở, cô ấy khóc như mưa, nói: “Anh Tám ơi, em không phản bội. Sao em lại khổ sở thế này”. Bác chỉ biết khuyên cô ta hãy bình tĩnh. Sau đó bác đổi tên và đi lính thiết giáp. Xe trúng mìn lúc hành quân và thế là...

Huyền Linh và Nhất Anh cùng nhìn xuống chân bác Tám Tâm. Một khúc gỗ sần sùi vô tri làm vật chứng cho đau thương quá khứ. Trong đầu hai bạn trẻ cùng hiện lên khuôn mặt méo mó biến dạng một bên và dáng đi khập khiễng của ông Kiên, rồi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô Ngọc. Đó là chiến tranh à?

- Bác có được công nhận là thương binh không? - Huyền Linh hỏi.

Ông Tám Tâm cười khà khà:

- Bác đã gián đoạn hoạt động từ lúc mất chân tới khi giải phóng, lấy tư cách gì mà đòi hỏi công lao chứ? Nếu có viết truyền thống gì đó, nhớ đừng có đưa ba cái vụ lẻ tẻ này vô nha. Người ta đọc thấy sẽ cười chết...

Nhất Anh và Huyền Linh rời nhà bác Tám Tâm khi đã quá 2 giờ trưa. Cả hai lặng lẽ nhìn những hàng cây ven đường lùi lại phía sau. Những vũng nước đọng lại trên đường nhắc cho hai bạn trẻ nhớ rằng trời vừa mới dứt mưa và phải chạy chậm lại. “Chuyện người lớn sao mà buồn quá!” - Huyền Linh đột ngột lên tiếng. Nhất Anh “hừ” một tiếng rồi “lên lớp”:

- Vậy cũng nói. Nếu chuyện vui, họ đã nói cho mình từ lâu rồi, việc gì phải đến lúc này...

- Hèn gì cô Ngọc lẫn bác Hai đều cố giấu.

- Nhưng bọn mình còn nhỏ nhít gì đâu? - Nhất Anh phản đối - Tui ghét nhất mỗi khi hỏi về quá khứ, cứ bị gạt ngang kiểu: “Trẻ con biết gì?”...

- Thì giờ mình biết rồi đó! - Huyền Linh vừa cho xe vòng qua một vũng nước, vừa nói như cố “hạ hỏa” cơn hăng phát biểu của bạn - Vậy là mình lớn rồi. Nếu không, bác Hai của Nhất Anh để cho mình tìm đến bác Tám Tâm làm chi?

- Chỉ vậy thôi mà ông đã vừa ý rồi à? - Nhất Anh nhún vai - Thế thì ông chưa tháo khăn quàng khỏi cổ được đâu...

- Vậy chứ Nhất Anh còn muốn gì nữa?

- Tui muốn biết tại sao cô Ngọc vừa thấy bác Hai đã xin nghỉ dạy kèm.

- Chẳng có gì khó hiểu. Cô ấy mặc cảm vì chuyện kỷ luật hồi xưa thôi - Huyền Linh nói.

- Nếu thế thì so với bác Tám Tâm, bác Hai tui hẹp hòi à? - Nhất Anh khiêu khích.

- Nè nè, tui không nói vậy nhé! - Huyền Linh gắt - Nhưng mỗi người có một tính cách. Bác Tám Tâm đâu có ở tù, đâu có bị tai nạn khủng khiếp như bác Kiên nên có thể khoan dung hơn...

- Thì ý ông cũng vẫn cứ là...

- Tui nói chưa hết. Cô Ngọc tự xin nghỉ chứ có phải bị bác Kiên ép buộc đe dọa gì đâu?

- Vậy tại sao cô ấy xin nghỉ?

- Tui chỉ có thể giải thích vậy thôi. Sao Nhất Anh không tìm cô ấy mà hỏi cho vừa ý?

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu. Nhất Anh hỏi với vẻ hào hứng:

- Ông có thấy những người lớn đang thách thức chúng ta không?

- Thách thức? - Huyền Linh cau mày.

- Chứ sao? Bác Hai để lại tấm ảnh chụp với bác Tám Tâm và số điện thoại di động cậu Minh, cô Ngọc thì biến mất. Chắc chắn chỉ có cách tìm ra cô Ngọc mới biết được hết những chuyện ngày xưa. Tóm lại, chưa phải là kết thúc đâu.

- Sao Nhất Anh nói nghe chắc khừ vậy?

- Trước đến giờ bác Hai tui với cậu của Linh đâu có quan hệ gì, đúng không nào?

- Ừ, đúng. Thì sao?

- Trong nhóm của bác Hai, bác Tám Tâm chỉ biết có mỗi bác Hai và cô Ngọc.

- Phải. Nhưng ngoài trưởng nhóm là bác Hai, liên lạc là cô Ngọc, bác Tám Tâm cũng đâu có thể biết những thành viên khác. Nguyên tắc mà!

- Giả sử cậu Minh cũng là thành viên nhóm này, sao lâu nay không liên hệ gì với bác Hai tui, dùng một cái tối qua lại gọi điện thoại đến?

- Có chuyện làm ăn thì sao? - Huyền Linh cố chống chế để phản biện.

- Làm ăn gì mà gọi đến đêm hôm rồi ra đi âm thầm? - Nhất Anh gắt gỏng.

- Vậy Nhất Anh nghĩ sao? - Huyền Linh xuống nước.

Nhất Anh “phán” y như một viên tư lệnh:

- Còn sao nữa? Chắc chắn cậu Minh có liên quan trong vụ này. Ông phải kiếm cách hỏi khéo mẹ mình. Chúng ta sẽ cùng tìm cho ra cô Ngọc.

- Hỏi mẹ thì tui làm được, còn cô Ngọc biết ở đâu mà tìm? - Huyền Linh phân vân.

- Không bài toán nào không có cách giải cả. Thế nào cậu của Linh hay bác của tui cũng sẽ cho dữ kiện kế tiếp! - Nhất Anh động viên.

- Ờ thì... chỉ hy vọng rằng bài toán này đừng quá khó... - Huyền Linh gãi đầu.

Tại ngôi nhà ở chợ Cầu.

Sau khi cạn nốt cốc rượu cuối, ông Tám Tâm cột lại cái chân giả, khập khiễng bước ra đầu ngõ, nơi có điện thoại công cộng. Ông thò tay vào túi áo bà ba lấy ra một cuốn sổ nhỏ, gáy đã quần queo, giấy ố vàng xỉn rồi thông thả lật tìm một trang có ghi số điện thoại cần thiết. Đó là số máy trên bàn làm việc của cơ quan ông Kiên. Ông muốn cảm ơn ông Kiên đã gửi quà qua mấy đứa nhỏ, nhân thể cũng báo luôn rằng hiểu biết của mình chẳng là bao, không giúp gì được nhiều cho việc viết về truyền thống của hai đứa nhỏ. Bên kia máy, ông Kiên nghĩ thầm: “Hai đứa này láu lỉnh thật, nhưng chưa phải đã xong đâu mấy con”. Dứt cuộc chuyện trò với ông Tám, ông Kiên gọi đăng ký qua nhân viên tổng đài gọi vào một số máy di động...

Tám

Ngày thứ hai. Từ chiều đến tối.

Bà Dương kinh ngạc khi nghe con trai hỏi: “Hình như hồi xưa cậu Minh với bác Hai Kiên là bạn học, phải không mẹ?”. Bà ngạc nhiên hỏi lại: “Ai nói với con điều đó?”. Huyền Linh bối rối. Cậu không quen nói dối, nhất là đối với mẹ mình. Theo đề nghị của Nhất Anh, cậu chỉ có thể “hỏi khéo” một cách lộ liễu thế thôi. Lỡ rồi, gã cận thị đành chơi bài ngửa: “Bác Hai của Nhất Anh cũng đi vắng từ tối qua, có dặn lại là khi cần hãy gọi cho số điện thoại di động này. Con biết nó là của...”. Huyền Linh vừa lí nhí vừa lấy mẩu giấy ghi số điện thoại ra. Bà Dương liếc qua rồi thốt lên: “Đúng rồi! Nhưng thế này thì thật lạ...”.

- Lạ sao hả mẹ? - Huyền Linh hỏi tới.

Bà Dương lắc đầu:

- Mẹ không sao hiểu nổi. Bác Kiên đâu có hạp với cậu của con.

- Sao mẹ biết?

Bà Dương chép miệng:

- Quá khứ đâu dễ quên. Mà thôi, nếu hai anh ấy hạp nhau thì đã...

- Đã... làm sao hả mẹ?

Bà Dương bật cười, mắng yêu:

- Mắc dịch cái thằng này! Hỏi chi chuyện người lớn hả?

Huyền Linh phụng phịu:

- Con lớn rồi mà mẹ! Chẳng phải hồi xưa mẹ quen với bác Ánh cũng ở tuổi con bây giờ sao?

Lời hờn trách của Huyền Linh làm bà Dương chợt thấy buồn buồn. Bà nhìn vào mắt cậu con trai, hỏi bằng giọng nửa dọa dẫm, nửa dụ dỗ:

- Khai thiệt đi! Có phải Nhất Anh muốn điều tra về bố nó thông qua con không hả?

Huyền Linh đỏ mặt tía tai:

- Đâu có! Tụi con chỉ muốn tìm hiểu xem bác Kiên quan hệ thế nào với cậu con thôi mà...

Bà Dương gật đầu nhẹ:

- Chính mẹ cũng thấy lạ về việc con vừa cho biết. Giờ thì phận ai nấy yên rồi. Bác Ánh cũng đã có gia đình để lo lắng, còn mẹ thì cũng đã có con để làm chỗ dựa cho phần còn lại của cuộc đời. Chỉ e là chuyện mẹ kể chẳng giúp gì nhiều cho các con. Mẹ muốn các con nghe để biết thôi, đừng hỏi han cật vấn gì bác Kiên, bác Ánh. Chuyện cũ qua rồi, mẹ cũng chẳng trách ai... Trước ngày 30-4-1975, mẹ là nữ sinh trường trung học Lê Văn Duyệt, là trường Võ Thị Sáu của con bây giờ đây. Thời đó, nam nữ học trường riêng chứ không chung như bây giờ đâu. Lên đến lớp đệ nhị thì giải phóng. Bác Ánh hồi đó chuyển trường từ Vĩnh Long lên thành phố, vào học ở trường mới và được xếp vào cùng lớp với mẹ. Bác Ánh lúc đó hoạt động phong trào tích cực lắm, học cũng giỏi nữa. Các bạn nữ trong lớp rất thích bác ấy, chỉ có mẹ là không...

- Cho nên bác ấy mới thích mẹ, phải không ạ? - Huyền Linh tinh nghịch pha trò.

Bà Dương bật cười:

- Sau này khi thân nhau rồi, bác ấy thú nhận là cũng thích mẹ vì thấy mẹ chẳng bao giờ nói cười với bác ấy cả. Thực ra chỉ vì mẹ mặc cảm mình là con em gia đình nguy quyền, còn người ta là con em cách mạng, lý lịch trong sạch, cái gì cũng được ưu tiên. Thí dụ như cùng thi đại học nhưng những học sinh thuộc diện ưu tiên có thể đậu với 9 điểm 3 môn, còn diện học sinh như mẹ chỉ có thể đậu với 27 điểm.

- Trời ơi! Sao kỳ vậy? - Huyền Linh rùng rờ.

Bà Dương buồn buồn:

- Mới giải phóng mà. Chuyện ấy cũng là lẽ thường tình. Bây giờ thì đã khác rồi. Cũng may là mẹ học không tồi. Lúc ấy, cậu Minh của con đang phải học tập cải tạo tận ngoài Vĩnh Phú vì cậu là sĩ quan chế độ cũ, từng làm việc trong Phủ đặc ủy trung ương tình báo.

- Cậu Minh là... tình báo? Khó tin quá!

Huyền Linh cười hì hì. Bà Dương tiếp:

- Nhà bà ngoại con lúc đó khó khăn lắm. Mẹ phải phụ bà ngoại bán hàng ăn trước chợ Đa Kao mỗi tối. Nhiều người đến móc nối rủ rê vượt biên nhưng bà ngoại con từ chối. Phần vì nhà chẳng có tiền, phần vì bà ngoại muốn đợi chờ cậu Minh. Bác Ánh đã giúp mẹ rất nhiều trong thời gian đó, từ việc xếp hàng mua gạo, mua bánh mì đến việc đẩy xe cùng mẹ đi bán hàng mỗi tối...

- Ái chà! - Huyền Linh lè lưỡi - Bác Uyên mà nghe được chuyện này thì chắc là...

Bà Dương mắng yêu:

- Thằng cha mày! Cô ấy biết từ khuya rồi, tao có gì phải sợ chứ. Cho đến lúc chia tay, giữa mẹ và bác Ánh vẫn chỉ là tình bạn, đúng hơn là những rung động đầu đời “ngỡ như tình yêu”.

- Sao lại “ngỡ như”?

- Bởi vì đó không phải là tình cảm dẫn đến sự chung sống như giữa mẹ với bố con hay là bác Ánh với cô Uyên...

- Hay thiệt! - Huyền Linh trầm tư - Sao tụi con bây giờ không có thứ tình cảm đó nhỉ?

- Ai bảo con không có? Con cũng rất thân với Nhất Anh đó thôi?

- Chúa ơi! - Huyền Linh ôm đầu - Con nhỏ đó dữ như chằn lửa, con chẳng thấy gì cả...

- Vậy sao lại thân nhau? Khi không gặp nó, con cũng thấy hơi nhớ, đúng không?

Huyền Linh xuôi xị:

- Dạ... Cũng có đôi lúc...

- Vậy thì chết rồi! - Bà Dương đưa hai tay lên trời than thở một cách khôi hài - Triệu chứng khác nhau chứ cũng một “bệnh” đó thôi.

- Tức là thứ tình cảm đó không bao giờ thành tình yêu hả mẹ? - Huyền Linh mau chóng trở lại “mục tiêu chính” - Nghĩa là mẹ và bác Ánh cuối cùng đã không...

Bà Dương chậm rãi nói tiếp lời con:

- ... Đã không có thời gian để thử thách. Sang đầu học kỳ 2 của lớp 12, bác Ánh tự dưng xa lánh mẹ. Mẹ đã hỏi bác ấy: “Dương có gì làm cho Ánh giận không?”. Khi đó, bác Ánh lắc đầu rồi nói: “Xin lỗi Dương, chúng ta vẫn còn phụ thuộc gia đình. Mà gia đình chúng ta lại không hợp nhau”. Thế rồi từ đó đến hết năm lớp 12, hai người không nói với nhau câu nào nữa. Sau này, mẹ mới biết là chính bác Kiên, anh trai bác Ánh đã yêu cầu Đoàn trường buộc bác Ánh không tiến xa hơn quan hệ tình bạn với mẹ và bác Ánh đã chấp hành bằng cách của mình là chấm dứt luôn cả quan hệ tình bạn vốn có giữa hai người...

Ngoài trời, mưa lại ào ạt rơi. Huyền Linh mừng tượng cảnh mẹ đẩy xe hàng trên phố khuya mà thấy mắt cay sè. Cậu chột thốt lên:

- Mẹ ơi, con thương mẹ quá! Con giận bác Ánh, con ghét bác Kiên...

Bà Dương cũng ghen ngào:

- Đừng trách hai bác ấy. Thời chiến mà, mọi chuyện khác nhiều lắm. Thử hỏi, nếu không có ngày giải phóng, dù giữa mẹ và bác Ánh chỉ là quan hệ bạn bè thì liệu cậu Minh con có chấp nhận không? Em gái một sĩ quan tình báo lại là bạn của em trai một điệp viên cộng sản? Không! Chắc chắn cậu Minh của con cũng sẽ không bao giờ đồng ý và với quyền lực trong tay, biết đâu cậu Minh con còn có những biện pháp ngăn cấm cực đoan hơn bác Kiên nhiều. Nếu con trách thì hãy trách chiến tranh. Nếu ngay năm 1956 có hòa bình thống nhất như tinh thần hiệp định Genève thì tuổi thơ của mẹ, của bác Ánh sẽ thay đổi. Cả bác Kiên, cậu Minh cũng không bao giờ phải trả giá trong quá khứ như con thấy hiện nay... Nhưng con phải mừng mới đúng chứ? Mẹ và bác Ánh mà “đến nơi đến chốn” thì làm sao có con và Nhất Anh trên đời để bây giờ ngồi nghe... chuyện ngày xưa?...

Bà Dương kết thúc chuyện thuở thanh xuân của mình bằng một câu bông đùa nhưng Huyền Linh không cười nổi. Trước mắt cậu, cái chân gỗ của bác Tám Tâm hiện lên cùng dáng đi khập khiễng, khuôn mặt biến dạng của ông Kiên và những giọt nước mắt đọng trên bờ mi cô Ngọc ... Bất giác Huyền Linh lạnh xương sống vì một ý nghĩ vừa thoáng qua đầu: “Liệu cậu Minh có vai trò gì trong bi kịch đau thương của những người ấy ngày chiến tranh không? Không! - Huyền Linh thầm gào thét lên trong đầu - Cậu Minh không làm gì đối với họ cả. Việc đi vắng của cậu ấy

trùng hợp với bác Kiên và cô Ngọc, cũng như số điện thoại di động để lại cho Nhất Anh chỉ là chuyện tình cờ...". Nhưng có một điều Huyền Linh không thể chối bỏ, đó là lâu nay cậu Minh không có mối quan hệ nào với bác Kiên. Mọi chuyện chỉ bắt đầu từ tối qua - sau khi cô Ngọc nghỉ việc vì đã gặp bác Kiên tại nhà mình, sau cuộc nói chuyện với mình trước giờ ăn tối.

- À mà con nè! - Bà Dương lên tiếng khiến Huyền Linh sực tỉnh - Cậu Minh gửi qua chú lái xe về cho con cái thư, mẹ để trên bàn đó...

Huyền Linh ngạc nhiên:

- Chú lái xe hồi tối hỏi mẹ?

- Ừ! - Bà Dương hồ hững đáp.

- Có xe không mẹ?

- Ô hay, cái thằng này! - Bà Dương gắt khề - không có xe thì chú ấy đến đây sao được chứ?

Huyền Linh cắn môi suy nghĩ. Vậy tức là cậu Minh đã trở về công việc bình thường, chỉ tạm không trở về nhà thôi. Trả lại xe công ty chỉ là một cách nhờ đưa thư cho mình. Phải chăng đây là một dữ kiện mới như lời Nhất Anh dự đoán?

Huyền Linh xé bì thư rồi dốc nhẹ. Một mảnh bìa rơi vào lòng bàn tay cậu. Trên mảnh bìa, chữ của cậu Minh đang bay lượn:

*"Bixmac công danh đến tột cùng
Chọn cho mình một ánh sao chung
Năm giữa Batoong và Thập tự
Kẻ đường Vận mệnh thẳng muôn trùng
Chuỗi dài suy nghĩ xuyên thời đại
Cùng với Vinhem phút lâm chung".*

Huyền Linh choáng váng. Thật bí hiểm. Hình như cậu Minh bảo mình nếu muốn thì hãy tự đi tìm sự thật. Bài thơ này rõ ràng có ý nghĩa hướng dẫn cho việc đó nhưng nội dung của nó là gì? Dù sao thì qua bài thơ, Huyền Linh cũng xác định được rằng những người lớn đã biết việc mình đang làm và sẽ không ngăn cản, nhưng cũng không trực tiếp giúp đỡ vì... họ không muốn thế.

- Chú lái xe đem thư đến hồi nào vậy mẹ?

- Khoảng gần 3 giờ chiều, lúc con chưa về.

Huyền Linh thở dài. Nếu không vì tìm được nhà bác Tám Tâm quá trễ để rồi lại phiêu lưu với cái bụng đói trong câu chuyện quá khứ thì mình và Nhất Anh đâu có mất thời giờ vào câu chuyện ăn uống sau khi rời nhà bác Tám. Chắc chắn có bàn tay của bác Kiên trong cái trò "cung cấp dữ kiện gián tiếp" này. Vậy thì chỉ có thể nhờ đến Nhất Anh thôi. Cô nàng mê mấy chuyện

leo rào bẻ khóa trong truyện trinh thám lắm mà. Thật dễ ghét, vừa chia tay h lẫn xong lại phải chạy đến tìm. Cậu ơi là cậu, làm khó con cháu chi vậy? Huyền Linh than thầm rồi quay sang bà Dương:

- Xin lỗi mẹ con đi công việc ạ!

- Lại sang nhà Nhất Anh nữa phải không?

Huyền Linh ngượng ngùng cúi đầu dí dí chân trên mặt đất. Bà Dương cười nhẹ:

- Thôi, nhớ về sớm còn ôn bài nữa. Nghỉ hè lâu coi chừng kiến thức nghỉ huu theo đó.

Huyền Linh “dạ” nhanh rồi dắt chiếc xe đạp leo núi ra khỏi cửa. Bà Dương nhìn theo mà nhớ đến người bạn trai tên Ánh ngày xưa. Bà thở dài bước đến bàn, nhắc điện thoại:

- A lô! Anh Minh hả? Em Dương đây! Anh viết cái gì trong thư mà thằng Linh vừa đọc xong đã chạy tuốt qua nhà Nhất Anh vậy? Bí mật à? Thôi được, chuyện hai cậu cháu em không dám tò mò... Hình như anh đang ở chỗ anh Kiên, bác con Anh phải không? Thì cũng Huyền Linh hỏi chứ em đâu biết? Lại bí mật sao? Rồi có lúc em sẽ được biết hả?

Đầu dây bên kia, ông Minh gác máy, nghĩ thầm: “Không ngờ mọi việc diễn tiến quá nhanh. Cứ chạy theo bọn trẻ như vậy thì mình có nguy cơ đau bao tử trở lại mất thôi. Y như hồi còn làm công tác phản gián...”. Ông lấy điện thoại di động gọi vào số máy bàn làm việc của ông Kiên:

- Anh Toàn hả? Phần tôi xong rồi, lo phần anh đi!

- Yên tâm. Món đó đang nằm trong hộp thư - Giọng ông Kiên hồ hởi.

- Chùng nào hạ màn?

- Còn tùy bọn nó hiểu bài thơ ấy thế nào...

*

- Sao lại thế này? - Nhất Anh thảng thốt khi liếc qua mảnh bìa mà Huyền Linh đưa cho.

- Vậy phải thế nào? Gã cận thị cau có hỏi lại.

Nhất Anh thò tay túm vạt tóc trên đầu mình giật nhẹ đầy vẻ khó hiểu:

- Đây chính là đề bài tập mật mã ngày hôm qua của tui. Đây, ông xem!

Nhất Anh rút tờ lịch để bàn mà đêm qua ông Ánh trao cho đưa lại phía bạn. Huyền Linh liếc nhanh rồi tập trung đọc kỹ phần cuối và rú lên: “Phải mất 9 năm để giải?”.

- Chứ sao, nên tui mới bỏ nó nằm đây suốt đêm qua...

Huyền Linh ngao ngán:

- Hay bỏ phứt vụ này đi Nhất Anh ơi, tui chán lắm rồi...

- Chán à? Tại sao chứ? - Nhất Anh tròn mắt.

Huyền Linh buồn buồn:

- Từ khi bắt đầu việc này, tui chỉ toàn biết những chuyện quá khứ mà ai cũng muốn quên. Vậy mình khơi lại làm gì?

Nhất Anh thở dài, nghĩ: Thật vậy! Từ câu chuyện nghe được giữa bố mình và bác Hai đến chuyện của ông Tám Tâm... Sắp tới đây sẽ còn là những chuyện gì gì nữa... Phải chi mình đừng biết gì cả thì có lẽ sự yên bình trước kia hay ít là trước trưa hôm qua vẫn sẽ êm đềm trôi tới giờ này. Không được! Nếu bác Hai hoặc cô Ngọc nói hết ngay từ đầu thì mình lao vào làm gì? Giờ thì với sự tham gia của cậu Minh vào vụ này, người lớn đã buộc bọn mình phải đi cho đến cuối đường do chính mình lựa chọn...

- Chẳng có bài toán nào không thể giải được. Và bọn ta sẽ giải được! – Nhất Anh cả quyết.

- Kể cả bài toán này sao? Huyền Linh ngần ngừ có vẻ không tin tưởng lắm.

- Giải tuốt! Nhân vật Bixmac này bọn mình cũng đã nghe qua trong chương trình lịch sử lớp 11. Chắc chắn đây là chuỗi số liên quan đến lý lịch ông ta.

Huyền Linh rầu rĩ:

- Dù giải được thì có lợi ích gì đâu chứ?

- Ông sợ lại nghe được một chuyện buồn lớn hơn phải không? Hỏi thật ông nhé, ông sợ biết chuyện buồn hay sợ chuyện giải bài toán khó?

Huyền Linh xịu mặt, gãi gãi đầu:

- Ờ thì... sợ mất công dã tràng thôi. Bao nhiêu chuyên gia mà còn mất 9 năm...

- Thời đó khác! - Nhất Anh cắt lời - Theo lời bác Kiên thì đây là mật mã của Đức Quốc xã, tất nhiên là phải viết bằng tiếng Đức và đã được mã hóa bằng số. Các con số được giấu trong vật gì đó dễ tìm nhưng khó phát hiện, chẳng hạn như một cuốn sách, phổ biến là Mein Kampf^[3] hay...

- Nhức đầu quá! - Huyền Linh nhăn nhó - Phát minh ra cái gì tối tân thì nói lẹ giùm cho!

Nhất Anh tự tin:

- Ủ! Tóm lại, có được bài thơ này đã là giai đoạn cuối cùng của cuộc săn tìm mật mã.

- Ai mà không biết điều đó. Cái khó là làm sao tìm được mật mã - Huyền Linh chế giễu –
Nâng trái đất lên để ợt, chỉ khó ở chỗ kiếm... điểm tựa mà thôi...

Nhất Anh “xì” dài rồi rút bút gạch lên mẫu bìa của bạn trao cho.

- Xem nè! Thơ tiếng Việt nhưng tại sao không Việt hóa những chữ *Ba Toong, Thập Tự, Vận Mệnh?*... Rõ ràng đây là những những từ không thay thế được và là chìa khóa để suy luận.

- Đó còn là Bixmac và Vinhem nữa chứ! - Huyền Linh bổ sung.

- Tất nhiên! - Nhất Anh thích thú gạch lia lịa.

- Khoan lạc quan đã! - Huyền Linh lại làm Nhất Anh cụt hứng - Chúng ta vẫn chưa biết chuỗi mật mã này có mấy chữ số kia mà?

Nhất Anh giật mình. Không ngờ gã cận thị này tinh thế! Dù có khóa mã mà không biết cấu trúc thì cũng tiêu tưng. Nhất Anh trấn tĩnh lại rất nhanh. Cô nàng cố lấy giọng phớt đời mà đáp:

- Nhắm nhò gì, cái đó sẽ tìm sau.

- Nhưng mình biết cái đó là gì đâu mà tìm?

- Thế thì là chuỗi mã số của kết sắt.

- Nhưng mã số đó có bao nhiêu chữ số?

Huyền Linh rầu rĩ:

- Chỉ điều đó thôi cũng đủ biết bài toán mật mã này thuộc dạng “phương trình vô nghiệm” rồi. Đề bài thiếu, nghỉ chơi!

- Hứ! Chưa thấy sóng cả đã ngã tay chèo! - Nhất Anh châm chọc. Huyền Linh phớt tỉnh:

- Sóng cả thì chắc chắn sẽ thấy thôi. Kẹt nổi là không có bơi chèo...

Nhất Anh tức tối nhìn bạn. Khổ nỗi, gã cận thị có lý, Nhất Anh đành nuốt giận. Điện thoại chọt réo vang. Không ai bảo ai, cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhất Anh bước đến bên máy:

- A lô! Dạ, con nghe...

Bên kia đầu dây, giọng ông Kiên hồ hởi:

- Nhất Anh đó hả con? Bài tập mật mã làm xong chưa? Đúng là khó. Nhưng chẳng lẽ con gặp khó thì bó tay?

Nhất Anh cắn môi. Ước thật đấy, nhưng lúc này tốt nhất có lẽ là đóng vai Dự Nhượng nuốt than. Cô nàng linh cảm rằng bác Hai sắp cho mình một gợi ý, bèn đáp giọng chắc nịch:

- Dạ, không đâu. Con sẽ tìm ra.

- Tốt! Bác cho con một hướng suy luận đây: Ở trong hộp thư trước cổng nhà mình ấy!

Nhất Anh sung sướng, nói liền thoảng:

- Vậy sao? Con cảm ơn bác nhiều!

- Khoan, bác hỏi thật, con đã sẵn sàng về tâm lý khi biết sự thật chưa?

- Tại sao chứ ạ?

- Vì sự thật rất buồn đấy! Thôi, mọi việc tùy vào quyết tâm của con, bác cúp máy đây!

- À, mà bác Hai ơi! Bao giờ bác về?

- Bao giờ nói hết được sự thật với con...

Máy cúp ngay sau câu nói nửa chừng của ông Kiên. Nhất Anh thở dài, buông máy rồi chậm rãi bước ra ngoài, mở hộp thư trên cánh cổng. Trong hộp thư là một chiếc phong bì. Huyền Linh nhìn bạn xé phong bì với cặp mắt tò mò háo hức. Nhất Anh dốc phong bì, một chiếc chìa khóa dài rơi ra. Huyền Linh hỏi một câu mà chính cậu tự cảm thấy là hết sức ngớ ngẩn:

- Chìa khóa giải mã đó hả?

Nhất Anh lườm bạn:

- Với tui nó chỉ đơn giản là chìa khóa thôi!

Nhất Anh đưa chiếc chìa khóa cho bạn rồi lấy trong phong bì ra một tờ giấy cứng màu trắng sọc xanh. Cả hai cùng dán mắt vào đó và “Ồ” lên một tiếng. Đó là biên nhận thuê kết sắt số 36 của Ngân hàng Sài Gòn Thương tín Chi nhánh Phú Nhuận cấp cho chủ thuê kết sắt là ông Trần Trung Kiên và người được ủy quyền mở tên là Trần Nguyễn Nhất Anh. Huyền Linh reo lên:

- Tui dám cá 10 ăn 1 khóa số mật mã của kết sắt này chính là chuỗi số chúng ta đang tìm.

Nhất Anh lặng lẽ bước vào mặc kệ sự lạc quan của bạn. Huyền Linh nhìn đầy khó hiểu rồi vội bước theo sau, rụt rè hỏi:

- Có gì vậy?

- Không có gì đâu nhưng đêm nay sẽ mệt đấy. Ông sẵn sàng chưa?

- Được, nhưng... để làm gì?

- Vào mạng, truy cập về Bixmac và những gì liên quan đến ông ta - Nhất Anh chỉ tay về phía chiếc máy vi tính ở góc cầu thang phòng khách.

- Nhưng mấy việc đó... - Huyền Linh vót vát - làm ở nhà tui cũng được mà.

- Chẳng lẽ tui phải sang nhà ông suốt đêm nay sao? - Nhất Anh cắt lời bạn - Ông gọi điện xin phép bác gái đi...

Chín

Ngày thứ ba. Từ 0 giờ đến 3 giờ sáng.

Hắn là nhà chính trị lừng danh Ôttô Vôn Bixmac sẽ cực kỳ cảm động khi biết rằng hơn một thế kỷ sau khi về với Chúa, lý lịch của mình đã được lôi ra để nghiên cứu với đủ mọi khía cạnh tại một nước châu Á xa xôi và kỳ lạ hơn, bởi hai đứa nhỏ đáng tuổi cháu chắt! Còn Nhất Anh và Huyền Linh thì chẳng tiếc lời “nguyên rủa” những thủ đoạn chính trị của cố thủ tướng nước Phổ... Đã hơn bảy giờ đồng hồ sục sạo trong hồ sơ về Bixmac tải từ mạng xuống, cả hai cô cậu chỉ thấy những điều đáng chê bai hơn là ca tụng. Nếu như có thể “hình ảnh hóa” cuộc lục tìm tra cứu của hai đứa bằng một sự so sánh thì có thể nói rằng cả đàn bò giày xéo lên lý lịch của Bixmac cũng không để lại nhiều dấu vết như những nét bút đỏ gạch dưới, khoanh tròn, chĩa mũi tên náo loạn của Nhất Anh trên các trang tài liệu tải từ mạng xuống... Nhưng nói cho công bằng, hai cô cậu giận Bixmac thì ít mà “điên” vì bản mật mã gắn với ông ta thì nhiều, bởi vì dù đã “cày” tan nát những năm tháng trong cuộc đời nhà chính trị nổi tiếng gian hùng thời cận đại, Nhất Anh và Huyền Linh vẫn chẳng thu được gì nhiều hơn để làm rõ các cụm từ *Batoong, Thập Tự, Ánh sao chung*... Huyền Linh mệt mỏi lấy tay che miệng ngáp:

- Tui chờ Nhất Anh trở tài hơi lâu đó.

Nhất Anh quắc mắt:

- Cười người chó vội cười lâu...

Huyền Linh hiểu ngay là mình pha trò không đúng lúc, vội dàn hòa:

- Mình cùng phe mà...

- Ông đừng quên là tình báo của đồng minh phải mất 9 năm để giải mã - Nhất Anh hậm hực.

Huyền Linh giơ hai tay lên trời phân bua:

- Thì chính Nhất Anh bảo là sẽ giải được kia mà. Ai đã bảo với tui rằng ta chỉ làm lại giai đoạn cuối của họ vậy?

- Tui bảo, nhưng tui không nói là giải được ngay. Có lẽ ta chưa đủ dữ kiện.

- Chưa đủ à? - Huyền Linh mở tròn mắt đầy kinh hoàng - Đã tải xuống hơn 123 trang tư liệu từ đủ các nguồn kim cổ Đông Tây, còn phải xử lý sang tiếng Việt nữa... tui thấy đã đủ để viết một chuyên đề về cái ngài Bixmac này rồi đấy.

- Tiếc là vẫn không đủ! - Nhất Anh đưa cho bạn một tờ giấy lớn có hai cột. Cột thứ nhất là những chuỗi số và cột thứ hai là sự kiện đi kèm - Ông xem đi! Batoong và Thập Tự chắc chắn nằm trong chuỗi số này, nhưng ta vẫn chưa hiểu nghĩa của hai từ đó gắn với sự kiện nào trong đây...

- Khiếp! - Huyền Linh liếc qua tờ giấy rồi lật đặt trả lại cho Nhất Anh - Buồn ngủ quá rồi...

- Ngủ đờ trên salon đi! - Nhất Anh vừa bực mình vừa buồn cười.

Gã cận thị liền bật ra ngay trên chiếc salon dài, nhắm nghiền mắt. Ít phút sau, Nhất Anh đã nghe tiếng "kéo gỗ". Một hồi, Nhất Anh đứng dậy vào phòng tắm gục đầu vào bồn rửa mặt. Nước mát làm cô nàng dễ chịu được phần nào nhưng hai mắt vẫn cứ díp lại. "Oái thật! - Nhất Anh thầm nghĩ - Mình chưa bao giờ phải một mình giải bài tập mật mã. Vậy mà lần đầu độc lập tác chiến lại vớ phải khúc xương khó gặm này. Hay bỏ cuộc? Không được! Ban đầu chính mình muốn thách đố người lớn, giờ họ chấp thuận, chẳng lẽ lại làm cho tất cả lỗ làng sao? Rõ ràng bác Hai không có ý để mình bí lối. Khi gửi cho mình chìa khóa và biên nhận ủy quyền mở két, nghĩa là bác tin rằng mình sẽ giải được. Dù chưa biết mật mã của két sắt nhưng ngày mai, Ngân hàng mở cửa là mình sẽ biết ngay. Vấn đề là ngay lúc này phải tìm ra chuỗi số thích hợp từ bản mật mã. *Batoong, Thập tự...* là những gì nhỉ?".

Nhất Anh ra lấy khăn lau tóc rồi ngồi lại trước máy vi tính, chỗ của Huyền Linh khi nãy, thờ ơ nhẩn chuột vào những trang web đã tra cứu. Chà, mãi lo tra cứu những tư liệu chữ viết, không mấy để ý hình ảnh đi kèm. Nhiều hình đẹp ghê! Đây là tranh vẽ Bixmac trong lễ tiếp nhận đầu hàng của Lui Bônápac, này là ảnh ký kết đình chiến Pháp - Phổ tại Véc-xây... Ô! Cái gì đây? Một phần Bixmac với tấm mộ bia bằng đá hoa cương và biển đồng vàng ghi "Ôttô Vôn Bixmac 1815-1898"... Cây thánh giá gắn trên mộ... Thánh giá - Thập Tự... Đúng rồi, *Thập tự* ám chỉ năm Bixmac mất - 1898. Vậy còn *Batoong*? Nào nào, xem lại các tranh khác, bức nào cũng thấy Bixmac cầm gậy. Không, không phải gậy để chống như bác Hai mình. *Batoong* ở đây phải là điều gì đó trọng đại hơn, chẳng hạn biểu tượng quyền lợi tập trung về tay Thủ tướng như trong lý

lịch đã ghi: “Bixmac có toàn quyền và chỉ chịu trách nhiệm trước hoàng đế”. *Batoong* - gậy - cũng như vương trượng. Đúng rồi! Batoong chắc là ám chỉ năm Bixmac được phong Thủ tướng! Không kìm được, Nhất Anh gào lên một tiếng “U-ra!” khiến gã cận thị đang ngủ say phải nhảy nhồm, suýt té khỏi “salon giường”, cầu nhàu:

- Gì mà như cháy nhà vậy?

- Euréka! - Nhất Anh bật dậy đưa hai cánh tay thành chữ V, nhìn bạn đầy kiêu hãnh.

- Tìm thấy gì? - Huyền Linh vẫn ngái ngủ.

Nhất Anh vỗ lên vai bạn một cái mạnh đến nỗi gã cận thị chúi nhủi.

- Dậy mau đi tên lười biếng! Bốn cô nương tìm ra đáp số rồi!

Huyền Linh vừa sửa lại kính, vừa hỏi bằng giọng hồ nghi:

- Chắc không?

- Sao không chắc? - Nhất Anh vênh mặt - *Thập Tự* là năm Bixmac mất và *Batoong* là năm Bixmac làm Thủ tướng.

- Vậy ư? - Huyền Linh lúc lắc đầu rồi như chợt nhớ ra điều gì, vội lên tiếng để tốp^[4] cơn lạc quan của bạn lại - Coi chừng! Bixmac có những hai chức danh thủ tướng đấy!

Nhất Anh im bật, lật lại lý lịch của Bixmac. Không sai! Gã cận thị này lợi hại thật! Bixmac có hai chức danh thủ tướng, một là Thủ tướng vương quốc Phổ và một là Thủ tướng của Liên bang Bắc Đức. Mỗi chức danh lại có năm thụ phong khác nhau. Vậy năm nào là *Batoong*? Nhất Anh cần môi suy nghĩ. Huyền Linh đọc bản lý lịch hồi lâu rồi kết luận dù chưa mấy chắc chắn:

- Năm ông ta nhậm chức Thủ tướng Liên bang Bắc Đức – 1867.

- Sao ông nghĩ vậy? - Nhất Anh hồ nghi.

- Tại cái câu “*Công danh đến tận cùng*” trong bài thơ khóa mã đó thôi!

- “*Công danh đến tận cùng*”?

- Chứ sao? Vương quốc Phổ chỉ là một phần của Liên bang Bắc Đức về mặt lãnh thổ nhưng lại nắm thực quyền. Coi nè, Bixmac đã buộc quốc hội Liên bang phải thông qua điều khoản “Thủ tướng Liên bang nắm toàn quyền và chỉ chịu trách nhiệm trước Tổng thống Liên bang”. Tổng thống Liên bang lại chính là hoàng đế Phổ. Như vậy từ năm 1867 thành lập Liên bang Bắc Đức thì Bixmac đã lên đến tột đỉnh quyền uy rồi còn gì?

Nhất Anh gật gù:

- Thảo nào “ông” là học sinh giỏi môn Lịch sử. *Batoong* là năm 1867. Ủa, mà sao nãy giờ “ông” không phát hiện ra điều này?

Huyền Linh biết bị bạn xỏ là “thông minh đột xuất” nhưng không hề tự ái mà còn cười cười, nói như tự giễu cợt chính mình:

- Tui có nói mình là người phát hiện ra vấn đề hồi nào đâu? Nhất Anh phát hiện ra đấy chứ. Còn việc tại sao tui điều chỉnh được chính xác thì nhờ... chớp mắt được chút xíu đó thôi!

- Thế còn “*Vinheim phút lâm chung*”? - Nhất Anh khai thác tiếp. Huyền Linh đáp như cái máy:

- *Vinheim* mà gắn với Bixmac thì chỉ có một, đó là hoàng đế Phridrich Vinheim IV, sinh 1795, mất 1861, cũng là người phong Thủ tướng cho Bixmac và đặt nền móng cho việc “Hoàng đế Phổ là Tổng thống Liên bang Bắc Đức”. Vinheim lúc lâm chung có thể là năm 1861...

- Chà chà, coi nào: 1867... 1898... 1861... Có hơi nhiều quá với mật mã của một kết sắt không nhĩ? - Nhất Anh vừa viết những con số lên tờ giấy trắng vừa hỏi lại bạn.

- Cái đó tui không biết – Huyền Linh thú nhận - Cả đời tui chưa thấy mặt mũi kết sắt ra sao trừ khi xem... phim trinh thám.

Nhất Anh xem lại bài thơ mật mã, reo lên:

- Mình còn ba câu chưa dùng đến nè: *Tìm cho mình một ánh sao chung - Kẻ đường vận mệnh thẳng muôn trùng và Chuỗi dài suy nghĩ xuyên thời đại...*

- “*Chuỗi dài suy nghĩ xuyên thời đại*” có lẽ nhắc chúng ta phải liên kết với sự kiện “*Vinheim phút lâm chung*” vì mãi đến năm 1867, Liên bang Bắc Đức mới được thành lập trong khi Phridrich Vinheim IV đã chết 6 năm trước rồi. Câu này chỉ để khẳng định *Batoong* ứng với năm 1867 - Huyền Linh phân tích.

- Còn hai câu kia? - Nhất Anh tiếp.

- Theo tui, đáng chú ý là mấy cụm từ *ánh sao chung, đường vận mệnh...* Nó có nghĩa là gì nhĩ?

Huyền Linh cau mày, nhăn trán. Nhất Anh lăm lăm gì đó rồi cả hai đưa cùng reo lên: “Giữa 1867 và 1898 thì là...”.

Huyền Linh lật đặt bấm máy tính:

- Xem nào, $1867 + 1898 : 2 = 1882.5$! Ủa, không ra số nguyên?

- Mặc kệ nó - Nhất Anh nóng ruột - Ngày mai, dựa trên chuỗi số của mật mã kết sắt, mình sẽ quyết định sau. Cứ ghi nhận con số 1882.5 đã. Còn câu *Kẻ đường vận mệnh...*

- *Kẻ đường vận mệnh...* Ái chà chà...

- Vận mệnh sao? - Nhất Anh sốt ruột hỏi.

- Tui chịu thôi! - Huyền Linh thở dài.

- Vận mệnh của một người được đánh giá qua cái gì nhỉ? - Nhất Anh hỏi băng quơ.

Huyền Linh lắc lư cái đầu. “Nhà bác học” trong gã cận thị lại có đất lên lớp. Huyền Linh sửa gọng kính, bắt đầu thao thao:

- Ở phương Đông thì người ta dựa vào bát tự hà lạc: ngày, tháng, năm và giờ sinh theo âm lịch. Còn phương Tây thì dựa vào ngày, tháng, năm sinh theo dương lịch. Tương tự nhau nhưng ở phương Tây người ta chỉ có thể kết luận về vận mệnh một con người qua quá trình...

- Tính đến năm 1882 thì chắc chẳng còn ai nghi ngờ về vận mệnh của Bixmac nữa phải không nào? Ông ta đã trở thành chính trị gia quyền lực ở Tây Âu, chính xác hơn là ở lục địa Âu châu, chi phối Nga và Pháp, uy hiếp đế quốc Ottoman... - Nhất Anh nêu giả thuyết.

- Ý của Nhất Anh là... - Huyền Linh dè dặt.

- Là chuỗi số gồm năm sinh Bixmac và con số 1882.5, tức 1815 và 1882.5... - Nhất Anh cũng dè dặt chẳng kém.

- Và cả con số 1861 - năm mất của hoàng đế Phridrich Vinhem IV? - Huyền Linh phân vân.

- Tất nhiên! - Nhất Anh viết ba con số 1815-1882.5-1861 lên một tờ giấy khác rồi ghi dòng chữ: *đường vận mệnh 1815-1882.5* đồng thời gạch dưới ba lần.

- Có khi nào mật mã là tổng ba con số này hoặc là trung bình cộng của chúng không? - Huyền Linh thử phản biện.

Nhất Anh lắc đầu:

- Không thể, vì như vậy chúng ta vẫn chỉ có một số hạng gồm 4 hoặc 5 chữ số mật mã mà thôi, không phải là quá đơn giản sao?

- Nhưng liệu có kết sắt nào chứa mật mã 13 chữ số không? - Gã cận thị tiếp tục bắt bẻ.

Nhất Anh nhún vai, nói gọn lỏn:

- Ngày mai sẽ biết. Thôi ngủ đi!

Huyền Linh lại nằm xuống salon, tháo kính để trên bàn rồi nhắm nghiền mắt lại. Nhất Anh lui cui thu xếp mớ giấy tờ hỗn độn rồi lên lầu. Chợt Huyền Linh lên tiếng:

- Nhất Anh ơi!

- Gì nữa đây? - Nhất Anh hỏi và... ngáp.

- Tự nhiên tui không muốn ngủ nữa...

- Tui cũng vậy nhưng phải cố nhắm mắt để lấy lại sức thôi!

Huyền Linh lại ngồi dậy, gượng gạo cười:

- Biết vậy, nhưng tui lo là...

- Ông sợ trong két sắt có... bom thư hả?

Huyền Linh nhăn mặt:

- Đừng đùa, tui sợ bí mật trong két sắt đó.

Nhất Anh thở dài:

- Thiệt tình, tui cũng sợ, nhưng dù điều đó là gì thì cũng là sự thật mà bọn mình muốn tìm.

Huyền Linh cười buồn:

- Nhất Anh biết chuyện của bác trai với mẹ tui chứ?

- Biết! - Nhất Anh xác nhận - Từ tối qua cơ!

- Phải chi tui có thể sẵn sàng để nghe chuyện quá khứ như Nhất Anh - Huyền Linh rầu rĩ.

- Tóm lại ông muốn tui chia sẻ nỗi lo lúc này của ông phải không?

- Ừ!- Huyền Linh thú nhận - Thức với tui cho vui đi!

Nhất Anh lườm bạn:

- Mệt chứ vui khi gì? Nhưng... thôi cũng được. Lấy bàn cờ vậy ra đi. Tui xuống bếp pha cà phê sữa, luôn tiện nấu mấy gói mì. Bụng không có gì mà thức khuya, xót ruột lắm!

- Cảm ơn! Nhất Anh nghĩa hiệp thật đó!

- Thôi đừng có nịnh. Vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo đi. Còn phải hầu cò với bốn cô nương đấy! - Nhất Anh rảo bước xuống bếp...

Ngày thứ ba. Từ sáng đến trưa.

Các nhân viên của Sài Gòn Thương tín Ngân hàng – Chi nhánh Phú Nhuận hết hồn khi vừa mở cửa thì đã thấy Nhất Anh và Huyền Linh bước vào với biên nhận thuê kết sắt. Cô nhân viên phụ trách dịch vụ kinh ngạc hỏi:

- Mới thuê kết sắt ngày hôm qua thôi mà?

- Dạ đúng, thuê hôm qua hôm nay đến mở, được không ạ? - Nhất Anh tỉnh khô:

- Được, được chứ! Vui lòng cho kiểm tra giấy tờ tùy thân! - Cô nhân viên dịch vụ niềm nở.

Nhất Anh đưa ra tấm thẻ học sinh.

- Không có Chứng minh nhân dân sao?

Huyền Linh sốt ruột xen vào:

- Chẳng lẽ có thứ đó thì mới được mở kết?

Cô nhân viên ngân hàng vội phân bua:

- Không, không... nhưng đây là thủ tục.

- Lúc bác em thuê kết, các chị đâu có phổ biến thủ tục này? - Nhất Anh vặn lại - Nếu không bác em đã chẳng ủy quyền cho em mở kết.

Cô nhân viên ngân hàng đuối lý nhưng cũng cố gắng “làm oai” lấy lệ:

- Ờ thì... lần này linh động giải quyết đó nghe chưa? Theo tôi!

Huyền Linh nghĩ thầm: “Làm gì còn lần sau?”. Cả hai rảo bước theo cô nhân viên ngân hàng vào phòng trong, nơi có hàng chục kết sắt im ỉm khóa kín. Đường như lâu rồi chẳng có ai đến để sờ vào chúng nên cái nào cũng phủ bụi. Cô nhân viên trở vào một kết sắt, nói xằng:

- Nó đó. Mở đi!

Dứt lời, cô ta quày quả bỏ đi. Nhất Anh xem dây số nơi ổ khóa kết sắt, chợt kêu lên:

- Hả? Thế này là thế nào?

- Trục trục gì à? - Huyền Linh âu lo, hỏi.

Nhất Anh ngẩng lên. Huyền Linh thấy trên trán bạn những giọt mồ hôi lấm tấm.

- Có 8 chữ số thôi! - Nhất Anh bàng hoàng – Mà tui mình có đến 13 chữ số lận...

Huyền Linh cau mày, rụt rè đề nghị:

- Mình cứ thử một chuỗi 8 số lần lượt xem...

Vô ích, chìa khóa kết sắt vẫn không tra vào được dù đã đảo tới đảo lui thứ tự của từng cặp số. Mười phút trôi qua, cả hai cô cậu đều đầm đìa mồ hôi. Nhất Anh cực kỳ căng thẳng:

- Sao lại thế này?

Huyền Linh thất vọng nhưng cố an ủi bạn:

- Nhiều khi mình nôn nóng quá nên có khi đã hiểu sai ý nghĩa của bài thơ khóa mã.

- Tui chẳng tìm được ý nghĩa nào hơn cả!

Nhất Anh gất. Huyền Linh lẳng lặng lấy tờ giấy ghi ba con số 1815-1882.5-1861 ra và căng óc suy nghĩ. Lúc này Nhất Anh không lấy con số 1882.5 mà lấy là 1882. Có lý, vì tột đỉnh công danh của Bixmac đã đạt từ năm 1867 rồi, nhưng mà... Huyền Linh gọi giật giọng:

- Nhất Anh nè. Lại đây!

Nhất Anh miễn cưỡng rời kết sắt đến bên bạn. Huyền Linh viết 3 số hạng 4 chữ số nọ lên rồi vạch một đường xuyên qua:

- Cả ba con số này đều bắt đầu từ số 18. Lấy số 18 làm đại niên chung, tức là từ đầu đến cuối thế kỷ 19, giai đoạn sống của Bixmac, ta sẽ có...

- Hiểu rồi! - Nhất Anh reo lên - 18158261, đúng 8 chữ số!

Cả hai lập tức quay lại kết sắt và gài số nhưng niềm vui chợt tắt khi chìa khóa vẫn không thể chui vào ổ. Huyền Linh xịu mặt:

- Xin lỗi, chắc tui lại đi trật đường rầy!

Nhất Anh lắc đầu rầu rĩ. Cô nàng nhìn dán mắt vào chuỗi số mà mình tin là hợp lý nhất trên cánh cửa kết sắt rồi chợt giật mình, quay lại:

- Ông đọc lại bài thơ khóa mã thật chậm tui nghe xem.

Huyền Linh miễn cưỡng cất giọng vệt đục:

*"Bixmac công danh đến tột cùng
Chọn cho mình một ánh sao chung
Nằm giữa Batoong và Thập tự
Kẻ đường Vận mệnh thẳng muôn trùng
Chuỗi dài suy nghĩ xuyên thời đại
Cùng với Vinhem phút lâm chung".*

Nhất Anh lẩm bẩm: *"Tìm ánh sao chung rồi mới kẻ đường vận mệnh và nối với Vinhem phút lâm chung. Có thể là... là..."*.

Nhanh như máy, Nhất Anh đảo chuỗi số đang gắn trên cánh cửa sắt từ 18158261 thành 18821561 và ấn nút. Tiếng "cạch" khô khan khi chìa khóa kết sắt lọt vào ổ mà Nhất Anh và Huyền Linh lại thấy êm đềm như một nốt nhạc rơi xuống từ cung đàn nào đó xa xăm. Thật cứ như mơ! Huyền Linh lắp bắp:

- Được... được rồi... Mở được rồi...

Khỏi nói cũng biết Nhất Anh sung sướng đến độ nào. Cô nàng hào hứng:

- Tụi mình đã đốt hết 9 năm của cơ quan tình báo Đồng minh.

Xoay chìa khóa đủ hai vòng, cánh cửa kết sắt bật mở. Hai cặp mắt soi vào. Ngăn trên cửa kết sắt là một chiếc phong bì. Nhất Anh im lặng xé phong bì, rút ra một tờ giấy gấp tư. Cô nàng hồi hộp mở ra. Nét chữ quen thuộc của cô Ngọc hiện lên run run như giọng nói của cô trong băng ghi âm bài tập khi nói lời tạm biệt: *"Hãy đến nhà cô! Cô chờ hai con để nói hết mọi điều. Cô Ngọc"*.

- Phức tạp quá! - Nhất Anh không kèm được một tiếng hét. May là căn phòng đóng cửa kín.

- Nghĩa là sao? - Huyền Linh ngơ ngác.

- Còn sao nữa? Tụi với ông đều trúng kế "không thành" của bác Hai, cậu Minh, cô Ngọc. Hừ! Ngay tối hôm kia, cậu Minh, bác Hai tui và cô Ngọc đã gặp nhau.

- Cái đó tụi mình cũng đã giả định...

- Nhưng chưa khẳng định - Nhất Anh cắt lời bạn - Tụi mình đều tính sẽ gặp cô Ngọc để hỏi chuyện liên quan đến bác Hai, đúng không?

- Ừ, nhưng sáng qua tui đã ghé nhà cô Ngọc.

- Và đương nhiên là không gặp, cái đó tui biết rồi. Cô ấy còn gửi chìa khóa cho hàng xóm, làm bộ đi đâu xa vài tháng nữa. Nhưng thực tế là cô Ngọc đã quay về nhà ngay trong ngày. Lá thư

này nằm trong két sắt mà bác Hai tui chỉ mới thuê ngày hôm qua, nghĩa là đã có sự chuẩn bị từ tối hôm kia để làm khó tui mình một vốn...

- Sao cô Ngọc lại quay về nhà nhỉ? - Huyền Linh vẫn chưa thông.

- Bởi vì đó sẽ là nơi tui mình chẳng bao giờ đến tìm nữa một khi đã định ninh rằng cô ấy không có ở đó. Chỗ ẩn nấp an toàn nhất chính là chỗ lộ liễu nhất. Ông chưa đọc “Lá thư bị đánh cắp” của Edgar Poe hả?

- Chưa, truyện ấy ra sao?

Nhất Anh quắc mắt:

- Giờ không phải lúc để học nghề điều tra qua những tác phẩm kinh điển. Chúng ta bị lừa rồi. Mau đến nhà cô Ngọc.

... Đừng nhăn nhó khó coi như vậy, ngồi xuống uống nước đã! Cô ngồi đây nghĩa là sẵn sàng kể với các con hết mọi điều cơ mà. Cô biết hai ngày vừa qua các con mệt mỏi nhiều. Vì cô mà ra cả. Thôi, nghỉ một chút cho thoải mái rồi cô sẽ cho hai con biết tất cả, với điều kiện là không đưa nào được ngắt lời cô đấy nhé!

... Hồi còn chiến tranh, cô và bác Hai của Nhất Anh hoạt động bí mật chung một nhóm. Bác Hai của Nhất Anh lúc bấy giờ là trưởng nhóm mang bí số TH1, còn cô phụ trách liên lạc, bí số TH3. Để thuận lợi cho công tác và đảm bảo bí mật, tổ chức đã sắp xếp cho cô làm người quản gia giúp việc cho anh Toàn - tên của bác Hai Nhất Anh hồi đó. Cô tổ chức một vài dây hui để tiện cho việc đi lại của mình vào ra cư xá sĩ quan Lê Văn Duyệt. Nhà anh Toàn ở trong ấy...

Chiều ngày 10-7- 1971, cô nhận được từ “hộp thư sống” một chỉ thị của cấp trên. Bao giờ cô cũng là người tiếp nhận và truyền đạt lại cho anh Toàn, bởi vì với tư cách một sĩ quan biệt động quân, anh ấy không tiện xuất hiện để tiếp nhận chỉ thị trực tiếp. Nhưng bản chỉ thị chiều đó không phải là chỉ thị cho anh Toàn mà là chỉ thị dành cho cô. A8 - người chỉ huy trực tiếp của nhóm ở ngoài vùng giải phóng lệnh cho cô lập tức xử tử TH1 vì tội phản bội rồi thoát ra ngoài ấy ngay. Lúc ấy, cô rất đỗi bàng hoàng, bởi vì cô không tin anh Toàn phản bội nhưng hoạt động bí mật trong lòng địch, cô phải tuyệt đối tuân thủ mệnh lệnh cấp trên và đè nén tình cảm của mình, bởi vì mọi việc đều có thể xảy ra. Hồi ấy, anh Toàn sống phóng túng lắm khiến cô nghĩ rằng anh ấy đã sa ngã rồi phản bội. Cô đã bí mật tháo ốc tay lái và cắt ống dẫn dầu thắng của chiếc xe *Jeep* anh ấy vẫn dùng để di chuyển...

- Trời! Chính là cô sao? - Nhất Anh thốt lên.

Cô Ngọc khó nhọc gạt đầu. Khuôn mặt cô đầm nước mắt, nói trong tiếng nấc tức tưởi:

- Phải, là cô... Đó là nguyên nhân tai nạn xảy đến cho anh Toàn sáng 11-7-1971 trước cổng cư xá Lê Văn Duyệt...

- Cô đã định giết bác Hai con? - Mắt Nhất Anh long lên giận dữ.

- Kìa, Nhất Anh! - Huyền Linh vội nín chặt tay bạn - Hãy để cô Ngọc nói hết đã.

- “Ông” không cần phải lo, tui rất bình tĩnh - Nhất Anh đáp - Tui hiểu là do chỉ thị nọ nhưng muốn biết sau đó là gì...

Cô Ngọc nghen ngào:

- Ngay sau tai nạn ấy, cô đã nhanh chóng thoát ra vùng giải phóng nhưng không ai tin cô nữa cả. A8 - người ra lệnh - lại hy sinh ngay tối hôm trước sau một trận B 52 rải thảm. Chỉ thị mật thì cô đã đốt. Cô không dám khai việc ám sát anh Toàn với ai. Hộp thư bị xóa sổ. Người giao liên bị bắt trên đường chuyển tin. Người ta nghi cô phản bội và được địch bố trí để thoát thân. Cả nhóm bị phá. Anh Toàn thoát chết nhưng đi tù. Địch khép anh ấy vào tội “che giấu cộng sản” - tức là che giấu cô. Cũng nhờ bản án đó và việc anh Tám Tâm thoát thân được ra khu mà cấp trên tạm tin vào sự vô tội của cô nhưng cô cũng không thể ở trong đội ngũ được nữa. Cô quay về Sài gòn ghi danh vào đại học Văn Khoa, học đến ngày giải phóng... Điều ân hận duy nhất của cô là đã gây ra tai nạn cho anh Toàn. Khi gặp lại nhau hai hôm trước, cô mới biết anh ấy là bác của Nhất Anh. Cô cực kỳ bối rối, chỉ có cách xin nghỉ dạy bởi cô sợ có một lúc nào lại phải đối diện với anh ấy. Dù việc ngày xưa, anh ấy âm thầm giấu kín chẳng nói với ai nhưng cô tin anh ấy biết nguyên nhân tai nạn của mình...

- Bản chỉ thị đó phải chăng là giả? - Giọng Nhất Anh run rẩy.

- Lúc ấy, cô chỉ linh cảm có một âm mưu nào đó nhưng âm mưu ấy như thế nào, từ đâu... thì cô không biết... - Cô Ngọc vẫn rung rức.

- Còn bây giờ, cô có biết tại sao không ạ? - Huyền Linh hỏi mà hàm răng nghiến lại - Kẻ nào đã bày ra âm mưu độc ác này để bác Kiên tạt nguyên, còn cô phải gánh chịu oan ức?

- Việc này thì... - Cô Ngọc ấp úng.

- Tôi nói chuyện đó có lẽ tốt hơn! - Một giọng đàn ông trầm trầm vang lên. Nhất Anh và Huyền Linh giật mình, ngoái đầu nhìn lại. Ông Minh đang đứng nơi ngưỡng cửa, môi hé một nét khổ đau đến khủng khiếp hết như nụ cười trên mặt... xác ướp trong những đoạn phim kinh dị.

- Cậu! - Huyền Linh thẳng thốt kêu lên.

Ngày 8 tháng 7 năm 1971. Lúc 9 giờ sáng.

- Tôi, trung úy Hồ Văn Minh, sĩ quan ban A4 trình diện theo lệnh trung tá!

Trung tá Phấn, trưởng ban A4 thuộc Phủ Đặc ủy Trung ương Tình báo ngẩng lên nhìn người sĩ quan vừa bước vào rồi phẩy tay thay cho cái chào theo điều lệnh:

- Trung úy ngồi xuống!

- Cảm ơn trung tá! - Trung úy Minh đặt tập hồ sơ xuống mép bàn, ngồi xuống ghế đối diện.

- Tôi mời trung úy đến để nghe trình bày về kế hoạch xâm nhập “Ngọc Hân 6” - Trung tá Phấn đi thẳng vào vấn đề.

- Tôi sẵn sàng, thưa trung tá!

- Còn tôi thì lại chưa! - Trung tá Phấn cười nhạt - Tôi chẳng thể yên tâm đặt bút phê chuẩn một kế hoạch xâm nhập vào hàng ngũ Việt cộng chỉ dựa vào một tờ đề nghị này.

Trung tá Phấn rút trong ngăn kéo ra một tờ giấy đánh máy:

- Đây là tờ trình ngày 29 - 6 của trung úy đề nghị thực hiện kế hoạch xâm nhập mang tên “Ngọc Hân 6” với đối tượng tên là Lê Thị Hồng sẽ được cài vào vùng Việt cộng quản lý. Thời gian thực hiện từ một đến ba tuần và thông tin tình báo sẽ được khai thác sau khi kế hoạch kết thúc 3 tháng. Tôi tóm tắt thế đầy đủ chứ?

- Vâng, thưa trung tá, xin trung tá bổ khuyết.

- Tôi không thể bổ khuyết gì cả - Trung tá Phấn lạnh lùng - Bởi vì chẳng có gì bổ khuyết. Không phải vì kế hoạch hoàn hảo mà vì là tờ trình này chẳng chứa đựng một thông tin gì ngoài một đề nghị không có căn cứ thực hiện. Lê Thị Hồng là ai? Bằng cách nào cài cắm được? Lấy gì đảm bảo sự trung thành của cô ta? Có quá nhiều điều cần thiết bị bỏ quên, không phải vấn đề thủ tục hình thức mà là nội dung kia!

- Thưa trung tá, phải bảo mật...

- Tốt thôi! - Trung tá Phấn nhếch mép - Vậy trung úy cũng đừng viết tờ trình này làm gì. Chỉ mình trung úy biết sẽ bảo đảm bí mật tuyệt đối!

- Xin lỗi, tôi không hiểu ý nghĩa câu nói của trung tá! - Trung úy Minh phản ứng.

Trung tá Phấn đứng dậy, nhìn thuộc cấp bằng con mắt xoi mói:

- Ý tôi là cần phải có lòng tin với nhau. Tại sao tôi chưa nhận được hồ sơ thẩm tra về Lê Thị Hồng nào đó theo thủ tục bắt buộc với mỗi điệp viên? Tại sao trung úy không dùng nhân viên của Ban để thực hiện việc chuẩn bị kế hoạch mà lại dùng cảnh sát của Biệt đội Tài Nguyên? Hôm qua bên Tổng Nha Cảnh sát đã có công văn yêu cầu rút nhóm cảnh sát đó về cho nhiệm vụ chính của họ. Trung úy giải thích thử xem?

- Trình trung tá! Từ đầu tháng 6, chuẩn úy Cảnh bên Biệt đội Tài Nguyên của Tổng Nha Cảnh sát điều tra về một đường dây mua bán phế liệu chiến tranh ở vùng chiến thuật 3...

- Đó là việc của họ! - Trung tá Phấn châm thuốc hút - Rồi sao?

- Chuẩn úy Cảnh phát hiện ra tên Đỗ Văn Phường - tài xế xe tải trong đội xe vận chuyển phế liệu có quan hệ với Việt cộng. Nhiều khả năng chuyện buôn lậu phế liệu chỉ là cái vỏ để che giấu hoạt động này.

- Coi chừng đấy! - Trung tá Phấn cười khẩy - Nhiều khi việc liên lạc, chuyển thư từ cho Việt cộng chỉ là cái vỏ che cho hoạt động buôn lậu.

- Có thể - Trung úy Minh cố nén giận để trình bày tiếp - Tên Đỗ Văn Phường trước và sau mỗi chuyến xe đi về đều ghé lại quán giải khát Linh Lan góc đường Hồng Bàng và Châu Văn Tiếp thuộc xã Bình Hòa, tỉnh Gia Định.

- Ở chợ Bà Chiểu hả? - Trung tá Phấn gật gù - Dân buôn bán vẫn hay chuyển nhờ tiền, hàng cho dân xe tải. Cũng bình thường thôi.

- Vâng ạ! - Trung úy Minh cố nhấn mạnh - Mà cũng có thể quán cà phê đó là...

- Là một "hộp thư sống" - Trung tá Phấn bổ sung - Tiếp tục đi!

- Lấy cớ "bắt buôn lậu", tôi và chuẩn úy Cảnh cùng hai cảnh sát của Biệt đội Tài Nguyên đã bí mật bắt giữ chủ quán Linh Lan để khai thác. Chủ quán Linh Lan khai rằng ông ta chỉ chuyển nhờ quà và tiền của tên Phường cho một phụ nữ tên là Lê Thị Hồng - chủ hội - hiện là quản gia cho một sĩ quan biệt động quân trong cư xá Lê Văn Duyệt. Ngược lại, cô Hồng cũng gửi hàng, thư từ cho tên Phường qua ông ta...

Trung tá Phấn rời khỏi bàn, bước đến phía cửa sổ phòng làm việc đứng hồi lâu rồi quay lại nhìn thuộc cấp:

- Tôi chấp thuận việc trung úy sử dụng chuẩn úy Cảnh và hai cảnh sát biệt đội Tài Nguyên. Nếu có bị động thì cũng không làm cho cô Hồng nợ quá đề phòng. Tiếp tục!

- Sau khi khống chế chủ quán Linh Lan, chúng tôi chia kíp trực bí mật tại đó 24/24 và kiểm tra quá trình thư tín giữa Hồng và Phường. Đúng là có những thông tin viết bằng mực bí mật được giao chuyển giữa họ với nhau.

- Mật mã hay bạch văn?

- Thông tin từ cô Hồng hoàn toàn bằng mật mã, còn từ phía Phường có khi mật mã, có khi bằng bạch văn.

- Giải mã được chứ?

- Dạ được - Trung úy Minh không giấu sự tự hào - Cũng nhờ sự cộng tác của Mươi Huy.

- Mươi Huy? - Trung tá Phấn hỏi bằng vẻ khinh miệt - thẳng hồi chánh đó mà cũng được trung úy xài đến sao?

- Trung tá không thích Mươi Huy? - Trung úy Minh hỏi với vẻ hài hước.

- Tôi không thích những tên phản bội nói chung - Trung tá Phấn nhấn mạnh - Gã nào cũng xoén xoét là về với chính nghĩa quốc gia để che giấu sự hèn nhát, ham hưởng thụ của bản thân.

- Còn những kẻ bỏ chúng ta để chạy ra với Việt cộng thì sao ạ?

- Tất nhiên là tôi căm thù họ, nhưng tôi cũng sợ nữa vì họ dám bỏ những lợi ích vật chất của mình để đón nhận bao nhiêu hiểm nguy... - Trung tá Phấn nhún vai tỏ vẻ khó hiểu - Thôi, trở lại chuyện các thông tin đọc được đi.

- Các thông tin giải mã cho thấy Việt cộng đã cài cắm được cơ sở để lấy tin tức mật từ bộ phận điều hành ở vùng chiến thuật 3. Báo cáo gửi ra vùng Việt cộng đều có hàng chữ "Thông tin từ TH1", còn chỉ thị gửi vào đều ký tên A8.

- Hả? A8? - Trung tá Phấn giật mình - Lê Ngọc Tường?

- Đúng! Đó cũng là điều mà Mươi Huy đã khai và hồ sơ ta xác nhận từ các điệp viên cài cắm ở vùng Đông Nam Bộ.

- Còn TH1? - Trung Tá Phấn chắc lưỡi - Có lẽ là cá lớn đấy!

- Chúng tôi đang dò tìm TH1 là ai. Khó là hầu như Lê Thị Hồng chỉ ra khỏi nhà để thu tiền hụi và đi chợ, còn lại không tiếp xúc với ai nên cuộc điều tra vẫn quanh quẩn ở những kẻ vô can.

- Có khi nào TH1 là viên sĩ quan biệt động quân nọ không?

- Rất có thể, nhưng ta không có căn cứ để chứng minh. Viên sĩ quan đó là trung úy Trần Trọng Toàn thuộc ban hành quân của liên đoàn 3 biệt động, đã có hai "Anh Dũng bội tinh" và một "Chiến Công bội tinh" được bên An ninh quân đội đánh giá là đặc biệt trung thành. Một chiến binh đúng nghĩa và còn là một con ma men...

- Trần Trọng Toàn quê Vĩnh Long?

Trung úy Minh giật mình:

- Sao trung tá biết?

Trung tá Phấn như không nghe thấy câu hỏi của thuộc cấp, tiếp tục nói một mình nhưng lại vừa đủ cho cả hai người cùng nghe:

- Xét về lý thì ở cương vị sĩ quan ban hành quân của lực lượng Tổng trừ bị, trung úy Toàn tất nắm được kế hoạch hành quân của sư đoàn 5 và 25 vì liên đoàn 3 Biệt động có trách nhiệm phối hợp với hai đơn vị ấy.

- Lý lịch tư pháp của trung úy Toàn cũng có điểm khả nghi. Hồi năm 1967, khi học đệ nhất ở Vĩnh Long, trung úy Toàn bị nghi ngờ tham gia vụ đánh chất nổ bar Redstar gần cầu Lộ...

- Thế trung úy đã đọc hồ sơ điều tra vụ nổ ấy chưa? - Trung tá Phấn cười nhẹ.

Trung úy Minh lúng túng:

- Chưa, thưa trung tá!

Trung tá Phấn lạnh lùng:

- Vậy thì tìm đọc đi! Người ký kết luận điều tra vụ nổ ấy là tôi, nguyên Trưởng ty cảnh sát Vĩnh Long.

Trung úy Minh giật mình. Trong một thoáng, viên sĩ quan phản gián trẻ cảm thấy lạnh sau gáy vì một ý nghĩ: "Nếu vậy, trung tá Phấn hẳn là người thân của trung úy Toàn...". Như không nhận thấy sự hoang mang đó của thuộc cấp, trung tá Phấn quay lại bàn làm việc, ngồi xuống và nói rất ôn tồn:

- Hồi đó, Toàn là bạn học cùng lớp với con trai tôi. Nó vừa phải đi bán báo vừa phải đi học, mà lại học giỏi nhất thị xã, từng được phần thưởng của tỉnh trưởng nữa đấy. Chính nó dạy kèm để con tôi đậu tú tài toàn phần. Đám chỉ điểm của tôi cũng có nghi nó là Việt cộng. Tôi gạt phắt ngay. Vì sao trung úy có biết không?

- Vì sao ạ? - Trung úy Minh tò mò.

Trung tá Phấn bật cười:

- Việt cộng tối ngày phải lo hoạt động, thời gian đâu để mà học cho giỏi, lại còn phải bán báo phụ gia đình kiếm sống nữa chứ? Trung úy cứ nhìn bọn sinh viên tối ngày xuống đường biểu tình xem, có đứa nào học giỏi được không?

- Con người thay đổi theo thời gian, thưa trung tá! - Minh rụt rè góp ý.

Trung tá Phấn ngậm ngùi:

- Có lẽ thế thật. Chỉ tiếc là sự thay đổi mà tôi nhận thấy ở Toàn lại hoàn toàn khác với điều trung úy nghĩ. Toàn đã trở thành một kẻ bê tha, một tên khát máu. Tôi biết qua con trai mình thôi. Rồi doanh trại là nó vùi đầu vào mấy cái snackbar, chẳng còn nghĩ gì đến tương lai cả. Lẽ ra hai “Anh dũng bội tinh” và một “Chiến công bội tinh” của nó phải được trao cho mấy chai rượu thì đúng hơn. Hừ! Chính cái lực lượng Tổng trừ bị đã làm hư hỏng nó...

- Xin lỗi trung tá! - Minh dè dặt - Giờ đây, sau khi hầu chuyện ông, tôi bắt đầu hồ nghi việc trung úy Toàn là điệp viên của Việt cộng, dù nói về lý thì điều ấy khá thuyết phục.

- Đừng dễ dàng rút lui ý kiến của mình như thế! - Trung tá Phấn thẳng thắn - Dù là thượng cấp, tôi cũng không có quyền bắt trung úy có cùng suy nghĩ với mình. Vả lại, nghi vấn là nghề của chúng ta...

- Xin phép trung tá, cho tôi hỏi thẳng. Nếu trung tá có đầy đủ chứng cứ rằng trung úy Toàn là Việt cộng, trung tá sẽ xử trí thế nào?

Trung tá Phấn nhún vai:

- Tôi sẽ báo cho An ninh quân đội làm thay tôi việc khó xử đó. Nó thuộc quyền của họ mà...

- Tóm lại, trung tá không tin Toàn chính là TH1?

- Không bao giờ! - Trung tá Phấn đáp bằng giọng chắc nịch.

- Vậy ta sẽ kết luận ra sao nếu sự thật là Lê Thị Hồng không có liên hệ với ai khác ngoài mấy bà bán thịt, rau, củ quả ngoài chợ Bà Chiểu và các hội viên vô hại nọ mà vẫn có được thông tin mật để chuyển cho Việt cộng đều đều?

Trung tá Phấn lắc đầu:

- Chính lối sống bê tha của thằng Toàn sẽ giải thích điều ấy để cứu nó trước tòa án quân nhân. Nó luôn mang tài liệu về nhà trong tình trạng say khướt lúc 2, 3 giờ sáng. Quá thuận lợi để Lê Thị Hồng đọc hết các bí mật...

- Thế thì kết luận Toàn là TH1 có gì là sai?

- Nhưng biết đâu đó chỉ là ám danh Việt cộng đặt cho nguồn tin nếu như họ có được từ Toàn? Vả lại, Toàn giao du với rất nhiều sĩ quan các ngành khác, TH1 cũng có thể là ám danh đặt cho một trong những người đó. Tóm lại, trừ khi Lê Thị Hồng tự khai với chúng ta TH1 là ai, còn lại thì vẫn hết sức mơ hồ...

- Nếu gặp một thẩm phán nghiêm khắc, trung úy Toàn sẽ nhận ít nhất 5 năm cầm cố về tội “che giấu cộng sản”, dù chỉ là vô tình - Minh gắng gượng phản biện.

- Vẫn còn hơn là “chung thân” hoặc “tử hình” đối với tội “hoạt động cộng sản” - Trung tá Phấn cười mát.

Trung úy Minh cúi đầu thẳm thán phục khả năng phân tích tình huống của thượng cấp. Chỉ mới nghe qua mà ông ta đã nêu ra những điều mà mình chưa hề nghĩ đến dù chính mình bám theo vụ này lâu nay. Còn trung tá Phấn thì không giấu được vẻ mãn nguyện khi dạy được cho viên sĩ quan phản gián được đào tạo đúng bài bản phương Tây ở Hônôlulu một bài học kinh nghiệm. Ông ta lên tiếng:

- Thôi, gác chuyện đó lại. Trung úy trình bày tiếp xem sử dụng Lê Thị Hồng thế nào?

Trung úy Minh chột tỉnh, lắp bắp:

- Xin lỗi trung tá, giờ tôi mới thấy kế hoạch này quá mạo hiểm, cần có thời gian hiệu chỉnh...

Trung tá Phấn lắc đầu:

- Cứ trình bày đi, ta sẽ cùng bổ khuyết.

- Dạ! Tôi định mạo tự dạng^[5] của A8 lệnh cho Lê Thị Hồng khứ TH1 về tội phản bội. Chắc chắn là...

Trung tá Phấn bật dậy:

- Mạo hiểm quá! Trung úy định dùng cách đó để bắt cô ta dẫn đường đến chỗ TH1 sao? Đừng quên cô ta có thể nghi ngờ là chỉ thị giả.

- Vâng! - Trung úy Minh công nhận - Nhưng chí ít là cũng “rung” cho toàn bộ đường dây này náo động. Với trách nhiệm liên lạc của mình, cô ta sẽ phải gửi tín hiệu báo động cho tất cả cơ sở của nhóm, kể cả TH1. Người của ta đang bám sát Lê Thị Hồng và sẽ hốt cả mẻ cá...

- Kể cả cô ta?

- Tôi sẽ cho bắt cô ta sau chót, cả tên Đỗ Văn Phường và chủ quán Linh Lan để cho hợp lý.

Trung tá Phấn gật gù:

- Tôi hiểu rồi. Và sau đó, trung úy sẽ làm như vô tình cho cô ta biết toàn bộ sự thật, kể cả chỉ thị giả mà cô ta đã “ngộ độc”.

- Đúng thế! Sau đó, chúng ta sẽ tạo ra một sai lầm ngớ ngẩn để cô ta vượt ngục cùng một số nữ tù chính trị khác. Ra đến vùng Việt cộng, để giữ mạng mình, chắc chắn cô ta sẽ giấu biến

nguyên nhân thực sự để bại lộ cả đường dây này. Vài tháng sau, người của ta sẽ bắt liên lạc và khống chế, buộc phải làm việc cho ta ở ngoài đó.

- Còn nếu như cô ta tin “chỉ thị mật” mà trung úy “sáng tác” là thật thì sao?

Trung úy Minh phấn khởi:

- Nếu vậy thì chúng ta càng nắm được cô ta nhanh hơn. Liệu khi “vượt ngục” thành công, cô ta có dám báo với A8 việc mình ám sát đồng đội theo lệnh mà cô ta nghĩ rằng của ông ấy không? Lúc ấy cô ta đã biết thừa đó là chỉ thị giả rồi...

- Nếu Việt cộng lại cho cô ta quay vào nội đô thì sao? - Trung tá Phấn đặt giả thuyết.

- Cô ta từng bị bắt và vượt ngục. Lệnh truy nã cô ta của tòa án quân sự mặt trận vùng 3 sẽ dán đầy - Trung úy Minh cười, đáp - Việt cộng đại gì chịu thêm tổn thất...

- Nhưng nếu cô ta bị buộc phải quay vào?

Trung úy Minh đáp, giọng tự tin hơn:

- Khi đó, chúng lại có được một đường dây chuyển tin tình báo cho Việt cộng, nhưng tin đó lại là của chúng ta “bào chế” và đây cũng là mối nhử những con cá bự khác vào lưới giăng sẵn...

- Khá lắm! - Trung tá Phấn khen ngợi - Duy chỉ có một điều quá mạo hiểm, đó là chỉ thị mật của A8 gửi cô ta.

- Nhưng, dù cô ta tin là thật hay biết là giả thì chúng ta cũng đạt mục đích kia mà?

- Tất nhiên, chỉ có điều ai là TH1? Giả dụ là trung úy Toàn thì sao?

- Chẳng phải chính trung tá đã...

- Tôi không tin trung úy Toàn là TH1, nhưng nếu điều đó xảy ra thì sao?

Trung úy Minh lặng người. Đây cũng là điều mạo hiểm mà khi nãy anh ta nhận thấy trong kế hoạch của mình. Anh ta lên tiếng:

- Nếu Toàn là TH1, sẽ xảy ra hai trường hợp. Một: cô Hồng tin đây là chỉ thị thật, tất sẽ ám sát Toàn rồi mới thông báo cho các tên còn lại trong nhóm. Kế hoạch xâm nhập sẽ tiến hành bình thường. Hai: nếu cô ta biết là chỉ thị giả thì Toàn cũng lập tức biết ngay và họ sẽ cùng báo động cho bọn kia. Khi đó, ta đành hủy bỏ kế hoạch và ra tay bắt tất cả hoặc là bắt cả hai để khai thác.

- Giả sử cô ta tin là thật và ám sát Toàn đi nữa thì chúng ta cũng đâu có thể kết luận Toàn là Việt cộng? - Ánh mắt trung tá Phấn lộ vẻ chế giễu - Cô ta cũng có thể ám sát một sĩ quan cộng hòa một khi bị anh ta phát hiện được lai lịch chứ?

Trung úy Minh ôm đầu choáng váng. Đúng! Trừ khi cô Hồng này chịu khai ra ai là TH1, còn lại thì kế hoạch vẫn còn yếu tố rủi ro quá lớn. Chợt Trung tá Phấn lên tiếng:

- Trung úy thấy rồi đó. Lúc này tôi chưa thể ký chấp nhận tờ trình, nhưng trung úy có thể tiến hành kế hoạch theo ý mình được rồi đấy. Gấp lên, nhóm cảnh sát của Biệt đội Tài Nguyên không thể phối hợp cùng chúng ta lâu hơn 3 ngày nữa đâu. Còn nữa, để phòng xa, hãy bí mật giám thị thật chặt nhà của trung úy Toàn.

- Hay ta cho bắt riêng Lê Thị Hồng để khai thác? - Minh nêu ý kiến. Trung tá Phấn lắc đầu:

- Bắt cô ta thì bọn còn lại sẽ lặn hết. Vả lại trong kế hoạch của trung úy cũng có phần bắt giữ cô ta kia mà. Chỉ có điều là bắt sau chót vì trước đó cô ta sẽ báo động để đồng bọn nổi lên cho ta nhìn mặt. À, việc làm giả chỉ thị của A8, trung úy nhớ đừng dùng người của Ban. Tôi sẽ nhờ một nhân viên phòng giáo nghiệm Tổng Nha giúp trung úy việc đó.

- Cảm ơn trung tá! - Trung úy Minh hiểu sự cẩn thận của thượng cấp chỉ nhằm tự che chắn cho mình một khi kế hoạch đổ vỡ...

Ngày 11 tháng 7 năm 1971. Lúc 10 giờ sáng.

Vừa nhắc máy, trung úy Minh đã nhận ra giọng chuẩn úy Cảnh thuộc Biệt đội Tài Nguyên của Tổng Nha, người được giao nhiệm vụ theo dõi cô Hồng và căn nhà 16F cư xá Lê Văn Duyệt. Giọng Cảnh hốt hoảng:

- Trình trung úy, cô ta xổng mất rồi!

Minh choáng váng, quát vào máy:

- Cái gì? Nói lại!

- Cô Hồng đã biến mất! - Cảnh bối rối.

- Tại sao? Mất anh để đâu?

Trong máy vẳng ra tiếng Cảnh đứt quãng:

- Trung úy Toàn vừa lái xe ra khỏi cổng cư xá thì bị tai nạn. Quân cảnh gác cổng chạy vào báo cho cô Hồng. Cô ấy chạy ra... Đám vợ con sĩ quan cũng theo... Ngã ba Lê Văn Duyệt - Đình Tiên Hoàng chật ních người... Lính tráng trong dinh tỉnh trưởng phải can thiệp... Xô đẩy một hồi thì cô Hồng biến mất.

- Ăn hại! Xảy ra hồi nào? - Minh rít lên.

- Dạ, hồi sáng sớm, giờ đi học của học trò trường Lê Quang Định. Tại chúng tôi nghĩ cô ta đến quán Linh Lan nên... bố trí chờ tại đó... Đến giờ vẫn không thấy...

- Ngốc! Lập tức bắt giữ chủ quán Linh Lan, lý do “tình nghi buôn lậu”.

- Tuân lệnh trung úy!

- Còn nữa, gọi cảnh sát công lộ Biên Hòa, Long Khánh, Tây Ninh, Bình Dương bắt giữ Đỗ Văn Phường ngay khi gặp. Lý do như trên. Hết!

Không chờ nghe thấy tiếng “tuân lệnh” của Cảnh, Minh đã cúp máy. Hồng cả rồi! Hồng đã thoát thân thì hy vọng bám theo cô ta để tìm cả đường dây xem như tiêu tan. Chỉ còn TH1. Không! Lấy gì để chứng minh gã Toàn kia chính là TH1 chứ?

Ngày 29 tháng 9 năm 1971. Buổi chiều.

Trung tá Phấn buồn bã đẩy bản tin mật báo về phía trung úy Minh:

- Xem đi, Lê Thị Hồng đang chịu kỷ luật của Việt cộng. Tất cả các tính toán của chúng ta đều vô ích. Cô ta sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa đâu...

Minh liếc qua bản tin mật, hỏi:

- Nhưng chúng ta đã tác động gì đâu?

- Đúng, và bây giờ khống chế đe dọa gì cũng vô ích vì Lê Ngọc Tường - tức A8 - không còn sống để xác nhận rằng mình không hề ra chỉ thị ấy. Một trận B52 của bọn đồng minh chúng ta đã giết chết ông ta ngay đêm 10 tháng 7...

- Còn trung úy Toàn? - Minh cố tìm cách gỡ gạc thất bại.

Trung tá Phấn nhún vai chán chường:

- Một bên mặt bị biến dạng, một chân gãy lìa. Sắp tới thì phải ngồi tù về tội che giấu nữ Việt cộng Lê Thị Hồng. Thôi, thế cũng tạm được...

Minh ngơ ngác nhìn lên tờ trình đề nghị thực hiện kế hoạch xâm nhập “Ngọc Hân 6” mà mình viết ba tháng trước. Tờ trình vẫn chưa có chữ ký phê duyệt của trưởng ban A4. Giọng của trung tá Phấn vẫn nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Trung úy nên đốt tờ trình này đi! Được chế giễu một sĩ quan an ninh chính ngạch đã qua đào tạo ở Hônôlulu là một niềm vui của nhiều người ở đây đó. Từ nay, trung úy nên chú tâm vào hoạt động phân tích tin tức tình báo là tốt nhất.

Ngoài trời, mưa lại tí tách rơi. Giọng ông Minh đầy ảo não:

- Đó là kế hoạch xâm nhập duy nhất của cậu. Nó thất bại và chẳng có giấy tờ gì ghi lại. Tới ngày 30 tháng 4, trung tá Phần đã chạy trốn, ba cảnh sát của Biệt đội Tài Nguyên và gã nhân viên phòng giáo nghiệm Tổng Nha cũng mất tăm. Sợ tội, cậu chẳng dám hé môi nói ra chuyện này với ai nhưng ám ảnh tội lỗi cứ bám riết lấy cậu cho đến ngày cậu tình cờ gặp lại cô Ngọc của các con trong lần đi họp phụ huynh học sinh cho Huyền Linh cuối năm học lớp 11D. Thấy cô Ngọc luống tuổi mà vẫn đứng lớp nên cậu...

- Cậu định chuộc lỗi bằng cách ban phát công ăn việc làm chứ gì? Cậu ác lắm! - Huyền Linh gần giọng. Cô Ngọc lên tiếng:

- Kìa Linh, con không được ăn nói như thế!

Ông Minh sụm xuống, níu tay Huyền Linh:

- Đúng! Nhưng con hãy để cậu chuộc tội...

Huyền Linh lao ra ngoài.

- Kìa Linh, đứng lại! Nhất Anh, lấy xe đuổi theo mau... - Cô Ngọc cuống quýt.

Nhất Anh đang ngồi chết lặng trên ghế, giờ sức tỉnh lạt đặt đứng dậy, lúng túng:

- Dạ, nhưng chìa khóa xe bạn ấy đang giữ...

- Thì chạy bộ theo. Mau lên! - Cô Ngọc quát.

Nhất Anh hốt hải băng ra ngoài hẻm rồi sững người. Trong màn mưa rả rích, ông Kiên đang ôm chặt lấy Huyền Linh. Gã cận thị vùi mặt vào ngực bác của bạn mình, đôi vai run run từng đợt. Chiếc gậy quen thuộc mà ông Kiên vẫn cầm theo đang nằm sóng xoài dưới đất. Một già một trẻ như tựa vào nhau để đứng vững trong giá lạnh...

Đoạn kết

Ba ngày nay, Huyền Linh nằm lì trong phòng riêng của ông Kiên, chẳng buồn ăn uống. Khi đưa cậu về đây, ông Kiên đã dặn mọi người, kể cả Nhất Anh, không được quấy rầy. Đêm đầu tiên, gã cận thị khóc suốt. Sang ngày thứ hai thì Huyền Linh lại thấy nhớ mẹ phát điên. Nỗi buồn tạm nguôi ngoai vì cơn... đói. Giờ đây khi ông Kiên bùng lên tởm, Huyền Linh chỉ kịp “cảm ơn bác” rồi lao vào “xử lý”.

- Muốn về nhà chưa? - Ông Kiên hỏi sau khi gã cận thị đã “thanh toán” xong tởm.

- Dạ... Nhưng cháu ngại gặp cậu Minh - Huyền Linh thú nhận.

- Có gì mà ngại? Cậu của cháu mà.

- Bác không giận cậu Minh của cháu sao? Sao bác không...

- Không trả thù hả? Thực ra thì nếu ngay sau ngày thống nhất mà biết chuyện này, bác cũng chẳng biết mình sẽ làm gì cậu cháu nữa. Mà chắc cũng không làm gì cả...

- Nhưng việc mà cậu ấy đã làm...

- Quên đi cháu! - Giọng ông Kiên run run - Chiến tranh bắt mọi người trả giá. Thời ấy, bác, cô Ngọc, cậu Minh còn quá trẻ. Tất cả đều bị xoáy vào cơn lốc chiến tranh. Nếu sinh ra trong hoàn cảnh như bác, có lẽ cậu Minh đã ở cùng chiến tuyến với bác. Vả lại, buộc cậu Minh nói ra sự thật đã là một cách trừng phạt. Đúng là cậu ấy có tội nhưng cậu ấy đã dũng cảm nói ra điều đó để giải tỏa hiềm nghi giữa bác và cô Ngọc, giúp các cháu biết sự thật. Đáng khen lắm chứ?

- Sự thật như vậy, thà cháu đừng biết....

- Nhất Anh cũng nói như cháu vậy nhưng tất cả là tại hai đứa muốn ép người lớn nói ra đấy chứ. Giờ lại trách là sao?

- Sao bác toàn bênh vực cậu Minh vậy?

- Bác muốn hòa giải, muốn chữa lành vết thương tâm lý của mọi người, kể cả bác.

- À, cô Ngọc ra sao rồi bác?

- Đang ở nhà cháu cùng với mẹ cháu suốt mấy hôm nay.

- Còn cậu Minh ?

- Đang ở dưới phòng khách nhà này...

- Trời ơi! Bác bảo cậu ấy về đi.

- Cậu ấy lo cho cháu nên mới phải chịu cảnh nằm ngủ phòng khách với bác mấy đêm liền. Đừng con nít như thế! Các cháu đã nghiêm túc dò tìm sự thật thì giờ phải tiếp nhận sự thật một cách nghiêm túc! Cậu của cháu ngày xưa và cậu của cháu bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau. Cháu phải hiểu điều đó chứ?

- Nhưng mà...

- Nè! Hình như cháu ngại bác và cô Ngọc không tha thứ được cho cậu Minh nhiều hơn là cháu căm ghét việc làm của cậu ấy, đúng không?

- Dạ! Cháu không tin bác và cô Ngọc có thể tha thứ dễ dàng như vậy. Cứ y như là cố tích!

Ông Kiên trầm ngâm giây lát rồi khập khiễng bước đến cửa sổ, ngóng ra khoảng không. Lối của ông trang trọng như một triết gia:

- Đúng là cố tích, cố tích trong mưa. Chuyện ân thù đời thường chẳng còn ý nghĩa gì trước mặt trời dân tộc. Con mưa thời gian đã rửa trôi mọi hắc ám muộn phiền để rồi sau đó tô điểm cho cuộc đời bằng bảy sắc cầu vồng hy vọng. Cố tích này thuộc về những người như bác, cô Ngọc, cậu Minh. Còn các cháu, sẽ có cố tích của riêng mình ở tương lai...

Dứt lời, ông cúi xuống gắn lại dây điện thoại vào ổ. Thì ra, từ khi đưa cậu về đây, ông Kiên đã rút dây cắm của máy. Ông bấm nút chuông điện trên tường rồi nhấc máy, nói gọn lỏn:

- Được rồi! Lên đi...

Cửa phòng bật ra sau hai tiếng gõ, Nhất Anh hiện ra cười hì hì:

- Đói quá nên hết khóc hết buồn rồi chứ gì? Chuẩn bị tiếp khách đi...

Huyền Linh ngơ ngàng nhìn ra cửa. Sau lưng Nhất Anh giờ là ông Minh và cô Ngọc. Có cả bà Dương nữa. Quý thật! Bị dồn vào phòng này thì còn chạy đi đâu được nữa...

- Tôi có thể vào được không?

Ông Minh hỏi trống không nhưng cặp mắt cứ đau đáu nhìn vào Huyền Linh, chờ đợi...

LH

-- Hết --

^[1] Đi quá chỗ định đến

[2] Phanh

[3] "*Cuộc chiến đấu của tôi*"- tự thuật của Hitler - rất phổ biến tại nước Đức giai đoạn 1936-1945

[4] Stop: dừng, tắt

[5] Kiểu chữ

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>